

ENIGMA

56

ENIGMA Z ENIGMA Z

Ross MacDonald

**NOAPTEA
RAZBUNARII**

Ross MacDonald

**NOAPTEA
RĂZBUNĂRII**

Traducere de Nicolae Constantinescu

(cartea este de fapt
My Flesh is Sweet - Day Keene)

Editura Z
1998

Cuprins

I FUGARII

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

II ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

III ULTIMA ȘANSĂ

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

I FUGARII

CAPITOLUL 1

Mexico aproape că se sufoca din cauza căldurii toride. Ploaia nu putea să mai întârzie; era vremea ei.

După ce ploua orașul parcă renăștea.

Dar acum, exact înaintea siestei, străzile se goleau de pietoni. Pe Avenida Juarez, strigătele cerșetorilor se potoliseră. Micii negustori căscău în pragul ușilor, nerăbdători să tragă perdelele. Câțiva indieni dormeau, prăbușiți în iarba peluzelor sau pe băncile răspândite la umbră pe Alameda.

Ad Connors grăbi pasul ca să traverseze strada. În față, la poștă, îl aștepta cu siguranță un cec de șase mii cinci sute de dolari, plata foiletonului pe care îl scrisese pentru *Saturday Evening Post*. Dacă nu, încă mai avea timp să amaneze ceva.

„De data asta, gata, își zise Connors. Oricum plec de-aici. Și nu mai târziu decât azi.”

Ad Connors era un bărbat bine făcut care nu arăta deloc cei treizeci de ani împliniți. Sudoarea îi umezea costumul alb, ultimul pe care îl mai avea curat. Mâncarea de la dejun – *frijoles*– îi căzuse greu la stomac.

Deodată îl cuprinse un dor nestăpânit de țară. Tânjea să revadă Broadway-ul, să respire aerul lui, să muște dintr-un sandviș cu *corned-beef* și pâine de secară. Dacă va reuși să se întoarcă la New York, niciodată nu se va mai aventura mai departe de Strada 42.

Suma pe care ar fi obținut-o lăsând la casa de amanet mașina de scris și ceasul, ar fi trebuit să-i ajungă pentru plata călătoriei.

Tocmai ocolea palatul artelor frumoase când auzi

zgomotul ciocnirii. Până să ajungă la colț, mulțimea obișnuită de gură-cască, șterpelitori de ceasuri, bișnițari și vânzători de bilete de loterie se strânsese deja în jurul celor două automobile la intersecția străzii Tacuba cu strada Teatro National. Una din mașini era un Ford de culoare cenușie, înmatriculat în Illinois. Cealaltă era un Cadillac al armatei, condus de un soldat.

Pe bancheta din spate a Cadillacului trona un *generale* cu fața buhăită. Cu gulerul de la cămașă desfăcut, grăsanul se scobea în dinți admirând cu un ochi de cunoscător anatomia brunetei care tocmai sărise din Ford.

Connors admise și el că spectacolul merita să fie văzut. *Turista* era drăguță foc! O figură de aer de la el de-acasă, își zise Connors.

Cu picioarele goale în sandalele indiene din pai împletit, tânăra purta o pereche de pantaloni din pânză albă atât de subțirei, încât conturul slipului se ghicea cu mare ușurință. Iar boleroul asortat, cu un decolteu adânc în formă de V, descoperea cu generozitate pielea bronzată de deasupra centurii.

Deocamdată era cuprinsă de o furie atât de mare încât părea gata să dezgroape rămășițele cuvioasei Santa Anna și să reînceapă războiul cu Mexicul.

Connors se folosi de ciocate, și se apropie ca să o poată auzi.

Eleana făcea eforturi ca să se calmeze. În fond, un accident i se putea întâmpla oricui. N-ar fi folosit la nimic să dea curs primei porniri și să-i tragă șoferului șuturi în țurloaie.

Cei doi polițiști, care o copleșeau cu vociferările lor într-o spaniolă volubilă și colorată, purtau pe mână ecusoane americane. Dacă i-ai fi dat crezare ghidului de la *Automobile Club*, asta ar fi însemnat că vorbeau limba engleză.

Tânăra luă aerul unei profesoare pentru a-i înfrunta.

— la să nu mai strigați! I-me-diat! Mă auziți? Și dacă vreți să vă ascult, vorbiți englezește. Nu eu sunt de vină. Aveam prioritate.

Polițiștii se opriră din strigat, ba chiar tăcură de tot. Orice cunoștință de limbă engleză părea a-i fi părăsit brusc, în ciuda micilor ecusoane cu *Estados Unidos*. Nu aveau niciun chef să-i creeze necazuri generalului. Doreau numai ca mica *turista* și mașina ei să elibereze intersecția.

Șoferul găsi de cuviință să protesteze. Poate că semaforul se schimbaseră, era foarte posibil. Dar claxonase, și generalul Esteban se grăbea. Cu siguranță că *señorita* conducea cu o viteză mult mai mare decât prevedea regulamentul, altfel ar fi putut să oprească. Apoi dădu disprețuitor din umeri. După cum era îmbrăcată, puteai constata că nu era decât o fandosită de *yanqui*.

Connors nu avea niciun amestec în toată povestea asta, dar nu a putut să suporte epitetul disprețuitor cu care șoferul eticheta naționalitatea accidentatei. Îndepărtă oamenii din fața lui și ajunsese în primul rând, lângă cele două mașini.

— Hei, militarule! Ai face mai bine să-ți măsoari cuvintele!

Eleana îl prinse de braț.

— Ești american? Vorbești spaniola?

Connors încuviință. Degetele tinerei îi strânseseră și mai tare brațul.

— Spune-i, te rog, polițistului că aveam prioritate și că cer să-l aresteze pe ofițerul căruia îi aparține această mașină, dacă nu acceptă să plătească stricăciunile.

Connors încercă s-o convingă că nu trebuie să-și facă iluzii.

— Domol, micuțo! Aici te afli în Mexic și tipul e general.

— Te rog!

Connors își puse mașina de scris pe șosea și repetă

în spaniolă ce-i spusese ea.

Polițiștii se întoarseră spre general. Acesta își scosese scobitoarea din gură, se sprijinea cu amândouă brațele de portieră și o dezbrăca pe Eleana din priviri.

Și arăta o mostră de farmec spaniol.

Domnișoara avea perfectă dreptate, de vină era acel șofer idiot. Îi va face o deosebită plăcere să-i redea automobilul nou-nouț. În plus, dacă frumoasa *señorita* avea bunătatea să-i indice șoferului adresa hotelului unde locuia, el, *generale* Esteban, va fi încântat s-o conducă până acolo, unde vor putea discuta despre cele întâmplate mult mai comod, bând ceva răcoritor.

Cei de față rânjiră cu un aer lămurit.

Eleana întrebă ce spusese.

Connors îi aduse la cunoștință:

— Recunoaște că a fost greșeala șoferului și vrea să plătească reparația mașinii.

Cu un zâmbet larg pe fața buhăită, generalul Esteban deschise portiera Cadillacului. Connors luă inițiativa s-o închidă. Avea palmele umede. Poate că se înșela. Poate că micuța nici n-ar fi vrut altceva decât să fie „șifonată” de un *generale* mexican. Dar, la dracu’, el nu consimțea să fie intermediar!

— *Señorita*, îi zise el lui Esteban, vă mulțumește din adâncul inimii. Dar, neavând pe nimeni căruia să-i încredințeze mașina, se vede obligată să refuze oferta atât de amabilă de a o conduce la hotel.

Ofițerul îi aruncă o privire plină de venin.

— Întrebă-l cum îl cheamă și unde trebuie să trimit factura, zise Eleana. Și spune-i că mă numesc Eleana Hayes și că locuiesc la *Flamingo*.

Unul dintre agenți scrise numele și adresa pe spatele unui formular de proces-verbal. Generalul Esteban îl puse într-un buzunar al cămășii, apoi ordonă șoferului să pornească mașina.

Connors examinează bordul. Cu excepția unui ornament rupt și a barei de protecție îndoite, alte

stricăciuni mai grave nu păreau să existe. Răsuci cu putere, smulse ornamentul și-l puse în portbagaj.

— E OK. Poți să conduci?

Eleana zâmbi.

— Bineînțeles, răspunse ea strecurându-se la volan.

Tânăra opri de trei ori motorul încercând să ambreieze.

Connors se uită la buzele ei. Tremurau. Reacția!

Cu o circulație atât de intensă, era sigur că nu va trece de colțul străzii fără să se ciocnească din nou. Îi zise că va conduce el și se aplecă să-și ia mașina de scris. Dispăruse. Oftă și se instalează la volan în locul Eleanei.

— Nu aveai ceva în mână adineauri? Îl întrebă ea.

— Ba da. Un bilet de retur Mexico-Texas și un sandvici din pâine de secară cu *corned-beef*.

Când demară, liota de gură-cască scoase un fel de exclamație. Eleana era intrigată.

— Ce-i distrează atât de tare?

— Dragostea, mărturisi Connors.

În fața Palatului artelor frumoase mai era un loc liber pentru parcare. Connors opri motorul, apoi se întoarse spre ea.

— Ascultă, domnișoară... Cum...

— Hayes, Eleana Hayes.

Zâmbetul era la fel de îmbietor ca întreaga ei persoană. Connors se prezentă.

— Mă numesc Ad Connors.

Făcu o pauză. Poate că numele lui îi spunea ceva. Dar nu, era evident că numele lui nu-i spunea nimic. Continuă:

— Sunt un cetățean american cunoscut și, să zicem, destul de onorabil. Ești încă sub impresia șocului. Dacă nu ai nimic împotriva să mă aștepți un minut, cât să-mi iau corespondența, voi fi încântat să te conduc unde dorești.

Zâmbetul Eleanei deveni și mai strălucitor.

— E foarte drăguț din partea duminică, domnule Connors. Și, dacă nu vei avea nimic împotriva, te voi lua în serios. Să știi că am trecut pe verde. Mă crezi, nu-i așa? Dar după ce treci toți munții ăia, după Laredo, ca să ajungi aici...

— Da, știi ce vrei să spui, o întrerupse Connors.

Urcă treptele poștei fluierând ușor. Sosiseră trei scrisori pe numele lui, dar niciuna nu-i aducea ce aștepta el.

La sfârșitul scrisorii prin care revista îi refuza romanul, agentul literar al lui Connors scrisese câteva vorbe de consolare. Shad rămânea convins că acest roman era cel mai bun pe care îl scrisese și luase hotărârea să-l trimită unui editor. Nu avea motiv de descurajare. Tot ce avea de făcut, el, Ad Connors, era să se apuce imediat de treabă și să înceapă o nouă carte. Făcea parte din clasa celor mai buni scriitori. Mai devreme sau mai târziu nu putea să nu aibă un best-seller.

Connors aflase toate astea cu plăcere în timp ce-și cântărea ultimii trei pesos din buzunar. Celelalte două scrisori veneau de la niște amici care mângăleau hârtia pentru reviste populare. Nici lor nu le mergeau prea bine afacerile.

Aruncă scrisorile într-un coș de hârtii și se înapoie la Ford. Eleana își dădea cu ruj pe buze.

— Tocmai mă întrebam, domnule Connors...

— Ce anume?

— După tot ce-ai făcut pentru mine, nu știu dacă mai pot să-ți cer un serviciu.

Scotoci în geanta de pai împletit, scoase o scrisoare și i-o întinse.

— M-ai putea ajuta să găsesc această adresă? La drept vorbind, asta e mai urgent decât reparatul mașinii.

Connors citi adresa. Era pe strada Tacuba, la mai puțin de cincizeci de metri de-acolo.

Încuie mașina și o prinse de braț ca să traverseze strada. Eleana spera ca prezența unui însoțitor *yanqui*, cu o talie rezonabilă, să scutească partea posterioară și foarte atrăgătoare a persoanei sale de omagiul indiscret al numeroaselor degete de culoare ocru care aveau mania să ciupească tot ce admirau.

Adresa de pe Tacuba nu era exactă, dar nici falsă. Biroul procurorului Caesare A. Sanchez se afla la etajul doi în cealaltă parte a clădirii. O mexicană rotunjoară, care părea să fi plâns, bătea la mașină în spatele unui grilaj lăcuit. Femeia se ridică și veni la ghișeu când Connors deschise ușa Eleanei.

— *Si, señor?*

— Spune-i că sunt domnișoara Hayes și că am întâlnire cu procurorul Sanchez.

Connors repetă în spaniolă, dar numele nu păru să-i amintească ceva secretarei. Îi părea rău, dar procurorul Sanchez nu era la birou. De fapt era plecat din Mexico. Chiar în dimineața aceea, la orele patru, procurorul Sanchez primise un telefon de la un vechi *amigo* din Uruapan și plecase imediat la el. Secretara nu știa când se va întoarce. Nu spuse mai mult nici despre motivele care o făcuseră să se afle acasă la patronul ei la orele patru dimineața.

Connors traduse:

— Procurorul Sanchez nu e în oraș. A plecat azi dimineață la Uruapan.

— Uruapan?

— Da, Uruapan. De partea cealaltă a munților, pe coasta vestică. Ba nu, nu chiar pe coastă. Lângă Paricutin. Știi, vulcanul acela care a răsărit într-o bună zi pe un câmp, în 1943.

Crezu că Eleana va începe să plângă. Dar ea strânse din buze și o sclipire verde șterse o clipă culoarea cenușie a ochilor ei.

— Dar e imposibil. I-am telegrafiat că vin. Nu poate să lipsească. Trebuia neapărat să-l văd.

După ce ascultă traducerea, secretara se mulțumi doar să dea din umeri. Connors nu știa dacă dezaproba în totalitate punctul de vedere al domnișoarei Hayes. Dar era vizibil că nu era de acord cu criza de nervi în pragul căreia se afla Eleana.

— Întreab-o dacă știe adresa domnului Donald Hayes.

Mexicana nu cunoștea pe nimeni cu acest nume; ba chiar era pentru prima oară când îl auzea. Când auzi una ca asta, Eleana se repezi la grilaj și-l lovi cu pumnii.

— Minte. Îți spun că minte!

Vocea îi devenise stridentă.

— O să-mi dai imediat adresa tatălui meu!

Secretara începu să țipe și ea la fel de tare. Apoi, recăpătându-și demnitatea, îl asigură pe Connors că el era un adevărat gentleman. *E/* își scosese pălăria când intrase în birou. *E/* vorbise calm, pe un ton corect. *E/* nu se îndoise de spusele ei. Îi părea foarte rău că trebuia să-i spună să plece. Dar dacă n-o lua imediat de-acolo pe scorpia de *yanqui*, se va vedea obligată să cheme poliția.

Connors o întrebă dacă Sanchez era într-adevăr la Uruapan. Ea confirmă din nou acest lucru și Connors își zise că spunea adevărul. Își aprinse o țigară și se întoarse spre Eleana.

— Eu habar n-am despre ce e vorba. Și nici n-am de gând să-mi bag nasul în treaba asta. Dar e sigur că ceva o sâcâie pe secretara procurorului Sanchez. Spune că, dacă nu plecăm, va chema poliția. Ții neapărat să-i amesteci și pe polițiști în povestea asta?

Eleana scutură din cap.

— Nu, e vorba de o problemă strict personală.

Ieșiră din nou în stradă și Connors o duse într-un mic restaurant, unde cheltui doi din ultimii trei pesos pentru cafea și prăjituri. Eleana spuse că nu-i era foame, ceea ce n-o împiedică să devoreze trei prăjituri și să bea două cești de cafea.

Tânăra reveni la scena din biroul procurorului și

întrebă cât de departe de Mexico era Uruapan.

Connors credea că sunt vreo patru sute de kilometri.

— Cum sunt drumurile?

— Bune. Adică niște drumuri de munte bune.

Eleana luă o țigară din pachetul întins de Connors.

— La dracu, la dracu și iar la dracu!

El îi dădu să aprindă.

— S-ar părea că nu-ți prea plac drumurile de munte.

— Numai când mă gândesc și mi se face pielea ca de găină!

— Și totuși vrei neapărat să dai ochii cu procurorul Sanchez?

— Cu procurorul Sanchez sau cu tatăl meu. Nu e o călătorie de plăcere. E vorba de afaceri. Asta ar putea să însemne o întreagă avere pentru mine.

Connors făcu o socoteală plăcută. Chiria camerei era plătită pe încă cincisprezece zile. Dar asta nu rezolva problema cu mâncarea. Mașina de scris îi fusese furată, așa că nu mai avea bani să ia trenul sau avionul până la New York. Dar dacă ajungea până la Laredo, era convins că va găsi ceva de lucru la un ziar, măcar o lună-două, ca să câștige o sumă care să-i permită să aștepte până va plasa câteva povești polițiste bune, scrise în vechiul lui stil. Dovada exista. Romanul serios era prea greu pentru el. Dar pentru reviste ieftine rămâne în continuare un as.

— De ce? îl întrebă Eleana. Adică, te interesează?

— Mă întreb dacă n-am putea face în așa fel încât să tragem foloase amândoi. Cât timp ai de gând să rămâi în Mexic?

Eleana trase din țigară.

— Doar atât cât e necesar, niciun minut mai mult. De fapt, speram că pot pleca mâine dimineață.

— Îmi convine de minune.

Puse ultimul peso pe masă.

— Vezi acest peso? El e toată averea mea. Trebuie

să te duci la Uruapan ca să stai de vorbă cu acest Sanchez. Dar ești înspăimântată la gândul că vei conduce mașina pe drumuri de munte. Când ai avut accidentul, tocmai voiam să-mi amanetez mașina de scris ca să-mi pot cumpăra un bilet de întoarcere în Statele Unite. În timp ce te ajutam, cineva mi-a șterpelit mașina și acum sunt lefter. Vreau să-ți fac o propunere.

Ochii ei se făcură mai mici.

— Ce fel de propunere?

— Te conduc la Uruapan ca să-l întâlnești pe acest Sanchez și, în schimbul serviciilor și cheltuielilor, ajungem până la Laredo.

Chelnerița crezu că moneda era bacșișul ei.

— *Gracias, señor.*

Eleana îl întrebă dacă vorbea serios.

— Sunt cât se poate de serios.

— Dar nici măcar nu te cunosc.

Connors îi atrase atenția că foarte puțini patroni își cunosc oamenii înainte de a-i angaja. Apoi se prezentă în câteva cuvinte:

— Sunt un autor destul de cunoscut de cărțului populare, și m-am crezut în stare să scriu un roman serios. Am venit aici crezând că voi putea să trăiesc mai ușor. Chestia cu romanul a căzut și am rămas lefter. Dar pot prezenta referințe bune. Îl cunosc pe secretarul doi de la consulatul american. Ce zici?

Se uită la Eleana cum își umezea buzele, cu vârful limbii și își închipui la ce se gândea. Chestiile astea nu prea se fac... Totuși îi era frică să conducă mașina pe drumuri de munte. El se purtase foarte amabil cu ea. Părea cinstit. Luminița verde i se aprinse din nou în ochi atunci când îi zise:

— Dar ne vom limita strict la afaceri.

Connors ridică mâna dreaptă la înălțimea umărului.

— Strict la afaceri!

Dar în gândul lui spera cu totul altceva.

Eleana fumă un moment în tăcere. Apoi se hotărî.

— S-ar putea. Trebuie neapărat să-l întâlnesc pe procurorul Sanchez și sunt sătulă până-n gât de condus mașina pe drum de munte! Ce-ar fi să-i facem o vizită funcționarului de la consulat care zici că te cunoaște?

Secretarul doi se numea Demming. Diplomatul îl recomandă cu căldură pe Connors. O asigură că Ad Connors era un gentleman și cel mai bun autor de romane polițiste de pe tot teritoriul Statelor Unite. Apoi îi arată domnișoarei Hayes un teanc mare de reviste populare pe coperta cărora apărea cu litere mari numele lui Connors.

Marele autor se strâmbă amuzat.

— Ceea ce ar dovedi că, deși lefter, nu sunt deloc o nulitate.

Se întoarseră la mașină.

— Dar dacă ai atâta succes, cum se face că nu ai bani? îl întrebă ea mirat.

— Păi tocmai asta e! îi explică Ad. N-am succes. Nu sunt decât unul dintre cei treizeci-patruzeci „ocnași” ai romanului polițist pe spatele cărora se sprijină redactorii-șefi, pentru a împăna cu suspans cele șapte intrigi de bază și a le reda puțină prospețime.

Eleana acceptă o nouă țigară.

— Și care sunt de fapt cele șapte intrigi de bază?

Connors se strâmbă din nou.

— În privința asta îmi ceri prea mult! Dar știu că am citit într-o cărțuție că nu sunt decât șapte.

CAPITOLUL 2

Agencia Ford era închisă, dar Connors găsi, nu departe de hotelul său, un atelier care acceptă să se ocupe imediat de reparații. Hotărî să rămână acolo până când mașina va fi gata.

Domnișoara Hayes găsi că ideea era bună. Încasă două cecuri de călătorie în valoare de cincizeci de dolari și îi dădu bani pentru reparație, precum și treizeci de pesos pentru cheltuielile personale. Connors se simți îngrozitor de jenat dar îi luă. Se înțelesesă s-o ia pe Eleana de la hotel a doua zi de dimineață la orele șase și să plece împreună spre Uruapan.

Cu speranța că îl va suna pentru a petrece seara împreună, Connors îi dădu numărul lui de telefon.

Mecanicul mexican se uită după ea cum se urcă în taxi și exclamă cu un entuziasm sincer:

— Grozaaavă!

Connors se văzu nevoit să-și vâre mâinile adânc în buzunare ca să nu-i tragă câteva. Nu avea niciun drept să fie gelos. Era doar în serviciul ei. Cu excepția celor câteva minute petrecute la restaurant, când aerul devenise dintr-o dată parcă mai greu, nimic nu-i permitea să spere că lucrurile ar putea fi altfel.

Totuși multe se puteau întâmpla în cursul unei hoinăreli de o mie de mile, mai ales în Mexic.

Pe la șase, bara de protecție era uscată. Mecanicul făcuse treabă bună. Dacă nu te uitai de aproape luminând-o puternic, bara de protecție părea nouă. Plăti factura, ceru o chitanță și duse mașina în parcare împrejmuită cu grilaj de lângă hotelul la care locuia.

În jurul orei șapte, valizele erau făcute și închise în mașină. Apoi se așează în fotoliu și așteaptă să sune telefonul. Se făcu zece fără să se întâmple nimic. Atunci își zise că nu va mai suna și coborî la *Louie's* ca să

mănânce și să cumpere o sticlă de rom.

Eleana sună la orele două. Ad se ridică în capul oaselor, mahmur.

— Ad Connors la telefon, reuși el să articuleze.

Tânăra părea să aibă necazuri și lăsa impresia că e puțin cam exaltată.

— Vino imediat la hotel, te rog, cât poți de repede, îl imploră ea.

Connors înghiți de câteva ori în sec.

— Vin!

După ce se întorsese de la *Louie's*, Ad se întinsese în pat fără să se dezbrace. Se încălță și-și puse haina. Când ajunsese în hol, își aduse aminte de sticla de rom golită doar pe jumătate și se întoarse s-o ia. Nu se știa niciodată; un strop de rom putea să fie prețios.

Hotelul *Flamingo* se afla pe Bulevardul Revoluționarilor, foarte aproape de *Paseo de la Reforma*. Connors opri mașina lângă trotuar și intră. Recepționarul din schimbul de noapte se uită la el mirat, apoi se cufundă din nou în lectura ziarului.

Camera 2A dădea spre fațada principală a clădirii, la capătul unui culoar lung. Vocea generalului se auzea de-afară. Eleana fusese inspirată când lăsase ușa întredeschisă. Connors o împinse cu umărul și intră. Era un apartament de două camere, dormitor și budoar.

Eleana era cu spatele la el. Stătea în picioare în cadrul ușii și încerca să-l lămurească pe *generale*, a cărui voce o acoperea, răgușit și vehement, cu un val de cuvinte spaniole, întretăiat de sughițuri. Rochia de seară îi lăsa spatele gol, iar după poziția coatelor, Connors avu impresia că-și acoperea sânii cu palmele.

Eleana se întoarse spre el când îi auzi pașii. Avea rochia sfâșiată în față.

— Ad, scoate-l de-aici, te rog, imploră ea.

Connors aruncă o privire înăuntru. Generalul Esteban se făcuse comod de parcă ar fi fost la el acasă. Așezat pe pat, cu tunică și cămașa scoase de pe el,

musafirul nepoftit se chinuia să-și tragă una din cizme.

— Scoate-l de-aici, repetă Eleana.

Connors o întreabă dacă a încercat vreodată să dea un general mexican afară dintr-un budoar la două dimineața, în Mexico.

— Te implor, Ad. N-am știut la ce mă expun. Tocmai voiam să te sun ca să luăm masa împreună, când a telefonat generalul Esteban și...

— OK! Am înțeles, o întrerupse Connors. Voia să-ți vorbească despre stricăciunile de la mașină!

Soldățoiul trăgea întruna de cizmă, reluând cu satisfacție marile lui isprăvi amoroase, fără să-și dea seama de vocea discordantă care-i tulbura intimitatea.

Eleana începu să plângă.

— Nu pot să ies de-aici în ținuta asta, și mă prinde în brațe de fiecare dată când încerc să mă îmbrac.

Connors o întreabă de ce n-a sunat la recepția hotelului.

— Mi-a fost teamă că vor chema poliția, și nu pot să-mi permit un scandal!

Connors intră în dormitor și se așează în pat lângă Esteban. Generalul nu păru prea încântat că-l vede. Deschise gura să i-o spună dar, mai înainte de a putea să scoată vreun sunet, Connors scoase sticla de rom din buzunar, trase repede o dușcă și i-o întinse.

— *Saludos*.

Generalul se simți în încurcătură. Un om de onoare trebuia să răspundă unei urări. Și îi era și sete. Așa că trase un gât zdravăn.

— *Saludos*.

Nefiind încă foarte sigur că cel de lângă el era favorabil intențiilor sale, generalul mai trase o dușcă pentru ca prima să alunece mai bine pe gât. Apoi, privirea lui bovină care făcea naveta între Connors și Eleana se lumineă brusc. La dracu! Pe pământ totul se plătea, și mai ales „bucățelele” cele mai bune. Mica *turista* făcuse pe înspăimântată pentru ca protectorul ei

să aibă timp să vină să discute afacerea.

În privința asta Esteban era cât se poate de corect! Scoase din buzunarul de la spate un portofel burdușit, din care aruncă pe pat o mulțime de bancnote de zece și de douăzeci de pesos.

— *Quanto?* îl întrebă el pe Connors trimițându-i în față răsuflarea puțind a rom.

Connors ar fi dat tare mult să știe cât de bine înțelegea burtosul limba engleză. Riscă totuși și o întrebă pe Eleana dacă mai avea o altă sticlă în apartament.

— Nu, nu am, răspunse ea printre suspine.

Eleana profită de această diversiune și îmbracă un halat de casă, lăsându-și o clipă sâni descoperiți.

Connors fu nevoit să se resemneze în privința sticlei. De altfel, n-ar fi servit la mare lucru. Nu era sigur că ar fi reușit să-l îmbete pe Esteban. Rareori se întâmpla ca un tip de teapa lui să cadă mort de beat. De obicei devenea mai respingător și, după toate aparențele, cam asta le pregătea și Esteban.

— Cât? repetă generalul în engleză.

Connors încercă să câștige timp.

— Reparațiile mașinii fac două sute patruzeci și cinci de pesos.

Așeză factura pe pat.

Esteban numără două sute patruzeci și cinci de pesos pe care îi puse peste factură. Apoi, după o scurtă cugetare de bețiv, adăugă teancului încă cinci bancnote de douăzeci de pesos.

— OK?

Generalul reuși în sfârșit să se debaraseze de cizmă și începu să-și desfacă centura.

— Acum, cară-te.

— Te rog, nu mă lăsa cu el! îl imploră Eleana.

— N-am nici cea mai mică intenție, răspunse Connors.

Ar fi dat mult să știe ce trebuia să facă. Atât de departe de frontieră, militarii, și mai ales cei cu un astfel

de grad, puteau să-și permită aproape orice. Răsuflă adânc, luă din grămada de bani cele cinci bancnote de douăzeci de pesos și le puse la loc în portofelul rămas deschis. Apoi își dresе glasul și, cu toată diplomația de care era în stare, îi anunță vestea cea proastă.

Era dezolat că felul în care se îmbrăcase tânăra doamnă și faptul că acceptase fără ezitare invitația la supeu făcută de un străin, chiar dacă era un ofițer foarte distins ca el, a putut să-l inducă în eroare. Era o eroare regretabilă dar, firește, se putea întâmpla oricui! În ciuda oricărei aparențe, această mică descreierată de *señorita* nu-și vindea farmecele.

Esteban nu era dispus să înghită o asemenea minciună gogonată. Se ridică de pe pat și făcu câțiva pași spre Eleana clătînându-se. Crezând că vrea să pună mâna pe ea, Connors se așeză între ei și strânse pumnii. Dar soldățoiul nu se mai gândea deocamdată la Eleana. Căuta revolverul pe care îl lăsase cu toc cu tot pe comodă.

Generalul luă arma și o îndreptă spre Connors.

— leși! leși că trag!

Era destul de beat ca să apese pe trăgaci. Connors dădu din umeri și se prefăcu că părăsește încăperea.

După ce-și îmbrăcase halatul de casă, Eleana se ghemuise în colțul șifonierului. Plângând, tânăra încerca să se țină după Connors. Ca s-o oprească, Esteban întinse mâna în care ținea arma. În acel moment Connors se întoarse și-l lovi puternic cu pumnul.

Imediat avu senzația că dăduse cu pumnul într-un zid de piatră. Esteban mârâi nemulțumit apoi, cuprins de furie, se năpusti asupra lui Connors servindu-se de armă ca de o măciucă.

Ad reuși să-l prindă de mâna în care avea arma și se rostogoli pe pat împreună cu adversarul lui. Revolverul se descărcă, împușcătura fiind înăbușită de cele două corpuri. Grăsanul deveni deodată flasc. Connors sări în picioare, lac de transpirație. Sângele

înroșea maioul alb al lui Esteban. Generalul zăcea pe spate cu gura deschisă. După aprecierea lui Connors, grăsanul era mort.

— Bine! șopti Eleana.

— Nu, nu e chiar atât de bine, o corectă Connors.

Pe meleagurile acelea legile erau expeditiv și nimeni nu ținea cont de formalități. Te puneau la zid și te împușcau pentru greșeli mult mai neînsemnate decât asasinarea unui *generale*.

Connors merse în vârful picioarelor până la ușa care dădea în culoar și privi afară. Nimeni nu părea să fi auzit împușcătura. Se întoarse și întrebă:

— I-ai spus că te duci la Uruapan?

Eleana scutură din cap.

— Atunci strângeți lucrurile. Niciunul dintre noi nu-și poate permite luxul de a se afla aici când va fi găsit.

Eleana fu gata în mai puțin de cinci minute. Și ea își făcuse valizele din timp.

Cu mâinile umede de sudoare, Connors încuie ușa în urma lor. Putea să fie o chestie de minute! Poate de ore! Poate că nu-i vor găsi cadavrul decât dimineață!

În timp ce Eleana achita nota de plată, Connors îi zise recepționarului cu subînțeles:

— Generalul e obosit! Nu vrea să-l deranjeze nimeni până mâine dimineață. *Comprendo?*

Recepționarul o sorbea din ochi pe Eleana.

— *Si, señor.*

Connors duse bagajele tinerei la mașină. Apoi îl întrebă pe unul dintre șoferii taxiurilor staționate lângă hotel cum se ajunge pe drumul spre Laredo.

— Ești chiar pe el, *amigo!* Dar stai cu spatele. Drept înainte în direcția opusă!

Mașina generalului era parcată în spatele taxiurilor iar șoferul dormea la volan. Connors îi ură să nu se trezească, viră scurt și o porni spre nord.

După hărțile rutiere pe care le studiase la atelier, Paseo de la Reforma se termina la drumul ce ducea spre

Morelia, de unde ar fi putut s-o ia spre Uruapan. Nu că ar fi avut intenția să se oprească. Nu era momentul. Deocamdată trebuia să se grăbească spre frontieră. Dar atunci când poliția va bloca drumurile, existau mari șanse ca mai întâi și mai întâi să blocheze calea principală Mexico-Laredo.

După ce trecură de castelul de la Chapultepec, Eleana vorbi pentru prima oară de la plecarea din hotel.

— Mulțumesc, Ad. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu te-aș fi întâlnit.

Connors râse amar. Omorâse un om pentru ea, și ea îi mulțumea. Simțea reacția abia acum, când pericolul trecuse. Clănțănea din dinți de frig. Eleana porni sistemul de încălzire.

— Ad, ce l-a făcut să creadă că sunt o femeie ușoară?

— Tu l-ai făcut! Cine altcineva?

Altă fată poate că ar fi protestat. Eleana însă nu. La douăzeci și unu de ani, seducătoare cum era, tânăra mai avusese deja necazuri de acest fel. Dar nu în Mexic. De cealaltă parte a frontierei, la nord, cele două litere N-U însemnau: N-ai ce face! Și la fiecare colț de stradă exista un polițist care îți venea în ajutor.

Căldura îi făcu bine lui Connors. Aerul nopții era rece, dar în mașină era plăcut.

Merseră așa fără să scoată o vorbă până când ajunseră destul de departe de munte. Apoi el o întrebă ce făcea la Chicago. Ea îi răspunse că era învățătoare, și Connors remarcă pentru prima dată accentul tăgănat al vocii sale.

— Dar nu ești din Chicago?

— Nu, sunt din Blue Mound, statul Missouri.

Connors aprinse două țigări.

— Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba? Am intrat serios la apă pentru tine și aș vrea să știu cum stau. Ce e povestea asta cu procurorul Sanchez? De ce trebuie să vorbești neapărat cu el?

— Încerc să-mi regăsesc tatăl. Îmi trebuie ceva de la el.

— Tatăl tău e acel Donald Hayes de care vorbeai? Accentul târăgănat deveni și mai perceptibil.

— Da, el este.

Connors conducea mașina, aruncând din când în când o privire în oglinda retrovizoare.

— Și ce este acest „ceva” pe care-l are el și-ți trebuie ție?

— Certificatul de căsătorie al mamei mele.

— Certificatul de ce?

— Certificatul de căsătorie al mamei mele. E o problemă foarte complicată și nu știu de unde să încep. La toamnă urmează să mă mărit. Și trebuie să dovedesc că el și mama au fost întradevăr căsătoriți.

Farurile unei mașini care venea din față îi luminează un moment chipul. Vocea îi deveni mai aspră.

— Cu alte cuvinte, continuă ea, am nevoie de dovada oficială că sunt fiica legitimă a lui Donald și Céleste, astfel încât să nu mai existe nicio pată pe blazonul familiei Lautenbach dacă voi da naștere unui moștenitor.

Connors se arată tare mirat.

— Vrei să spui că te vei căsători cu bătrânul miliardar Lautenbach, magnatul conservelor de carne?

Eleana izbucni în râs.

— Nu vorbi prosti! Bineînțeles că nu. Mă căsătoresc cu fiul lui, Allan.

— Așa da! zise Connors.

În timp ce conducea, Connors încerca să-și amintească puținele date pe care le cunoștea despre moștenitorul averii Lautenbach. Tânărul Lautenbach avea patruzeci și ceva de ani și două pasiuni în viață: poneii și dansatoarele, acele creaturi care constituiau foarte frecvent factorul activ ce ducea la ruperea logodnelor. Fără să poată spune pentru ce, Ad nu o vedea deloc pe Eleana căsătorită cu acest tip.

— Îl iubești? întrebă el.

— Dragostea nu are niciun amestec în treaba asta. Ce importanță are dacă nu-l iubesc? N-am de gând să fiu învățătoare toată viața. Probabil că e singura mea șansă de a mă mărita cu un sac de bani.

Trase puternic din țigară. Capătul incandescent îi coloră ușor trăsăturile.

— Și pe urmă, reluă ea suflând fumul, nu cred că-i pasă cine știe ce dacă-l iubesc sau nu. În realitate, el și tatăl lui nu vor decât o femelă tânără, sănătoasă și dintr-o familie cinstită pentru a ameliora rasa celor din clanul Lautenbach.

Connors începu să râdă.

— Și în felul ăsta îți cer să-ți dovedești legitimitatea nașterii?

— Nu! Cel puțin deocamdată. Dar având în vedere suma de bani care e la mijloc și scopul acestei căsătorii, îmi închipui că se va găsi un om al legii care să ridice această problemă mai înainte de a tăia tortul miresei, și nu vreau să fiu luată pe nepregătite. Iată de ce trebuie să mă întâlnesc neapărat cu procurorul Sanchez și să-i cer să-mi mijlocească o convorbire cu tatăl meu.

Connors nu înțelegea.

— Da. Tata și mama s-au despărțit când aveam patru ani. De fapt, el a plecat cu o mexicană. Era dansatoare pe sârmă la un circ ai cărui proprietari erau la vremea aceea tata și fratele lui.

Connors era în continuare nelămurit.

— Dar ce amestec are acest Sanchez în toată povestea asta? De ce organizează el întrevederea?

— Pentru că nu cunosc adresa tatălui meu. Iar procurorul Sanchez o cunoaște. E avocatul tatălui meu de ani de zile. Prin el, la puțină vreme după plecarea lui, tata a început să-i trimită mamei cincizeci de dolari pe lună pentru mine. Lucrurile au mers așa până acum trei ani, când am început să lucrez.

Povestea era destul de tulburătoare și Connors

avea deja destule necazuri.

— Nu cumva încerci să mă duci cu preșul?

Eleana scutură din cap.

— Nu, Ad. Deloc, crede-mă! Tot ce ți-am spus e adevărat. Cu siguranță că n-ai auzit niciodată de ciroul *Hayes Brothers*?

— Nu. Niciodată.

Eleana strivi țigara în scrumieră.

— Mama mea spune că merita să fie văzut. Mama era prima călăreață.

— Adică se învățea călare în jurul arenei?

— Exact. Și avea trei piste, și patru elefanți, și tot felul de numere cu clovni și multe altele. Trupa petrecea iarna la Blue Mound când m-am născut. Tata și unchiul John câștigau o grămadă de bani. Dar tata a fost obligat să se ducă în California după un om de afaceri și să ipotecheze ciroul pentru cincizeci de mii de dolari. Am citit scrisoarea în care îi spunea mamei mele că obținuse banii și că se întorcea acasă... Și într-adevăr s-a întors. A fost zărit de vreo cinci-șase oameni când s-a întors la Blue Mound. Dar ticălosul nu s-a dus să dea ochii nici cu mama, nici cu unchiul John. Și-a luat mexicanca, au făcut valizele și au fugit cu banii.

— Și cu ciroul ce s-a întâmplat?

— Creditorul care avea ipoteca a luat ciroul. Vreme de doi ani mama n-a știut unde se ascundea tata. Pe urmă, cred că l-a muștrat puțin conștiința. Începând din momentul acela mama a primit scrisoarea și cecul lunar prin procurorul Sanchez.

Connors aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Presupun că mama ta a divorțat?

— De multă vreme.

— Și ai venit aici după certificatul ei de căsătorie?

— Da.

— De ce n-ai trimis mai degrabă o scrisoare?

— Am scris de vreo zece ori. Procurorul Sanchez mi-a răspuns de fiecare dată că se va ocupa de problemă

împreună cu *señor* Hayes. Pe urmă aşteptam degeaba.

— Înţeleg. *Mañana*, nu-i așa?

Deşi era încă sub efectul tensiunii, căldura şi mişcarea maşinii începuseră s-o adoarmă pe Eleana. Se ghemui pe fotoliu, îşi aşeză picioarele sub ea şi îşi sprijini obrazul stâng de spetează.

— *Mañana*, da. Pe naiba! A continuat în felul ăsta luni în şir.

— Atunci de ce nu v-aţi adresat stării civile din oraşul în care s-a căsătorit mama ta, ca să vă trimită o copie?

Eleana închise ochii.

— Mama sosise din Franţa numai de două luni când s-a măritat. Nu-şi mai aminteşte decât că s-au căsătorit într-un oraşel din Middle West şi că pentru a ajunge acolo a trebuit să meargă toată noaptea cu maşina!

— I-ai scris tatălui tău ca să-l anunţi că te căsătoreşti?

— Da... da...

— Şi n-a cerut să fie invitat?

— Nu... nu... Adică, cum să-ţi spun... fata cu care a plecat era deja măritată.

— Şi ce dacă? După atâţia ani!

Eleana deschise ochii.

— Dar n-ai înţeles, Ad. Tata nu se poate întoarce în Statele Unite. L-a omorât pe bărbatul individei în noaptea în care au fugit. De asta face totul prin intermediul lui Sanchez.

Îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Mi-e frică, Ad. Crezi că generalul Esteban a murit?

— Tare mi-e teamă.

Vocea lui suna sinistru.

— Ce ne facem dacă ne prind?

Connors îi răspunse pe şleau:

— Nu ştiu ce-ţi vor face ție. Eu însă sunt bun de spânzurătoare.

CAPITOLUL 3

Morelia nu ducea lipsă de hoteluri și restaurante pentru turiști. Connors alege însă, înadins, un hotel-restaurant mai modest, frecventat mai ales de negustorii locali. În cazul în care poliția n-ar fi înghițit momeala cu falsa plecare spre Laredo, era mai bine să nu se arate în locurile unde ar fi fost căutați în primul rând.

În timp ce Eleana își aranja puțin toaleta, Connors făcu plinul la mașină, verifică uleiul, cauciucurile și bateria. Apoi comandă dejunul pentru amândoi.

Când se instalează în fața lui, Eleana părea apărută dintr-o fotografie publicitară. Schimbase ținuta de călătorie cu un taior care îi venea de minune. Puștoaica știa să se îmbrace și avea și cu ce!

Connors se strâmbă amuzat.

— Mi-e greu să mi te închipui învățătoare.

O dureau spatele din cauza dormitului în mașină. Se vedea clar că nervii începeau s-o lase. Ceru o ceașcă cu cafea.

— Ce-ai cu învățătoarele?

Își scoase ochelarii din geantă și consultă meniul pătat de grăsime.

— Oh, nimic! răspunse Connors. Am dat comanda pentru amândoi, adăugă el.

Ea își puse ochelarii înapoi în geantă.

— Ah! Înțeleg! Și toate astea pentru serviciul și cheltuielile tale.

Tonul era și mai dezagreabil decât remarca.

Connors își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Să te ia dracu'!

Ieși, urcă în mașină și o porni spre centrul orașului. Ea va crede că i-a furat mașina și dorea tare mult să fie așa. Totuși, când se întoarse la restaurant, Eleana era tot la masă, ocupată să toarne un sos verde peste ouăle din

farfurie.

Eleana nu-i lăsa timp să deschidă gura.

— Scuză-mă, Ad! Te rog să mă crezi că nu aveam deloc intenția să te jignesc.

Fără să-și părăsească aerul plin de demnitate, Connors scoase un teanc de bani primiți în schimbul ceasului. Părea să fie o sumă mare. În realitate nu erau însă decât treizeci și doi de pesos, și pentru ei fusese nevoit să renunțe definitiv la ceas.

Eleana îl întrebă de unde făcuse rost de bani.

El îi răspunse cu răceală.

— Am făcut ceea ce urma să fac când te-am întâlnit. Mi-am vândut ceasul. De acum înainte fiecare plătește pentru el.

De data asta, zâmbetul ei nu era jignitor, ci malițios.

— Foarte bine, zise ea.

Apoi întinse mâna spre el cu palma în sus.

— Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, domnule, înapoiază-mi cei două sute patruzeci și cinci de pesos pe care i-ai sustras generalului ca să-mi pot plăti factura.

Connors băgă mâna în buzunarul stâng al hainei și scoase un teanc de bani de care uitase complet. Chestia asta nu avea nimic hazliu, dar amândoi izbucniră într-un râs irezistibil. Chelnerița indiană se uită la ei ca la niște țicniți. Începând din acel moment se înțeleseră foarte bine...

Reveniră la mașină. Connors ar fi vrut să se îndrepte direct spre Guadalajara. Dar Eleana îi atrase atenția, pe bună dreptate, că în cazul în care Esteban murise și erau căutați de poliție, atunci alarma se va da în orașele mari înaintea celor mici, iar la Uruapan ar fi fost mai în siguranță decât oriunde în altă parte.

Connors încuviință.

— Fie, mergem la Uruapan. Poate că totuși nu l-am omorât pe grăsan!

Pe drum, Eleana vorbea întruna.

Connors află că la puțină vreme după ce fuseseră părăsite, Eleana și mama ei se mutaseră la Chicago și rămăseseră să trăiască acolo.

— Cu excepția vacanțelor. Vara ne întorceam la Blue Mound și locuiam la unchiul John. Unchiul John s-a purtat tare frumos cu noi după plecarea tatălui meu. Cunoști Chicago, Ad?

— Cum să nu! Mi-am petrecut acolo cinci ani din viață!

— Scriind romane polițiste?

Connors se strâmbă.

— Nu. Compuneam scheciuri publicitare pentru umplerea intervalelor dintre două reclame despre modul cum să-ți speli chiloții și cu ce săpun, și „Alungați mirosul urât ascultând emisiunea *Viața lui Gertie s-a schimbat total*, și nu uitați să trimiteți o dată cu scrisoarea douăzeci și cinci de cenți și ultima pilulă folosită pentru a primi o sticlă autentică de *Pasiune* pentru a vă parfuma subsuorile la fel ca cele mai încântătoare staruri de la Hollywood”.

Eleana se strâmbă de răs.

— Mama ascultă chestiile astea toată ziua. Nu știu cum nu se satură oamenii de ele.

— A venit o zi în care eu m-am săturat.

— Dar se câștiga bine?

Connors aprinse două țigări.

— Timp de cinci ani, am primit în medie opt sute de dolari pe săptămână.

— Și ai renunțat?

— Din păcate!

— Și acum ești lefter?

— Nu sunt lefter. Am o sută treizeci și doi de pesos. Și o slujbă bună. Și viitor.

Se uită la ea cu coada ochiului. Probabil că avea sânge slav în vine. Sub pomeții înalți, obrații i se adânceau ușor. Buzele cărnoase erau bine conturate. Din când în când își trecea mâna peste sâni de parcă ar fi

durut-o. Eleana îi surprinse privirea și el se uită în altă parte.

— Ești cam încrezut!

Pulsul lui Connors bătu mai tare. O catalogase imediat. Nu era nicio ingenuă, nicio femeie ușoară. Făcea ce-i plăcea și cu cine voia, dar numai în formele și împrejurările potrivite afinităților instinctive ale unei lady. Dacă generalul Esteban s-ar fi purtat ca un gentleman, ar fi avut șanse serioase să obțină ce dorea.

Uruapan nu era decât un orașel ca multe altele. Găseai aici nelipsita *plaza* și o grădină publică frumoasă traversată de râu. Polițiștii locali erau la postul lor dar niciunul nu le acordă vreo atenție.

Connors se simțea mai bine. Până la urmă, poate că doar îl rănise pe Esteban, iar generalul tăcea chitic ca să nu-și piardă reputația.

Procurorul Sanchez nu se afla în niciunul din marile hoteluri, dar secretara lui nu mințise. Connors îi descoperi numele pe registrul de la *Morelas*, un hotel mic la care trăgeau mai ales mexicanii înstăriți.

Connors parcă mașina în spatele hotelului apoi, cu gândul tot la Esteban, se înscrise împreună cu Eleana sub numele de *señor* Schmidt și *señorita* Braun, din Vera Cruz, și ceru două camere cu sală de baie comună.

Cele două camere erau mari, cu uși din sticlă care dădeau spre o grădiniță interioară plină de flori. Pentru a salva aparențele, Connors îi ceru hamalului să ducă valizele în cea de a doua cameră. Apoi, după ce rămaseră singuri, o luă pe Eleana în brațe. Ea îi răspunse cu ardoare la sărut. Numai că se gândea mai întâi la lucrurile serioase.

— Nu acum, Ad, te rog. Am venit să-l întâlnesc pe procurorul Sanchez.

— La dracu' cu procurorul Sanchez!

Ea scutură din cap.

— Poate mai târziu, Ad. Nu mai înainte de a sta de vorbă cu el.

Se întoarse în brațele lui, dar înflăcărea dispăruse. Totuși era al naibii de bine s-o poți strânge în brațe!

Eleana îi atinse ușor gura cu buzele și îi zâmbi.

— Îmi plăci! zise ea ciupindu-l de lobul urechii. Acum ar trebui să dormi câteva ceasuri.

— Și pe urmă?

— Vom vedea.

Connors o mai mângâie o dată apoi trecu în camera lui prin sala de baie. Ferestrele fuseseră deschise, dar aerul era încă greu și mirosea a stătut. Își scoase haina și cămașa. Lăsă pe el numai slipul și se întinse pe pat zicându-și: „Am intrat într-o aventură grozavă!”

O auzi pe Eleana sunând la recepție și cerând legătura cu procurorul Sanchez. Presupuse că omul legii avea camera la parter, ca și ei, nu prea departe, căci soneria răsună un timp în una dintre camerele aflate de cealaltă parte a grădiniței. Apoi soneria se opri și Eleana zise:

— La dracu’!

Connors o întreabă ce se întâmplase.

Ea îi strigă:

— Sanchez nu răspunde. Tipul de la recepție presupune că a plecat cu mașina să vadă El Monstruo. Ai chef să vezi un vulcan?

— Nu, mersi. Am mai văzut.

Prospețimea și calmul grădiniței umbroase invada camera. Patul era bun. Connors simți o adiere ușoară mângâindu-i părul de pe piept. Orice sentiment de grabă dispăruse. Frontiera era încă departe. Aprinse o țigară și ascultă zgomotele înăbușite care veneau din camera Eleanei.

Fără motiv, fără ca asta să aibă vreo legătură cu generalul Esteban, Connors se simți deodată trist și deprimat. Poate pentru că la treizeci și cinci de ani încă nu ajunsese la nimic pozitiv în niciun domeniu. La vârsta

lui, alții aveau un cămin, o familie, o meserie, ceva! Avea sentimentul că la un moment dat, undeva, ratase ocazia. Alergase după o himeră, risipindu-și viața de parcă ar fi fost bani.

Auzi alături zgomotul unor papuci pe pardoseală. Eleana închise ușa care despărțea camera lui Connors de sala de baie și trase zăvorul. După câteva minute, Connors auzi apa curgând, precum și o mulțime de mici zgomote intime, discrete și provocatoare ale unei femei care își face toaleta, pregătindu-se să meargă la cumpărături, să asiste la o reuniune la un club feminin sau să-și ofere corpul frumos.

Imaginația lui Connors se amuza fără să se aprindă. Zgomotul apei continua netulburat. Închise ochii. Nu intenționa să doarmă. Totuși ațipi.

Când se trezi, în cameră era întuneric și se făcuse răcoare. Apa nu se mai auzea. Ușa dintre camere era deschisă. Se sculă și se uită în baie. Un prosop uitat zăcea într-o băltoacă de apă. În aer stăruia parfumul sărurilor de baie. Patul Eleanei păstrase forma corpului, dar tânăra nu mai era în încăpere.

Connors se întoarse în camera de baie încruntându-se. Atunci zări cele câteva cuvinte lăsate de Eleana și se liniști. Fata scrisese cu ruj de buze pe burta lui goală. *Vai, sărmane Don Juan! Mă întorc la cinci.* În loc de semnătură desenase o inimă ruptă care sângera cu picături mari de ruj de buze.

Connors zâmbi destins.

„Ce diavoliță! Ce diavoliță adorabilă!”

Scotoci prin valiză după halatul de casă. Apoi se răzgândi, se îmbracă și ieși.

Piața de flori era la doi pași. Cumpără cu doi pesos un buchet mare de gladiole; apoi luă un litru de rom și câteva sticle de coca-cola.

Trecu prin fața prăvăliei unui japonez care vindea suveniruri. Văzu un *rebozo* în vitrină și intră imediat. Astfel de lucruri erau în general din bumbac lucrat

grosolan. Acest *rebozo* era însă din mătase neagră brodată cu flori mari albe. Japonezul ceru la început optzeci și cinci de pesos. Connors îi răspunse cu tradiționalul *esta muchos* al turiștilor și îl făcu să coboare prețul la șaptezeci și cinci. Apoi i se adresă în spaniolă. Japonezul se strâmbă și coborî la șaizeci. Și astfel cumpără Ad șalul pentru iubita lui.

Se întoarse la hotel și-i ceru cameristei indiene să-i aducă vase pentru flori, în timp ce el întindea șalul de mătase pe pat. Camera arăta cu totul altfel. Gheață era însă mai greu de procurat. Nu insistă, puse sticlele de coca-cola în chiuvetă și lăsă apa să curgă.

O auzi pe Eleana mai înainte de a o vedea. Dar nu era nici în camera ei, nici pe culoar. Se afla în grădină și îl chema cu o voce stăruitoare.

Connors deschise ușa dinspre grădină.

Afară era acum aproape întuneric. Lumina camerei cădea asupra Eleanei. Fata purta același taior. Avea brațele pline de pachete. Ba chiar își cumpăraseră un *sombrero* pe care și-l agățase de braț. Se debarasă de pachete și îi zise cu o voce neliniștită:

— O fi bolnav sau ce-o fi având? Am stat și m-am uitat pe geam o bucată bună de vreme. Nici măcar n-a mișcat.

— Cine n-a mișcat?

Eleana așeză pălăria pe scaun.

— Sanchez. Am aflat de la recepție numărul camerei și m-am dus să arunc o privire pe fereastră.

Arată cu mâna spre cealaltă parte a grădinii. Connors nu știa ce să spună.

— Și e acolo, continuă ea, întins pe pat, dar nu răspunde la telefon.

Traversară împreună grădina. Deși vizibilitatea se redusese mult din cauza întunericului, Connors reuși să zărească silueta unui bărbat întins pe patul din camera arătată de ea.

— Ești sigură că asta e camera procurorului

Sanchez?

— Sunt sigură.

Connors intră pe ușa de sticlă. Bărbatul de pe pat era înalt și destul de bine făcut. Era într-adevăr Caesare A. Sanchez. Cel puțin ăsta era numele ce se putea citi în partea de sus a scrisorilor care ieșeau din valiza întredeschisă așezată pe comodă. Dar nu era bolnav. Era mort. Încă mai avea înfipt în piept cuțitul care îi luase viața.

Eleana intră după Connors în cameră.

— Ce are, Ad?

Connors îi spuse adevărul.

— E mort.

Atinse corpul cu dosul palmei. Cadavrul nu se răcise încă.

— De puțină vreme, preciză el.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Eleana.

Connors cercetă camera. Patul era desfăcut și în dezordine. Un scaun și coșul de gunoi fuseseră răsturnate. Dar astea erau singurele indicii care ar fi dovedit că victima se luptase pentru a-și apăra viața.

Părul lui Sanchez era pieptănat cu grijă iar hainele erau în ordine. Asta părea să indice că îl cunoștea bine pe asasin și nu se temuse de el.

O lucire metalică atrase privirea lui Connors. În povestirile lui polițiste folosiseră de zeci de ori chestia asta. Dar n-ar fi crezut că se poate întâmpla și în realitate. Căzând pe spate în pat, Sanchez făcuse probabil un efort suprem pentru a se agăța de ceva, și încă mai strângea între degete un lanț de ceas din aur de care atârna un breloc în formă de inimă. Connors aprinse un chibrit și zări inițiala D gravată pe o parte.

Mai înainte de a fi putut s-o împiedice, Eleana se aplecă peste umărul lui și deschise cu unghia medalionul. Capacul se desfăcu lăsând să se vadă fotografia unei femei tinere și surâzătoare.

Mâna tinerei începu să tremure atât de tare încât

scăpă medalionul care se legănă la capătul lanțului. La ultimele sclipiri ale chibritului, Connors putu să citească inițiala H de pe cealaltă față.

— O cunoști pe această femeie?

Eleana înghiți cu greu înainte de a răspunde.

— E fotografia mamei mele când avea vârsta mea. Picioarele îi tremurau îngrijorător.

Connors se ridică și o cuprinse cu brațul de după mijloc. Știa la ce se gândea. D.H. – Donald Hayes.

Connors o susținu bine și o scoase în grădină.

Un negustor mexican pântecos își fuma ultimul trabuc înainte de cină. Omul scoase trabucul din gură și se înclină curtenitor.

— *Buenas tardes, señor, señora.*

Connors răspunse la salut.

— *Buenas tardes, señor.*

Intră în cameră, o ajută pe Eleana să se așeze pe pat și închise ușile de sticlă. Fata era albă la față ca florile șalului.

Connors desfăcu sticla de rom, turnă într-un pahar și i-l întinse.

Eleana scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

Connors goli paharul, apoi trase o dușcă bună din sticlă. Simțea nevoia. Își simțea picioarele la fel de slăbite ca ale ei. Știa prea bine ce putea să se întâmple. De partea cealaltă a grădinii murise un om. Iar ei întrebaseră dacă se afla acolo. Acum aveau în cârcă doi morți.

CAPITOLUL 4

Noaptea învăluia treptat grădina, făcând să dispară aproape și trunchiurile copacilor. Mireasma florilor devenea apăsătoare.

Eleana se mai liniști puțin și îl întrebă pe Connors dacă nu credea că e mai bine să anunțe poliției macabra lor descoperire.

— Păi da! răspunse el. Și imediat își vor da seama că eu sunt tipul căutat pentru asasinarea lui Esteban. Mersi frumos! Nu-ți fie teamă. Imediat ce se va descoperi cadavrul, poliția va veni ea singură să ne caute. Primul lucru pe care l-am făcut când am intrat aici a fost să întrebăm de Sanchez.

Eleana nu-și putu reține o înjurătură. Connors se limită să dea din umeri. Apoi își șterse sudoarea rece de pe frunte.

— Mă voi izbi iar de un zid. Iar după poliție vor veni ziaristii. Ce-ai să le spui?

Eleana îi aruncă o privire răutăcioasă.

— La urma urmelor, tu m-ai băgat în situația asta!

— Eu n-am vrut decât un drum gratuit până la frontieră.

— Crezi că tatăl meu a făcut-o?

Connors își aprinse o țigară.

— Habar n-am. Medalionul cu fotografia mamei tale ar sugera că el e asasinul.

— Dar pentru care motiv?

— Motive? Găsești cu duiumul! Poate că Sanchez știa ceva ce tatăl tău nu voia să afli cu niciun preț. Și atunci a trebuit să-l împiedice să-ți spună. Mi-ai spus că tatăl tău e învinuit de asasinat în Statele Unite. Asta e un motiv suficient ca să dorească să nu-i fie dezvăluite identitatea și locul unde se ascunde.

Eleana se resemnă.

— Te rog, Ad, dă-mi ceva să beau.

Connors amestecă cola cu rom, încercând să judece la rece situația.

În camera lui Sanchez era întuneric. Dacă nu avea întâlnire chiar în acea seară cu acel vechi prieten despre care le vorbise secretara lui, existau puține șanse ca mortul să fie descoperit mai înainte de dimineața următoare. În momentul acela ei puteau să fie departe.

— Câți kilometri mai avem până la Guadalajara? întrebă Eleana.

Connors luă harta rutieră de pe comodă.

— Trei sute cincizeci de kilometri. Șase sute nouăzeci de la Guadalajara până la El Mante și cinci sute de la El Mante până la Laredo. Dar dacă vom fugi, după ce va fi descoperit cadavrul lui Sanchez, toată poliția până la ultimul caraliu local va căuta o mașină Ford, de culoare cenușie, înmatriculată în Illinois.

— Vrei să spui că poliția va crede că noi l-am lichidat pe Sanchez?

— Polițiștii mexicani sunt și ei ca toți polițiștii, zise Connors. Țin să-și păstreze slujba. Vor trece imediat la acțiune pentru prinderea vinovatului. Poate că asasinul e tatăl tău; poate că e altcineva. Dacă poliția din Uruapan descoperă vinovatul și-l arestează, atunci e perfect! Dacă nu, vor face în așa fel încât să pună totul în cârca cuiva care ar fi putut să făptuiască crima. Dacă plecăm, vom fi suspecti.

Dădu din umeri apoi continuă:

— Pe de altă parte, s-ar putea foarte bine ca să fim deja căutați de poliție.

Eleana își mușcă buza de jos.

— Atunci, fie că plecăm, fie că rămânem, totuna e?

— Totuna.

Eleana ceru din nou de băut.

— Și o țigară, te rog.

Connors îi dădu să bea, dar pachetul de țigări era gol.

— Stai aici. Mă duc să cumpăr, îi zise el.

Ea îl prinse de braț.

— Să nu stai mult, Ad, te rog.

Se temea pentru el. Connors îi fu recunoscător. Se aplecă s-o sărute.

— Îmi placi! îi zise el.

— Și tu îmi placi, Ad, îi răspunse ea.

La hotel nu aveau țigări, dar la câteva case mai departe, pe aceeași stradă, se afla o *cantina*. Connors cumpără țigări și se opri la intrarea în hotel pentru a-și aprinde una.

Cadillac-ul negru parcat în față i se păru cunoscut, ca de altfel și mutra șoferului. În timp ce Connors se uita aprinzându-și țigara, din mașină coborî generalul Esteban. Până la urmă nu-l omorâse! Când îl părăsise, Esteban nu era mort, ci doar leșinat. Fusesse doar ușor rănit.

În urma lui Esteban veneau doi zdrahoni. Toți aveau același aer pe toată suprafața globului: polițiști în civil! Unul dintre ei se îndreptă spre hotel. Connors simți sudoarea curgându-i pe șira spinării. Părăsi cadrul ușii prea luminat și se sprijini cu spatele de zidul de chirpici de pe una din laturile intrării.

Esteban pornise pe urmele lor și îi găsisese. Salvarea reputației i se păruse mai puțin importantă decât răzbunarea. Dar cum de-i găsisese? Connors își aminti de factură. Vorbise despre Uruapan cu mecanicul în timp ce acesta repara mașina fetei.

Connors stinse țigara de teamă ca lucirea ei să nu atragă atenția asupra sa. Îl durea spatele. Simțea cărcei în pulpele picioarelor.

Nu știa de ce-l acuza Esteban. Cu siguranță că de tentativă de omor. Acum nu mai avea importanță. Generalul avea un atu mult mai bun: un procuror mort.

Polițistul îmbrăcat în civil ieși din hotel rânjind. Se întoarse la colegul lui și la Esteban și în curând siluetele lor dispărură în noapte. Connors profită ca să se

strecoare în grădina cufundată în întuneric.

Eleana stătea tot pe pat și învârtea nervoasă paharul între degete. Ridică imediat capul când Connors apărură în ușă.

— Esteban e afară, la vedere, îi zise Connors. A sosit adineauri cu mașina, însoțit de doi inspectori. A verificat și a aflat că suntem aici.

Își îmbracă haina apoi continuă:

— Eu o șterg. Tu ai face mai bine să rămâi. La mine e viața mea în joc. Tu n-ai de ce te teme decât de avansurile lui Esteban.

— Vin cu tine, zise Eleana.

Connors nu avea timp de discuții. Dintr-o clipă în alta se aștepta să vadă luminându-se camera din cealaltă parte a grădinii. Mai mult ca sigur că detectivii se vor duce la Sanchez ca să vadă ce treabă avea cu el Eleana.

Connors smulse cu un gest brusc șalul de pe pat.

— Atunci, haide!

— Dar valizele?

— Trebuie să le lăsăm. Și să-ți între în cap că nu știu nici încotro și nici unde vom merge. Poate că ai face mai bine să rămâi.

Eleana își luă geanta, își puse *rebozo* pe cap și pe umeri, de parcă totdeauna ar fi purtat șal, și ieșiră în grădină.

Ultima fereastră de pe partea lor dădea spre holul hotelului, îi puteau zări pe generalul Esteban și pe cei doi detectivi stând de vorbă cu omul de la recepție.

Connors strânsese mai tare brațul fetei și o făcu să se oprească lângă un stejar uriaș, unde erau feriți de valul de lumină galbenă răspândită de felinare și de farurile mașinilor care treceau.

Sprijinit de aripa Cadillacului, șoferul supraveghea poarta principală a hotelului cu revolverul în mână.

Seara era călduță. Pe aleea din față, ca în fiecare seară, grupuri de tinere se plimbau braț la braț râzând,

sub privirile pline de admirație ale băieților. Connors așteptă ca trei fete deosebit de drăguțe să treacă în direcția opusă celei în care dorea el să meargă. După cum sperase, șoferul le urmărește cu privirea până la capătul aleii.

— Acum e momentul!

Se amestecară în mulțimea de pe alee. Sudoarea îi curgea în ochi și mușchii spatelui i se contractau în așteptarea unui țipăt sau a unei împușcături. Se forță să încetinească pasul.

Până acum totul mersese bine. Ieșiseră din hotel.

Atunci își dădu seama că Eleana plângea. Lacrimile ei ar fi putut să atragă atenția. Îi spuse să înceteze că altfel o va pălmui. Ea se opri din plâns și întrebă:

— Și acum ce facem?

— Voi încerca să recuperez mașina, răspunse Connors.

Nu spera că va putea părăsi orașul cu mașina. Dacă ar fi încercat, n-ar fi ajuns prea departe. Peste câteva minute avea să se pună în mișcare mecanismul polițienesc. Dar dacă putea să scoată Fordul din ghearele lor și să-l pună la adăpost, asta i-ar fi putut arunca pe urmăritori pe o pistă falsă.

Connors îi explică și ei ce voia să încerce și o lăsă pe o bancă din piață, sfătuind-o să nu se miște de-acolo și să nu vorbească cu nimeni. Apoi, dând ocol grupului de case, ajunse în spatele hotelului. Parcarea era cufundată în beznă și tăcere, dar cadavrul lui Sanchez fusese descoperit. Lumina lanternelor dansa în grădina plină de voci emoționate.

Connors scoase mașina din parcare. Se opri ceva mai departe, pe o străduță întunecoasă, ca să se gândească la a doua parte a planului.

La câțiva metri de locul în care se afla, în fața unei clădiri în construcție, se afla o mașină cu o placă a districtului federal. Connors luă un clește și un patent din portbagajul Fordului și demontă cele două plăci. Puse

placa mexicană la Ford și o ascunde pe cea din Illinois sub un morman de scândurele.

Apoi urcă în mașină și pleacă în căutarea prăvăliei unui telal. Connors găsi la prețul de douăzeci și opt de pesos un costum așa cum dorea. Era uzat și de o curățenie îndoielnică, dar părea să fie pe măsura lui. Mai dădu încă opt pesos pe o pălărie neagră cu boruri mari. Pentru Eleana cumpără o fustă neagră și largă și o bluză albă încrețită, cu decolteu mare. Dar trebuia să se mulțumească cu pantofii pe care-i avea pentru că nu știa ce număr poartă.

Făcu un pachet cu toate aceste cumpărături și se întoarse la banca unde îl aștepta Eleana. Fata urcă lângă el mai înainte ca mașina să oprească. Connors îi puse pachetul cu haine pe genunchi.

— Am să duc mașina într-un loc mai ferit unde să ne îmbrăcăm boarfele. Din acest moment suntem mexicani. Eu voi vorbi când va fi necesar. Și fără discuții!

— Nu discut.

Vorbea cu dificultate, de parcă cuvintele i s-ar fi blocat în gât.

Connors opri mașina într-un colț pustiu, se dezbracă de haine și își puse pe el costumul negru. Noile lui haine miroseau urât și erau deformate la genunchi și la coate. Dar în general nu-i veneau prea rău. Cu unghiile lui destul de murdare, Connors putea foarte bine să treacă drept unul dintre acei conțopiști care umpleau toate locurile publice din Mexic.

Eleana reuși să se debaraseze de taiorul ei elegant. Tensiunea nervoasă începea să scadă.

— Dacă m-ar vedea acum elevii mei!

Connors ar fi vrut s-o poată vedea mai bine. Se apropie de ea s-o sărute.

Ea se lăsă în brațele lui și-l întrebă:

— De data asta chiar nu-ți mai e somn?

Connors se retrase în colțul banchetei. Apoi, după ce se îmbracă și Eleana, reveniră în oraș.

Pentru a ajunge la stația de autocar trebuia să treacă prin fața hotelului *Morales*. În spatele Cadillacului staționau acum două mașini ale poliției locale. Connors conduse mașina până la stația de autocar.

— Și acum? Întrebă Eleana.

— Vom încerca să plecăm cu autocarul, îi răspunse el.

Satisfăcut de propria lui ținută, Ad o verifică și pe a ei la lumina unui felinar. Hainele acelea cenușii făcuseră să dispară învățătoarea și *turista*. Șalul îi scotea în evidență culoarea verde a ochilor. Fusta largă era destul de scurtă pentru a-i pune în valoare picioarele. Iar decolteul bluzei lăsa să se vadă destul cât să atragă asupra sânilor privirile bărbaților și în același timp să-i și împiedice să remarce culoarea albă a pielii.

Connors o sfătui să-și dea cu mai mult ruj pe buze, ca să aibă un aer mai obraznic.

Ad constată că rămăsese la fel de drăguță, dar buzele exagerat de rujate o făceau să semene cu prostituata postată în stația de autocar în așteptarea unui client.

Orarul indica o plecare spre Guadalajara peste cincisprezece minute. Autocarul aștepta la peron.

Connors luă două bilete și o instalează pe Eleana în mașina încă neluminată. Trebuia să-i țină un loc, dar să nu vorbească cu nimeni.

— Mi-e frică, mărturisi ea.

Connors înghiți de câteva ori de parcă ar fi avut un nod în gât.

— E ciudat, dar și eu m-am simțit mai în largul meu în alte ocazii.

Se întoarse la Ford, scoase două bujii, le sparse porțelanul și le puse la loc. Motorul începu să dea rateuri și abia ajunse la atelierul pe care îl remarcase la capătul străzii. După ce intră pe ușa atelierului, Fordul fu cuprins de un tremur impresionant, apoi amuți definitiv.

Singurul mecanic de serviciu nu păru prea încântat

că-l vede. Era sâmbătă seara. Dumnezeu îi era martor că tocmai se pregătea să închidă când a intrat Connors. Nu se putea ocupa de mașină până luni, poate chiar până marți dimineața.

Connors îi spuse că nu era grăbit. Asta rezolva problema mașinii. Vor trece câteva zile, poate chiar o săptămână, până când poliția se va gândi să caute în atelierele și garajele locale Fordul care nu-și va face apariția la niciun punct de control.

Connors ajunse la autocar cu cinci minute înainte de plecare. Mașina era plină de femei, copii, bețivi și indieni care aduceau de la piață găinile vii, fructele și pepenii nevânduți. Eleana îi ținuse un loc, dar era ultimul liber. Avusese necazuri cu doi bețivi ce făceau la adresa ei remarci pe care, din fericire, ea nu le putea înțelege.

Autocarul întârzie peste ora plecării cinci, apoi zece minute. Connors începu să transpire. Se întreba dacă nu cumva îi subestimase pe cei doi polițiști veniți de la Mexico împreună cu Esteban. Dacă dăduseră ordin să fie oprită circulația tuturor vehiculelor care voiau să iasă din Uruapan?

În mașină se înghesuiau din ce în ce mai mulți călători. Apoi șoferul apăru nu se știe de unde, trânti ușa în nasul altor călători care voiau să urce și porni atât de brusc încât toți pasagerii s-ar fi răsturnat pe jos dacă n-ar fi fost atât de înghesuți.

Eleana își crispă degetele pe mâna lui Connors. Ad își trecu brațul pe după umerii ei. Înainte de a ieși din Uruapan, mașinile poliției depășiră de două ori autocarul cu sirenele date la refuz.

La cincisprezece mile de oraș, în locul unde drumul principal se intersecta cu șoseaua nouă care duce spre vulcanul Paricutin, staționa o altă mașină a poliției. Dar polițiștii se limitară să se uite cum trec. Ei așteptau un Ford de culoare cenușie, înmatriculat în Illinois.

Timpul trecea. Din când în când, autocarul se oprea într-un loc întunecos – unde câțiva călători coborau

lângă un grup de cabane abia vizibile - sau la o intersecție pustie.

În restul timpului, Connors trebuia s-o țină strâns pe Eleana lângă el ca s-o ajute să stea pe scaun, căci hodoroaga se balansa în chip periculos la viraje și cobora pantele cu mare viteză.

Căldura din interior era sufocantă, iar autocarul mirosea a jeg, a pepeni prea copti și a găini. Connors își scoase cămașa și slăbi nodul de la cravată. Eleana se descălță și își strânse picioarele sub ea.

La un post izolat, lângă un pod, zăriră o santinelă înarmată cu o pușcă. Mașini mult mai rapide îi depășiră de nenumărate ori. Connors speră că nu erau mașini de poliție.

Autocarul ajunse la Guadalajara la orele două dimineața. Un polițist buhăit patrula pe aleea din fața stației de autocar, dar nu le acordă nicio atenție. Raza cercetărilor încă nu se extinsese atât de departe. Cu siguranță că poliția îi credea blocați în fundătura pe care o forma Uruapan.

Amândoi erau înfometați. Lângă autogară găsiră o cafenea deschisă toată noaptea și mâncară fără să scoată un cuvânt.

Apoi Connors descoperi un hotel ieftin. De data asta nu mai era cazul să repete figura cu două camere și sală de baie comună. Se înscriseră sub numele de *señor* și *señorita* Gomez din Mexico.

O indiană cu trăsături blânde îi zise Eleanei „copilă frumoasă”, luă cei opt pesos pe care îi cerea și le arătă camera. Ai fi zis că e o celulă. Pereții erau albi. Înăuntru era un pat, o măsuță de toaletă și un scaun. Un bec atârna de tavan. Firma luminoasă se afla chiar lângă fereastră.

Indianca plecă. Connors stinse lumina și ridică storul de la fereastră. Firma de neon le procura destulă lumină.

Firma se stinse în momentul în care se întorcea

spre Eleana. Ochii ei verzi străluceau ca ochii unei pisici. Apoi firma se reaprinse. Hainele Eleanei zăceau la picioare. Nu mai avea pe ea decât rujul de buze.

Connors își auzi sângele pulsându-i la tâmples. Aproape că i se tăia respirația și trebui să facă un efort ca să-și revină.

Eleana își mângâie sânii. La fiecare aprindere a neonului, sfârcurile tari apăreau printre degetele desfăcute.

— Vino, îi zise ea cu o voce mângâietoare trăgându-l spre pat.

Sub privirea ei hipnotizantă, Connors se dezbracă în treizeci de secunde și se întinse lângă ea, cu pântecul chinuit de fierbințeala dorinței. Eleana se aplecă peste el și Ad crezu că leșină simțind povara ușoară a corpului de femeie peste propriul lui corp. Parfumul trupului ei îl amețea.

Își înfipse mâna în părul ei negru și, trăgând-o spre el, îi cuprinse gura într-o sărutare interminabilă. Ea răspunse acestei chemări sprijinindu-și pubisul pe sexul palpitând al bărbatului.

Connors își împreună mâinile în jurul taliei fine și, ridicând-o, sărută pe rând sfârcurile întărite ale sânilor, înconjurate de aureole largi de un maroniu deschis.

Eleana scoase un suspin nesfârșit și se lăsă să alunece de-a lungul trupului său.

— Timpul se opri.

*

* *

Clopoțele începură să bată toate deodată. Dangățul lor interminabil îi chema pe credincioși la biserică.

Cu dorințele potolite, Eleana se odihnea satisfăcută în brațele lui Ad.

— Îmi placi și-acum, Ad.

— Îmi placi și-acum, Eleana, îi răspunse el.

Considerația lui pentru Eleana crescuse în mod

considerabil.

Fără lacrimi, fără regrete, fără falsă pudoare. Ceea ce se făcuse, se făcuse, și fusese minunat.

Dar nu puteau să rămână acolo. Trebuia să meargă mai departe. Chiar în ziua aceea. Un om pe nume Caesare A. Sanchez murise la Uruapan. Fiecare polițist din Mexic era, sau urma să fie, în căutarea lor. Connors considera că cea mai bună soluție pentru ei era să-și continue drumul cu autocarul. Avionul sau trenul aveau avantajul rapidității. Dar puteau fi luați la întrebări. Și mai aveau de trecut și frontiera.

O întrebă pe Eleana dacă avea ghidul rutier în geantă. Ea se ridică să-l ia împreună cu ochelarii.

Înainte de a se întoarce în pat, Eleana se opri să privească pe fereastră. Nu era mare lucru de văzut. Doar spectacolul unui oraș mare, dimineața devreme, din preajma tuturor stațiilor de autocar: clădiri vechi, pubele și maldăre de gunoaie.

Eleana se așează pe marginea patului, își puse ochelarii și vru să afle de ce râdea Ad.

— De tine! răspunse el. Este pentru prima dată când mă aflu în aceeași cameră cu o învățătoare care nu are pe ea decât o pereche de ochelari.

Eleana se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Nu-ți place cum arăt?

— Ba da! Cum nu se poate mai sexi.

Ochii ei, surâzători o clipă, deveniră deodată serioși. Puse ghidul pe pat, își scoase ochelarii, puse mâinile de o parte și de alta a pieptului lui Ad și se aplecă spre el.

— Hai să schimbăm subiectul și să vorbim serios. Ad, ce vom face acum?

Trupul ei aflat atât de aproape îl excita pe Connors. Încercă s-o mângâie, dar Eleana îi prinse mâna și i-o așează din nou pe pat.

Era îngrijorată. Și avea motive întemeiate. Chiar dacă ar fi reușit să treacă frontiera fără să fie arestați,

tot ar fi avut o sumedenie de explicații de dat.

— Tot mai ai de gând să te măriți cu Lautenbach? o întrebă Connors.

Regretă imediat că abordase acest subiect.

— Da.

Accentul tărăgănat se făcea din nou simțit. Eleana îi atinse ușor gura cu buzele, dar ochii ei deveniseră acum cenușii.

— Asta, scumpule, e pentru ultima dată. Nu regret deloc ce s-a petrecut între noi, dar asta nu mi se va mai întâmpla niciodată.

— Cu nimeni?

— Nu după căsătoria mea cu Allan.

Connors luă ghidul de pe pat și găsi drumurile principale numerotate. Se aflau mai aproape de Laredo sau de Brownsville decât de El Paso. Dar, din același motiv, supravegherea în primele două puncte de trecere avea să fie mult mai severă.

Pe cât era posibil, Connors voia să evite drumul național mexican nr. 1. Chiar dacă poliția găsise mașina și știa că vor folosi transportul public, cu siguranță că îi aștepta pe drumul spre Laredo.

Numai că, în afara acestei soluții, ghidul nu indica nicio cale de legătură între Guadalajara și Torreon, care trebuia să fie punctul de îmbarcare logic spre Ciudad Juarez și El Paso.

Eleana îi luă ghidul din mână.

— Te-am întrebat ce vom face?

— Vom încerca să ajungem la Juarez, dacă va fi posibil, îi răspunse el.

În ochii ei apăru o sclipire verde. Răsuci între degete un smoc de păr de pe pielea lui Ad.

— Tu trebuie să găsești mijlocul. Pe mine nu mă privește decât plata cheltuielilor. Îți amintești?

Connors se gândi câteva clipe, apoi o întrebă:

— Câți bani ai, Eleana?

— Nu știu. Adică nu știu exact. Dar la început

aveam cinci sute de dolari și probabil că mi-au rămas mai mult de trei sute.

— În bancnote?

— Nu. În cecuri de călătorie. Bani gheață nu cred că mai am mai mult de câțiva pesos. Am cheltuit o mulțime la Uruapan.

Connors făcu un calcul mental. La început fuseseră o sută treizeci și doi de pesos, plus două sute patruzeci și cinci primiți de la Esteban. Benzina, uleiul și masa la *Morelia* făceau douăzeci și patru de pesos. Cheltuise șase pentru flori, unsprezece pentru rom și coca-cola, șaiseci pentru *rebozo*. Costumul lui și pălăria costaseră douăzeci și opt, adică treizeci și șase. Pe bluza și pe fusta ei dăduse aproape optzeci. Apoi trebuiau puse la socoteală biletele de autocar. Iar masa de la sosire costase șase pesos. La hotel dăduseră alți opt pesos.

Adunând banii dați și scăzându-i din suma avută la început, trebuia să mai aibă, dacă nu greșea, înjur de nouăzeci și șase de pesos, adică douăzeci și șapte de dolari pentru a plăti masa, casa și biletele de autocar până la frontieră.

Connors verifică banii din portofel.

Nu se înșelase. Aveau nouăzeci și patru de pesos și un pumn de centavos, plus puținul din geanta ei.

Puse banii pe pat.

— Asta e tot ce avem!

Eleana protestă. Apoi înțelese ce voia să spună. Nu mai putea să schimbe cecurile de călătorie! În tot Mexicul, nicio altă hârtie nu era mai compromițătoare pentru ei.

Eleana avea numele înscris pe cecuri.

CAPITOLUL 5

Connors se lăsă să cadă pe pat.

— Ascunderea adevărului nu ne servește la nimic. Suntem într-o situație afurisită. În momentul de față, numele și semnalmentele noastre au fost transmise peste tot și poliția se află în alertă în fiecare orășel până la frontieră. N-ai pe nimeni căruia i-ai putea telegrafia ca să ceri bani?

Îi întinse țigara lui. Eleana trase un fum și zise:

— Ar fi mama și unchiul John. Dar nu vor trimite bani *señorei* Gomez. Și pe urmă nu vreau să aflu toată povestea asta.

Connors luă înapoi țigara.

La Uruapan se înscriseră la hotel sub numele de *señor* Schmidt și *señorita* Braun. Dar Esteban cunoștea numele adevărat al Eleanei, iar în valizele abandonate se aflau o sumedenie de scrisori.

Atunci se gândi la Shad.

Dacă insista suficient, poate că Shad ar fi putut să-i mai trimită un avans prin mandat telegrafic. Ar fi putut folosi o linie telefonică directă. În felul acesta n-ar fi fost nevoie să-și spună numele. Dar dacă Shad îi va trimite sau nu bani, asta era o altă poveste.

— Cred că am găsit, zise el. Îi voi telefona agentului meu și-i voi cere un avans.

— Și-o să-ți trimită?

Nu era cazul s-o împovăreze și pe ea cu îndoielile lui.

— Bineînțeles c-o să-mi trimită, răspunse el cu convingere.

Connors se îmbracă, coborî la cafeneaua unde mâncase noaptea trecută și cumpără o pungă de *tacos* cu friptură rece de pui, un cornet cu *frijoles* și două sticle pline cu cafea.

La întoarcere se întâlnește cu patroana hotelului, căreia îi mai dădu încă opt pesos spunându-i că el și *señora* vor mai rămâne acolo cel puțin încă o noapte. Indianca se arată foarte mulțumită.

Mâncară tot, apoi dormiră.

*

* *

Se făcuse seară și clopotele băteau din nou când Eleana deschise ochii și, ghemuindu-se lângă Connors, îl sărută pe lobul urechii.

— Vrei să-ți spun ceva?

Connors o lipi și mai mult de el.

— Ia să vedem!

— Și acum îmi placi!

Eleana îi mușcă ușor urechea.

— Știi... începu ea.

El însă îi închise gura cu o sărutare și începu s-o mângâie. În curând îi simți unghiile intrându-i în ceafa și în umeri. Eleana se arcui brusc, puse stăpânire pe el, gâfâind, apoi începu să se unduiască torcând ca o tigresă în călduri.

În clipele următoare, frenezia trupurilor lor părea că descoperise mișcarea perpetuă. În sfârșit, corpul ei se arcui impetuos. Eleana scoase un geamăt interminabil, îndepărtă brațele și se lăsă să cadă pe spate complet inertă.

Când în cameră se făcu întuneric de-a binelea, fugarii se îmbrăcară și ieșiră să cineze.

Connors considera că nimeni nu le va da atenție atâta vreme cât vor rămâne departe de locurile frecventate de turiști și Eleana nu va încerca să vorbească spaniola. Îi sugerase să-și împletească două codițe și să le lase să-i atârne pe piept. Asta o făcea și mai tânără și „mai mexicană”. Dar când deschidea gura să vorbească, era imediat trădată de accentul trăgănat din Missouri.

După masă hoinăriră prin fața vitrinelor. Apoi, pe la

nouă și ceva, când ieșeau de pe o străduță, dădură peste un bâlci și Eleana vru neapărat să se dea în călușei.

Connors îi cumpără mai multe bilete și rămase în picioare, sprijinit de zidul unui depozit, făcându-și vânt cu pălăria și uitându-se la ea cum se bucura ca un copil.

Eleana nu se prefăcea că se distrează, chiar se distra. Brunețica nu era imorală, nici amorală; nu era lipsită de reținere. Era Femeia, goală și candidă, fără rușine în fața bărbatului, femeia de la începutul timpurilor pe care șarpele o marcase cu pedeapsa lui stigmatizându-i apetiturile cât se poate de naturale.

Connors se simți copleșit de același sentiment de tristețe pe care îl avusese și la Uruapan. La dracu' dacă știa cine era mai de plâns, el sau Allan Lautenbach!

*

* *

În cabina telefonică mică era un aer sufocant. Se auzea atât de prost încât atunci când primi legătura, Shad crezu că era beat și Connors fu nevoit să mai prăpădească șase pesos pentru a-și convinge agentul că nu pusese în gură niciun strop de băutură.

Shad nu se arată însă prea încântat. Îi atrase atenția lui Connors că datora deja o mie patru sute de dolari agenției și că ceilalți băieți începeau să murmure.

Vinerea trecută luase dejunul cu Jack Blade și Maxie Fallow. Dacă Connors ar fi fost de acord să lase de-o parte noul lui roman, Shad credea că va putea să facă rost rapid de ceva bani. Jack și Maxie declaraseră că ar accepta bucuroși o poveste lungă scrisă de Ad pentru revistele lor dacă ar scrie ceva în vechiul lui stil.

Connors întrebă cât erau dispuși să plătească.

— Doi cenți și jumătate de cuvânt.

Vocea lui Shad devenea mai slabă și mai deformată.

— Îmi convine! strigă Connors în receptor. Voi trimite manuscrisele prin poștă cât voi putea de repede. Dar mai întâi am nevoie de ceva bani.

Shad se lăsă rugat, apoi acceptă în cele din urmă să trimită imediat cincizeci de dolari și să-i dea un avans substanțial, minus comisionul lui, imediat ce va primi manuscrisele. Vocea lui devenea persuasivă.

— Dar, pentru Dumnezeu, Ad, să fie bune! Dacă băieții le refuză, sunt terminat!

— Îmi voi da toată osteneala, îi strigă Connors. Acum notează-ți adresa mea. Trimiți banii lui *señor* A. Gomez, hotelul Navidad, camera 216, Guadalajara, Jalisco, Mexic. Ai notat?

Vocea slabă de la New York îi răspunse:

— Da, dar ce cauți la Guadalajara?

— Asta e o poveste lungă, îi răspunse Connors.

Și închise, ca să-i mai rămână destui bani pentru o sticlă de *tequila*.

Simțea nevoia să bea ceva.

Telefonase de la cel mai bun hotel al orașului, frecventat în special de turiști. În timpul convorbirii, Shad îi spusese de câteva ori pe nume. Când ieși din cabină aproape că se aștepta să fie luat cu asalt de un batalion de polițiști.

Era lac de sudoare sub haina tocită. Plăti centralistei convorbirea și traversă holul hotelului cu un pas țeapăn. Avea mutra și mersul unui om beat.

O grăsană din Iowa se feri să nu-i atingă fusta.

— Revoltător! E revoltător! exclamă ea.

Connors îi trânti un *turista* disprețuitor și ieși.

Reveni în atmosfera toridă a străzii, cumpără un litru de *tequila* și trase o dușcă bună. Băutura îi topi imediat blocul de gheață pe care-l simțea în stomac, dar senzația de plăcere pe care i-o provoca alcoolul dispăru imediat ce intră în primul magazin pentru a încerca să închirieze o mașină de scris.

Descoperi trei mașini cu caractere englezești, o Royale, o Uderwood și o Oliver în stare proastă. Dar se cerea o sumă importantă sau garanția a trei negustori locali. Mai încercă și în alte locuri, dar și acolo se lovi de

aceleași condiții.

Până la urmă, un negustor de mărfuri de ocazie acceptă să-i vândă o Corona veche pentru șaptezeci și cinci de pesos și să i-o țină până la sosirea banilor în schimbul câtorva bănuți.

Apoi cheltui ultimii șase pesos pe hârtie și indigo. Dacă Shad nu se ținea de cuvânt, erau pierduți.

Urcă în cameră și o găsi pe Eleana făcând pe menajera. Își spălase ciorapii, lenjeria de corp și bluza iar acum, după ce bluza se uscaseră, se întreba cum o va călca.

Connors coborî la parter, o informă pe indiancă că vor mai sta încă cel puțin trei zile și împrumută de la ea o mașină de călcat.

Eleana îi mulțumi și îl întrebă:

— Când plecăm?

— Abia peste trei-patru zile, răspunse el. Poate chiar o săptămână.

Îi povesti despre târgul pe care fusese obligat să-l încheie cu agentul lui.

Eleana se pregăti de călcat.

— Cu atât mai rău. Dacă nu putem pleca în seara asta, nu mai plecăm!

Situația părea că-i provoacă mai multă plăcere decât îngrijorare.

— Și cât vei câștiga pentru povestirile tale? îl întrebă ea. Connors se așeză pe pat ca s-o admire.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât sunt de lungi. Din cauza prețului actual al hârtiei, majoritatea directorilor de reviste polițiste și-au scurtat articolele de fond de la cincisprezece la douăsprezece mii de cuvinte. Dar atâta vreme cât Jack și Maxi îmi vor cere, voi încerca să le pasez povestiri de cincisprezece mii de cuvinte. Asta înseamnă că voi obține înjur de șapte sute cincizeci, minus zece la sută și cheltuielile de poștă.

Eleana își umezi degetul în gură și încercă mașina de călcat.

— Și ce-ai să istorisești în povestirile tale?

— Omul a murit, răspunse Connors. A fost înjunghiat, a fost împușcat cu revolverul, a fost aruncat de pe faleză, a fost otrăvit. Cine să fie făptașul?

Eleana își călcă bluza și șalul. Apoi insistă să-i spele cămașa lui Ad.

Connors își petrecu restul dimineții bând *tequila* și încercând să construiască două subiecte care să nu semene prea mult cu propria lui situație.

La unu mâncară cu patru din cei zece pesos pe care îi mai avea Eleana. Mandatul telegrafic de la Shad sosi exact la timp ca să poată ajunge la prăvălia negustorului de mărfuri de ocazie înainte de ora închiderii. Luă mașina de scris, puse deoparte banii pentru încă patru nopți la hotel și închirie o masă de bridge destul de solidă pe care să poată lucra.

Ieși din prăvălie și cumpără ziarul local.

Aveau onoarea să se vorbească despre ei pe prima pagină. Dar presa încă îi mai numea *señor* Schmidt și *señorita* Braun. Poliția din Uruapan se dovedea deosebit de șireată. Nu erau învinuiți pentru asasinat.

În afara unei descrieri foarte vagi a semnalmentelor, nu se mai spunea despre ei decât că poliția din Uruapan ar dori foarte mult să-i poată interoga în legătură cu moartea violentă a lui Caesar A. Sanchez, procuror din Mexico.

Totuși adevărata lor identitate era cunoscută. Asta se vedea bine din paragraful în care se preciza că *señor* Schmidt și *señorita* Braun călătoreau cu o mașină Ford, de culoare cenușie, înmatriculată în statul Illinois din *Estados Unidos*. Cei care i-ar fi văzut pe ei sau mașina trebuiau să anunțe imediat poliția.

Articolul dădea și alte detalii, dar nu mai era vorba despre ei. Ziaristul îl descria pe Sanchez ca pe un om care reușise în cariera lui și căruia îi plăceau femeile. Nu

se făcea nicio aluzie la lanț sau la medalion, dar se insista asupra mărturiei unui *groom*, conform căreia o frumoasă *señorita* voalată își petrecuse noaptea precedentă în camera victimei.

Eleana nu se dovedi mai vorbăreață decât fusese secretara lui Sanchez.

— Hmm. Mă întreb cine ar putea să fie femeia...

— Și eu aș vrea să știu, zise Connors. Poate că nu l-a omorât tatăl tău, ci bărbatul femeii.

Connors puse un indigo între două foi albe, le băgă în mașină și începu să bată...

Ad Connors (Aprox. 15 000 cuvinte)

Guadalajara

Republica Mejicana

MOARTE AMÂNATĂ

Eleana pufni în râs.

— Așa se procedează?

Connors îi răspunse cu o strâmbătură.

— Cel puțin așa fac eu!

Se jucă câteva clipe cu carul în căutarea unei idei.

— Ei bine, am un mort, zise el deodată. Un avocat mexican.

Eleana fu șocată.

— Doar n-ai să te folosești de Sanchez în povestirea ta?

El dădu nepăsător din umeri.

— De ce nu? A murit...

Făcu o pauză apoi continuă să gândească cu voce tare:

— A fost omorât cu cuțitul. Camera lui se afla la parter și fereastra era deschisă; de aceea felul în care ucigașul a ajuns la el nu are nicio importanță. Important este să știm cine l-a omorât și de ce. Prima parte a întrebării e ușoară. A fost omorât de un fost director de

circ, care a fugit din SUA cu o pipiță mexicană și cincizeci de mii de dolari, dintre care jumătate aparțineau în mod legal fratelui său. Nu. Ar fi mai bine să pun o sută cincizeci de mii de dolari. Cincizeci de mii de dolari e un fleac în zilele noastre. Dar de ce l-a asasinat pe avocat fostul director de circ? Și de unde să încep? Cum să complic puțin toate astea? Ce să folosesc ca „suspans” și ca intrigă secundară?

Sorbi puțină *tequila*. Deodată se auzi bubuitul tunetului. Afară era o atmosferă încărcată, prevestitoare de furtună. Căldura din cameră devenea insuportabilă.

Eleana își scoase bluza ca să n-o șifoneze și se întinse pe pat în fustă și sutien.

— În povestirea ta o să fie și o femeie?

— Mda!

— Eu?

Connors scutură din cap.

— Nu. Odată a fost o revoltă. Birourile și tipografia au fost devastate și de atunci le e frică de chestii scabroase. Poți să bagi o femeie într-o povestire. E chiar obligatoriu. Și trebuie să fie cea mai grozavă femeie ale cărei glande mamare au împodobit vreodată coperta ilustrată a unui best-seller. Fă-o să fie tăbăcită în bătaie sau rupe-i picioarele – nimeni nu va spune nimic, înjunghi-o, otrăvește-o, perfect! Poți s-o faci să moară întreagă sau s-o faci bucățele. Închide-o treizeci de zile și treizeci de nopți cu un ocnaș evadat care n-a mai văzut o femeie de douăzeci și doi de ani. Merge! Dar nu care cumva ca gorila s-o atingă! Cel mai mic gând „urât” e interzis.

Connors făcu o mică pauză. Apoi rectifică:

— Poate că, la nevoie, i s-ar putea permite să se chiorască în direcția fetei. Dar ea, e de la sine înțeles, habar n-are despre ce e vorba. Crede că s-a născut dintr-un trandafir și se întreabă de ce toată lumea se strâmbă de râs când băiețelul, văzându-l pe ginere sărutând mireasa, întrebă: „Mami, acum depune polen pe ea?”

Eleana râse cu lacrimi și trebui să se dea jos din pat ca să bea un pahar cu apă.

Connors scoase din mașină pagina pe care scrisese titlul, băgă alta și scrise:

Bill Brown: dur, exilat, muncește la puțurile de petrol; fost director de circ, l-a omorât pe bărbatul mexicancei cu care a fugit în Mexic (în urmă cu douăzeci de ani), părăsindu-și nevasta și fiica aflată în acel moment la o vârstă fragedă (trimite de atunci cincizeci de dolari pe lună pentru întreținerea numitei fiice).

Conchita: fostă dansatoare pe sârmă (cam durdulie la treizeci și nouă de ani, dar încă frumoasă).

Sabines: avocat din Mexico prin intermediul căruia Bill Brown trimite cei cincizeci de dolari pe lună, de douăzeci de ani, pentru întreținerea fiicei sale.

Connors se opri. Omorându-l pe Sanchez – dacă într-adevăr o făcuse – tatăl ei trebuie să fi știut că o va pune pe Eleana într-o situație neplăcută. Poate că trebuia neapărat să-i închidă gura lui Sanchez. Dar nu puteai să nu te întrebi – cel puțin așa gândea Connors – de ce un om cu un simț atât de dezvoltat al responsabilităților paterne nu a aranjat totul într-un alt mod. Totuși, un om constrâns să recurgă la crimă se găsea rareori într-o situație care să-i permită să acționeze cu delicatețe.

— Ce fel de om era tatăl tău? o întrebă el pe Eleana.

— Nu mai țin minte, răspunse ea. Mama zice că era bun.

— Știa că o iubea pe femeia aceea?

— Nu știu.

— Au mai fost și alte femei între părinții tăi?

— Nici asta nu știu. Mama nu vorbește niciodată prea mult de tatăl meu. Iar de fiecare dată când unchiul John sau altcineva face o aluzie la el, ea plânge.

— Îl mai iubește și acum?

— Așa cred. Oricum, nu s-a recăsătorit.

— Cum arăta fizic?

— Bine, înalt, cu ochii cenușii și cu riduri mici în jurul lor atunci când zâmbea. Cu umerii obrajilor ca ai mei.

— Parcă ziceai că nu ți-l mai amintești.

Eleana strâmbă din nas cu maliție.

— Ești șmecher! Ți l-am descris după spusele mamei mele. Dar de ce vrei să știi toate astea?

Connors aprinse o țigară și îi dădu și ei să tragă un fum.

— Încerc să mă conving că nu tatăl tău l-a omorât pe Sanchez.

— De ce?

— Cred că povestirea mea ar fi mult mai bună cu un alt asasin.

— Dar brelocul?

— S-ar putea să fie ceva aranjat. De ce n-ar fi Conchita? Se poate presupune că trăiește în continuare cu tatăl tău. Ar fi putut foarte bine să surprindă o scrisoare de la Sanchez care îl anunța pe tatăl tău că erai în drum spre Mexico. După care, l-a atras pe Sanchez la Uruapan sub un pretext oarecare și i-a înfipt cuțitul în piept, ca să nu-l lase să vorbească cu tatăl tău și ca să-l împiedice pe tatăl tău să se întâlnească cu tine.

Eleana simți că o strânge sutienul. Se așeză pe pat și-l desfăcu.

— Și, de fapt, cine e Conchita?

— Păi, dansatoarea pe sârmă, mexicanca cu care a fugit tatăl tău.

— Da, numai că n-o chema Conchita, ci Tamara.

— Tamara nu e nume mexican.

Eleana dădu din umeri.

— E numele femeii cu care a plecat tatăl meu. Dar de ce vrea să-l omoare pe Sanchez?

— Ți-am spus adineauri. Pentru a-l împiedica pe

tatăl tău să intre în contact cu tine.

Connors începu să-i construiască povestea:

— Au trecut douăzeci de ani. Tamara a îmbătrânit. Corpul ei, altădată splendid, a început să se ofilească. Are gușă dublă.

Eleana îi luă țigara din mână.

— Ceea ce probabil că e foarte atrăgător pentru un bărbat căruia îi plac femeile.

Connors se prefăcu că nu aude.

— Știe că tatăl tău s-a săturat de ea. Îi e teamă ca nu cumva, văzându-te, tatăl tău să-și amintească de vremurile de altădată și să vrea să se întoarcă în SUA.

— ... Unde poliția abia așteaptă să-l aresteze pentru asasinat!

— Uitasem asta, mărturisi Connors.

Eleana trase un fum din țigară și i-o dădu înapoi.

— Nu, Ad. Nu stă-n picioare. Și pe urmă, Tamara a murit, în scrisoarea pe care tatăl meu i-a trimis-o unchiului John, cea cu cecul de cinci mii de dolari, tata spunea că Tamara murise într-un accident, la puțină vreme după sosirea în Mexic.

— Parcă mi-ai spus că unchiul tău n-a mai recuperat niciodată vreun bănuț?

— Nu, niciodată. Scrisoarea asta a venit cu mulți ani în urmă. Mama spune că unchiul John, în momentul acela, era foarte supărat că tata trimite bani pentru mine și nicio vorbă de mulțumire, de scuză, de regret față de el. Apoi a sosit scrisoarea cu cecul și asta l-a calmat. Dar mama era într-o situație atât de grea în vremea aceea încât unchiul John i-a dat ei cei cinci mii de dolari ca să poată termina de plătit casa în care trăim și-acum.

Connors încercui cu creionul numele Conchitei.

— Știi cumva cu ce fel de armă l-a ucis tatăl tău pe soțul Tamarei?

— Cred că l-a omorât cu un cuțit.

Eleana se ridică și privi pe fereastră.

— Cu atât mai rău! zise Connors. Să admitem că

tatăl tău l-a ucis pe Sanchez.

Smulse foaia din mașina de scris și o mototoli. Apoi își scutură picioarele ca să se debaraseze de pantofi și se întinse pe pat.

Eleana se întoarce și se așeză lângă el.

— Eu te-am băgat în încurcătura asta, Ad. Îți faci griji. Și eu îmi fac. Nu văd deloc cum putem scăpa. Și nu știu ce să cred. Dar ce vom face?

— Voi scrie două romane proaste de cincisprezece mii de cuvinte. Shad ne va trimite șase sute cincizeci de dolari în plus. Vom folosi o parte din acești bani pentru a cumpăra două bilete de autocar pentru Juarezși cu restul vom plăti camera și șampania la cel mai bun hotel din El Paso.

O mângâie ușurel pe Eleana.

— Auzi, îi zise el, ți-am spus vreodată că-mi placi? Eleana respiră puțin mai accelerat. Accentul ei tărăgănat se simți din nou.

— Parcă te-am mai auzit.

— Demult?

— Dacă mă gândesc bine, cred că au trecut câteva ceasuri bune.

Connors o trase spre el până când buzele li se întâlniră.

— Nu, Ad, protestă ea slab.

Sutienul desfăcut îi alunecă pe umeri, oferind o suprafață și mai mare de sărutat. În ochii ei apăru din nou sclipirea aceea verde. Camera părea că devine mai mare, pereții se îndepărtau. Zgomotele străzii se stinseră. Undeva departe se auzi şuieratul unui tren. Dar și el dispăru în noapte și rămaseră singuri pe lume.

— Lasă-mă măcar să-mi scot fusta, șopti Eleana.

CAPITOLUL 6

Clopotele matinale încă nu bătuseră când Connors scrise cifra 30 în josul ultimei pagini și se ridică de la masă. De multă vreme nu mai scrisese atât de mult și atât de repede. Și tot ce scrisese îi plăcea.

Clubul Cărții lunare nu i-ar fi cumpărat povestirea. Dar nu pentru el o făcuse. Era o literatură polițistă sănătoasă, cu doi-trei pumni la fiecare paragraf și un cadavru la fiecare două pagini.

Se duse în vârful picioarelor să privească pe fereastră.

Ca și Eleana, Guadalajara încă mai dormea. Dar orașul începea să se agite. Rămase la fereastră, privind cum se năștea o nouă zi, cu regretul că nu avea cafea.

Se simțea în plină formă. Romanul lui era bun. Așa cum îl aranjase, existau puține șanse ca Eleana sau mama ei, sau unchiul ei John, sau oricare altcineva de la Blue Mound să-l recunoască. Era o poveste polițistă bună, care aducea bani.

Din frații Hayes făcuse veri și îi transformase în lichele. Tatăl Eleanei plecase spre California dar, oprindu-se la Chicago, reușise să găsească bani în acest oraș. De aceea se întorsese cu o săptămână mai devreme la Blue Mound, exact la timp ca să-și surprindă vărul înghesuindu-i nevasta. În timpul luptei care urmase, soțul ultragiât fusese ucis și văduva, de frica amenințărilor, fusese nevoită să-l ajute pe văr să scape de cadavru.

În acest roman, dansatoarea pe sârmă mexicană era curtată de unchiul John al Eleanei, nu de tatăl ei. Bărbatul acesteia, urmărind scena luptei pe fereastra vilei, fusese martor la asasinat și imediat încercase să-l șantajeze pe făptaș.

Asta îi dăduse asasinului o idee care îi permitea să-și mascheze perfect crima. Îl înjunghiase pe mexican și o

plătise pe dansatoare ca să părăsească orașul. Apoi răspândise zvonul că vărul lui o răpise pe mexicană și-i omorâse bărbatul.

Terorizată, mama Eleanei, temându-se pentru viața ei și a fetiței, confirmase versiunea asasinului.

Înainte de a se debarasa de cadavru, criminalul îl jefuise de toți banii pe care îi aducea vărul său. Dar tot orașul știa că el, John, era lefter.

Ca să facă credibilă toată povestea, respectivul fusese obligat să joace foarte strâns. Intrase în legătură cu un avocat mexican care, în schimbul unei sume acceptase să trimită cincizeci de dolari pe lună copilului victimei și, o dată, o scrisoare către el care ar fi fost trimisă chiar de mort.

Această manevră urmărea un dublu rezultat. Pe de-o parte să-i ușureze conștiința și de altă parte să dea greutate versiunii că tatăl Eleanei încă trăia.

Avocatul mexican era transpunerea fidelă a lui Sanchez.

Lucrurile se precipită și conflictul reizbucnește când Eleana, pe care el o botezase Ailine, se logodește cu un tânăr snob și insistă să se ducă în Mexic pentru a-i cere tatălui ei certificatul de căsătorie al mamei sale (pe care mortul îl avusese asupra lui în noaptea în care fusese asasinat).

Neputând s-o împiedice, mama ei intră în panică și îl anunță pe văr, devenit între timp un om de afaceri înfloritor. Vechea lui crimă amenință să-l distrugă. În momentul în care fata ar fi vorbit cu avocatul Sanchez, tot castelul de cărți s-ar fi dărâmat.

Atunci a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut. Luând cu el câteva cămăși curate și un vechi medalion cu lăntișor care aparținuse vărului său, asasinul a ajuns la Sanchez înaintea fetei.

Dar în loc să folosească un scriitor pentru elucidarea misterului, Connors se folosise de un tânăr încântător, inginer în domeniul petrolului, care trăsesse

din pură întâmplare la același hotel ca Ailine și fusese sedus de frumusețea și virtutea ei.

Evident, tânărul inginer o cucerea pe frumoasa fată, triumfa asupra vărului asasin și, încă o dată, crima era pedepsită și virtutea recompensată.

Dacă lui Jack Blade nu-i plăcea povestea asta, însemna că se ținise și nu mai era în stare să-și conducă agenția culturală.

Connors căscă și se apucă să separe foile. Apoi se întinse lângă Eleana.

Se trezi pe la sfârșitul după-amiezii.

Eleana stătea nemișcată pe pervazul ferestrei. Când văzu că s-a trezit, fata veni lângă el și se așează pe pat.

— Ce-ai făcut, dragul meu? Ai lucrat toată noaptea?

Connors îi răspunse că da și îi ceru o țigară. Ea îi aprinse una și i-o dădu. El îi zise că probabil îi era foame.

Eleana scutură din cap.

— Nu. Am, mâncat *huevos fritos con tostada*. Ouăle și tartinele au fost foarte bune.

Spaniola ei nu se ameliorase într-o noapte. Connors se cam supără că ieșise singură.

Era posibil ca poliția să nu fi făcut progrese. Dar plasa se strângea din ce în ce mai mult în jurul lor cu fiecare oră care trecea. La cel mai mic pas greșit haita s-ar fi aruncat asupra lor.

Connors se văzu nevoit să-i spună cu brutalitate:

— Începând din momentul ăsta vei lăsa naibii „Expresiile și cuvintele spaniole pe care trebuie să le cunoaștem” din afurisitul ăla de ghid. Și nu vei părăsi camera fără mine. Dacă trebuie să ieși și eu dorm, n-ai decât să mă trezești.

— Precum spune domnul și stăpânul meu!

Efectul conjugat al alcoolului, țigărilor și al lipsei de somn îi provoca o stare de mahmureală.

— Ai citit chestia pe care am scris-o noaptea

trecută?

— Da. E grozavă. Acum înțeleg mai bine diferența dintre viață și cărți. Totul constă în mobiluri, în alegerea subiectului și modul în care reacționează personajele. De exemplu, în viață nimeni n-ar face ceea ce le pui tu să facă; nimeni nu s-ar comporta așa cum îi pui tu să se comporte pe mama și pe unchiul John.

Connors nu era într-o dispoziție propice discutării finețurilor meseriei de scriitor. Suflă fumul spre tavan.

— *Primo*, continuă Eleana, mama nu e deloc genul de femeie ștearsă și smiorcăită. Dacă unchiul John ar fi vrut să o violeze și apoi să-l ucidă pe tata care îl prinde asupra faptului, mama l-ar fi omorât cu toporul.

— Înainte sau după viol?

— Înainte.

Eleana își trecu un deget peste tuleiele mustății pe care Connors o neglijase.

— *Secundo*, unchiul John...

Și folosi toate clișeele posibile pentru a face elogiul unchiului ei. Respectivul era onoarea întruchipată, integritatea însăși, un stâlp al bisericii și un om de afaceri respectat.

— Ceea ce a făcut tatăl meu aproape că i-a distrus viața. De exemplu nu s-a căsătorit niciodată din cauza acestei pete de pe „blazonul” familiei.

Connors lăsa în jos degetul care se plimba pe buza lui.

— Acum care dintre noi face literatură?

— Dar e adevărul-adevărat, insistă Eleana.

Connors se strâmbă prea puțin convins.

— Bine, bine! E unchiul tău, nu al meu.

Connors se îmbracă, coborî la cafeneaua de lângă stația de autocar unde comandă ouă și tartine.

În timp ce mânca intră un polițist care nu voia decât o sticlă de bere. Dar prezența lui îi tăie lui Connors pofta de mâncare.

Se întoarce în cameră, își scoase haina și băgă

două foi în mașina de scris. Cu cât va expedia mai repede povestirile, cu atât mai repede le va trimite și Shad bani destui pentru a-și continua călătoria. Guadalajara era prea aproape de Uruapan.

Nu era vorba de un fleac, ci de un asasinat. Un bărbat fusese omorât. Și totul îl acuza pe Connors.

Ce-ar fi fost dacă polițiștii ar fi pus mâna pe el? *Bonjur. Mă numesc Ad Connors. Mă aflu acolo, la Mexico, încercând să scriu un roman serios. De fapt, îl scriesem deja și-l trimiseseam agentului meu. Apoi, într-o dimineață, pe când traversam Alameda mergând spre poștă, am văzut un Ford ciocnindu-se cu un Cadillac...*

Eleana stătea pe pat bosumflată.

Connors își suflecă mânecile și se apucă de treabă.

*

* *

A doua povestire se contura mai greu. O intitulă *Un cadavru pentru mireasă* și-l folosi ca principal protagonist pe Mike Herman, unul dintre personajele sale obișnuite. Ar fi trebuit să-i fie ușor. Scrisese deja de două sute de ori aceeași poveste sub diferite forme. Un bărbat era asasinat în mod misterios. Văduva lui cerea ajutorul lui Herman. Herman încăleca imediat pe bicicletă și începea să pedaleze ca un nebun în toate direcțiile, în timp ce niște tipi mascați trăgeau de mama focului în el, aparent fără niciun motiv.

Era veșnicul clișeu fără cea mai mică urmă de emoție și de originalitate. Crezuse că terminase cu astfel de chestii după ce scrisese romanul acela lung refuzat de *Evening Post*.

I-au trebuit două nopți și o parte din dimineața următoare ca să pună asta pe hârtie. Eleanei îi plăcu mult mai mult a doua poveste decât prima.

Connors trimise ambele manuscrise *par avion* și își petrecu restul după-amiezii culegând informații despre mijloacele de transport.

Teoretic, era posibil să mergi de la Guadalajara la

Torreón cu autocarul, sau mai exact schimbând de câteva ori autocarul. Cu trenul trebuia să iei *Sud-Pacifico de Mejico* până la Mazatlan, *Norte de Mejico* de la Mazatlan la Durango, și așa mai departe până la Torreón, Chihuahua și Ciudad-Juarez. Sau ar fi putut să riște optând pentru drumul național nr. 1, călătorind astfel mult mai rapid dacă lua autocarul spre San Luis de Potosi și părăsind țara prin Monterrey și Nuevo Laredo.

Încă nu se hotărâse.

Cumpără un ziar de seară. El și Eleana apăreau în continuare pe prima pagină. Cititorii ziarului erau din nou rugați să semnaleze poliției un Ford cenușiu, numai că acum erau avertizați că purta o placă furată cu un număr al districtului federal.

Indicație favorabilă. Asta ar fi putut să însemne că poliția încă mai spera să-i prindă în mașină. Totuși asta mai putea să însemne și faptul că poliția găsisese Fordul și nu voia să-i alarmeze.

Esteban știa că numitul Connors vorbea curent spaniola. Prin urmare acum știa și poliția. Era logic să presupună că va citi ziarele. În acest caz, cerând cititorilor să caute o mașină care fusese descoperită, poliția ar fi putut încerca să-i înșele pentru a-i tenta să folosească transportul public.

Înainte de a se întoarce la hotel, Connors trecu pe la gară, apoi pe la stația terminus a autocarelor. În ambele locuri patrulau o mulțime de polițiști în uniformă și tipi care puteau foarte bine să fie niște curcani în civil, dar nu avea cum să știe dacă se aflau acolo în mod normal sau îi așteptau pe ei.

Se gândi să schimbe hotelul pentru cazul în care poliția ar fi știut că se află la Guadalajara. Apoi își dădu seama că era constrâns să rămână pe loc. Shad trebuia să-i trimită banii lui *señor* Gomez la hotelul Navidad.

Când intră, Eleana îi sări de gât.

— Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Connors observă că sudoarea de pe frunte era

rece.

— Da. Să așteptăm...

*

* *

Trimisese manuscrisele într-o joi. Shad Shaeffer le primi la New York în dimineața zilei de luni.

Pe la orele cinci, patroana hotelului, foarte agitată, bătu la ușa lor pentru a-i anunța că *señor* Gomez primise altă *telegrafiar*.

Connors plecă să ridice banii și o luă cu el pe Eleana. Ea voia să știe cum vor pleca, cu autocarul sau cu trenul.

— Nu reușesc să mă hotărăsc, îi răspunse Connors. Dar, oricum ar fi, plecăm. Chiar în seara asta.

Ultimele trei zile îi cam puseseră nervii la încercare. Își dădea seama ce resentimente putea să aibă Esteban după scena de la *Flamingo*. Generalul mexican considera probabil foarte important pentru el să se asigure că vor fi prinși.

Ieșiră de la poștă și se îndreptară spre hotelul lor. Deodată remarcară o agitație neobișnuită în holul hotelului *Progreso*, situat în fața stației de autocare.

Connors crezu la început că era vorba de o spargere. Apoi zări o față cunoscută. Era recepționarul de la hotelul *Morales* din Uruapan. Un ofițer de poliție îl puneă să treacă prin fața unui șir de bărbați și femei. Funcționarul examina cu atenție, rând pe rând, fața fiecăruia.

Eleana îl ciupi de braț pe Connors.

— Ce este?

— Poliția știe sau bănuiește că ne aflăm la Guadalajara. Verifică toate hotelurile. Iar recepționarul de la *Morales* a fost trimis ca să ne identifice.

Două autocare erau gata de plecare la peronul autogării. Pe unul scria *Mexico-City* iar pe celălalt, *San Luis de Potosi*. În primul moment Connors se gândi să

fugă orbește, dar rezistă tentației. Trebuia să cumpere bilete din stație. Omul de la bilete ar fi putut să-i dea semnalmentele și să indice direcția în care fugiseră. La Mexico ar fi fost într-o situație și mai grea decât la Guadalajara.

Dar, dacă ar fi putut să iasă din Guadalajara și să ia autocarul care se îndrepta spre est de la o stație mai mică de pe traseu, ar mai fi fost șanse să scape printre ochiurile plasei.

Între *Progreso* și *Navidad* se mai aflau alte două hoteluri. Cercetarea lor cerea timp. Când polițiștii vor ajunge la hotelul lor și le vor da semnalmentele, patroana îi va conduce în camera 216. Indianca nu știa că voiau să plece. Siguri că-i găsiseră, polițiștii le vor aștepta întoarcerea mai înainte de a-și extinde cercetările.

Cu palmele umede de parcă s-ar fi spălat pe mâini, Connors se întoarse spre Eleana și îi zise brusc:

— Așteaptă-mă.

Intră în autogară și cumpără două bilete pentru Mexico. Pentru ca funcționarul să-și amintească de el, Connors plăti cu o bancnotă de o sută de pesos. Apoi studie harta rutieră agățată pe peretele din față, în timp ce omul de la bilete îi dădea restul.

Connors se întoarse la Eleana și o duse cam la o sută de metri de-acolo, în locul unde staționau taxiurile, și luă unul până la Zapotianejo, cel mai apropiat târgușor, situat la treizeci și șase de kilometri est de Guadalajara.

După ce ieșiră fără probleme din oraș, Connors îi întinse Eleanei biletele de autocar.

— Ia-le, rupe-le și aruncă-le pe fereastră.

Eleana se uită cu mirare la bilete.

— Ce sunt astea?

— Două bilete „false”, îi răspunse Connors.

La Zapotianejo așteptară autocarul de la San Luis de Potosi și merseră cu el până la Lagos de Moreno.

Călătoria în etape scurte devenea de acum înainte o regulă.

Ziua se deplasau de la o localitate la alta cu autocarul, iar seara trăgeau la hotelul local. Pe lângă aceste hanuri de provincie, hotelul *Navidad* era un adevărat *Waldorf Astoria*.

Dar nimeni nu încerca să-i aresteze. Nu exista niciun filtru pentru călătorii locali. Și, când ajunseră la Monterrey, Connors se declară convins că nici generalul Esteban în persoană n-ar fi fost în stare să-i recunoască.

Amândoi erau murdari. Mustața lui devenise neagră și groasă. Cumpărase pentru Eleana un *rebozo* grosolan din bumbac albastru în locul celui de mătase. Ea purta acum o floare prinsă în coadă. Bluza albă și creață lăsa să i se vadă destul din sânii bronzăți.

Învățătoarea din Chicago dispăruse complet.

Cu obrajii supti din cauza tensiunii și a oboselii, cu cearcăne la ochi, Eleana semăna cu o metisă care abandonase lupta interioară ca să trăiască după cum o îndemna sângele ei mexican.

Mâncau ce găseau de cumpărat prin birturile locale și prin stațiile de autocar, iar, din când în când, înghițeau câte o porție de rom, în scop profilactic.

Ajunseră în sfârșit la Nuevo Laredo, într-o stare de tensiune extremă, dar nimeni nu le dădu vreo atenție la coborârea din autocar. Iar salvarea se afla acolo, aproape de tot, de cealaltă parte a podului. Mai rămăsese podul, ultimul obstacol de trecut.

Connors fu nevoit să caute o jumătate de oră până când reuși să găsească ce voia.

Aveau nevoie de unul dintre acele hoteluri foarte mexicane în timpul săptămânii, care devenea locul de întâlnire al unor cupluri vremelnice în timpul weekendului.

Connors hotărâse trecerea podului internațional sâmbătă seara. Acum era vineri. În următoarele douăzeci și patru de ore, amândoi trebuia să se transforme

complet, să redevină *Norte Americanos*.

Se înscriseră la hotel sub numele de *señor* și *señora* Seguros, din Monterrey, și cerură o cameră cu sală de baie. Eleana se duse imediat să umple cada cu apă.

Connors coborî să cumpere un ziar și să examineze situația. În ziarul de la Nuevo Laredo nu scria nimic despre ei sau despre asasinarea lui Sanchez.

Când ajunsese în biroul prăpădit al vămii, situat la extremitatea sudică a podului, se făcuse noapte de-a binelea. Pe trotuar erau câțiva pietoni. Pe drumul lateral dinspre vest, cel care intra în Mexic, vameșii controlau și ștampilau bagajele unei mașini din Iowa.

Pe drumul dinspre est, care mergea în sens invers, o mașină din California era supusă unei inspecții sumare. Dincolo de mijlocul podului putea să zărească clădirile vămii americane și, în față, uniforme obișnuite ale celor două țări.

Dar ar fi fost o prostie să meargă până la pod. Nu avea cum să afle dacă vor putea să treacă fără să fie arestați și trimiși înapoi la Uruapan, până când nu vor încerca să traverseze.

Cumpără o sticlă de rom, una de coca-cola, câteva sandvișuri și se întoarse la hotel. Eleana mai era încă în baie.

— Cred, Ad, îi zise ea cu seriozitate, că am descoperit care este diferența fundamentală dintre locuitorii Statelor Unite și o bună parte din restul lumii.

Connors își scoase cămașa și dădu drumul la apa de la chiuvetă.

— Serios?

Eleana se întinse cu voluptate în cadă, apoi trase dopul și luă un prosop.

— Da. Nouă ne place cu adevărat să ne spălăm și să fim curați.

— Apropo de curățenie, îi zise Connors. Ce-ar fi să mă duc să văd dacă mai găsesc un magazin deschis și

să-ți cumpăr un trusou nou?

Eleana ieși din baie și se uită la el cu o clipire verde în ochi.

— De ce atâta grabă? Te-ai săturat de mine? îi zise ea stropindu-l cu apă. Nu-ți mai place ce port?

— Ba da! Și e al naibii de sexy.

Apoi trupurile lor se găsiră fără mare greutate.

Se făcuse deja miezul nopții când Connors telefona la recepție să li se aducă o sticlă de rom, sandvișuri și gheață.

Încă nu scăpaseră. Rămăsese de trecut cel mai greu obstacol. Se străduiră să uite de el repetându-și cât fuseseră ei de abili, întrebându-se ce făcea generalul Esteban și cum rezolvase poliția din Uruapan problema cu cadavrul lui Sanchez.

Sprijinită într-un cot, Eleana răsucea între degete un smoc de păr de pe pieptul lui Connors, în timp ce amețeala alcoolului îi șoptea la ureche versuri de prost gust:

Marele Caesar a murit și-a devenit argilă,
Din el aș vrea să-mi fac un dop, o chestie utilă.

În loc să-l însuflețească și mai mult, cea de a doua sticlă de rom avu asupra lui Connors un efect deprimant.

Stătea întins pe pat și-și lăsa imaginația să vagabondeze ascultând zgomotele străzii. Distingea târșitul sandalelor, pocnetul sec al tocurilor înalte, râsul unei femei bete. N-ar fi putut să spună de ce, dar râsul acela i se păru că simbolizează toată tristețea și toată urâtenia lumii.

Connors regretă că ceruse a doua sticlă de rom.

Eleana nu era obișnuită să bea atât de mult. Alcoolul o elibera de toate inhibițiile, dar îi afecta și rațiunea. Trecea rând pe rând de la suavitate la amărăciune.

— Ești cel mai grozav tip pe care l-am întâlnit

vreodată,Ad.

Connors o lipi strâns de el.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Apoi Eleana se gândi la mama ei, la unchiul ei și la Allan. Probabil că la ora asta erau cuprinși de panică, întrebându-se ce putuse să i se întâmple.

Chiar dacă ar fi reușit să treacă frontiera fără probleme împreună cu Ad, tot ar fi trebuit să explice aceste două săptămâni de absență. Se răsuci și scăpă din brațele lui Connors.

— Pe de altă parte, dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi fost în situația asta nenorocită. Și n-aș fi avut nimic de explicat.

Eleana se ridică din pat și încercă să ia un aer arogant.

— Acum regret că ți-am telefonat la Mexico. Generalul Esteban m-ar fi... Și?

Connors o palmui.

— Ești beată, puștoaico. Lasă gura.

Eleana îi dădu cu genunchiul în burtă.

— Nu te atinge de mine! Îndrăznești să mă lovești? Dacă am petrecut cincisprezece zile cu tine, crezi că ai dreptul să te porți cu mine la fel cum te porți cu putorile cu care te culci?

Încercă să-l zgârie pe față, iar Connors se văzu obligat, ca s-o stăpânească, s-o întindă cu spatele pe pat și s-o țină așa cu piciorul.

Atunci îi simți pielea catifelată și fierbinte și-i ceru iertare că o palmuise. Acum știa de ce făcuse asta. Pentru el ea nu era o aventură printre multe altele. Se îndrăgostise de o fată cu ochi mari, călare pe un cal de lemn într-un bâlci mexican. Dacă Eleana ieșea din viața lui, din acel moment nimic n-ar mai fi fost ca înainte. Când se gândea la asta, simțea în stomac un bloc de gheață pe care nici tot romul din lume n-ar fi reușit să-l topească.

Încercă să-i explice ce simțea și se pierdu în

cuvinte.

Eleana îl ironiză cu amărăciune:

— Pff! Dragostea nu există. Nu există decât afinități bio-chimice.

Apoi încercă să-i dea un exemplu.

— Mama e o femeie splendidă și pasională. Nu poți crede că i-ar fi refuzat ceva bărbatului pe care-l iubea. Și crezi că tata a apreciat asta? Aiurea! O nouă atracție biologică, mai puternică decât cea veche, și gata! Pe-aici ți-e drumul!

Connors obiectă că nu toți bărbații erau la fel.

Fondul ei de sadism ieși la suprafață. Amețită de alcool și iritată cum era, Eleana vru să-l facă să sufere pe Connors.

Să nu-i fie cu supărare dar, după cum îi cunoștea ea pe bărbați, toți erau la fel.

Connors își luă capul în mâini și începu să plângă.

— Și am cunoscut o sumedenie! adăugă ea.

Eleanei îi făcea plăcere să nu-l cruțe cu nimic. Primul fusese un băiat de la liceul ei. Al doilea, un profesor. Altul, un tip întâlnit la un bal. Apoi un bărbat căsătorit, la Chicago. Într-o zi venise cu mașina la Saint Charles unde își petrecea vacanța de Paște împreună cu alte două învățătoare. Nu putuse să-l primească în casă și propusese o plimbare sub clar de lună. Pentru că pământul era încă umed din cauza zăpezii topite și dorința lor prea presantă, bărbatul o posedase sprijinind-o de un stâlp, pe o faleză care domina râul.

Connors își ascunse fața între sânii Eleanei.

— Te rog, Eleana...

Ea se dezmetici.

— Iartă-mă, Ad. Îmi pare rău.

Îi apăsă capul între sâni.

— Cred că sunt tare beată dacă am ajuns să vorbesc astfel.

Deodată se simți singură și nenorocită. Ziua de ieri murise, cea de mâine încă nu se născuse. Nu-l avea

decât pe el. Amândoi trăiau doar clipa prezentă.
De aici totul ar fi putut să renască.

CAPITOLUL 7

Noaptea era întunecoasă și caldă, iar cerul plin de stele. În timp ce se apropiau de pod, Connors văzu o stea căzătoare. Poate că era un semn bun. În minutele următoare avea să afle. O strânse de braț pe Eleana.

— Probleme?

Eleana respiră adânc.

— Nu, doar câteva palpitații.

Mergeau împreună cu o mulțime zgomotoasă de bețivi, de amanți și de turiști veniți să petreacă o scurtă vacanță, care acum se întorceau acasă, nerăbdători să se laude în fața prietenilor că fuseseră în Mexic.

Chiar dacă ar fi fost recunoscuți, Connors era convins că nu se va trage în ei pentru că circulația pietonilor pe pod era mult prea intensă. Dealtfel, erau hotărâți să treacă indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Se asigură încă o dată că nimic din ce aveau pe ei nu putea să atragă atenția.

Eleana purta un costumaș cu aceeași croială ca a celui lăsat în Ford. Cu părul ridicat la spate, cu ochii candizi și interesanți, în ciuda nopții precedente și a călătoriei lungi pe care o făcuse de la Uruapan, ea semăna cu Fecioara de la Lourdes, ediție americană, nerăbdătoare să se reîntoarcă în nișa ei.

El își subțiasse mustața și își cumpărase o pereche de pantaloni de pânză gălbui și o cămașă asortată.

Connors privi drept în față spre lumină. Doi vameși cu un aer plictisit aruncau din când în când o privire cercetătoare spre mulțimea care ieșea, admirând în trecere picioarele vreunei femei sau râzând de bețivi. Avea convingerea că nu-i vor pune niciun fel de probleme.

În momentul acela îl zări pe bărbatul scund, îmbrăcat îngrijit, cu o mustață fină și neagră. Se vedea

de la o poștă că era un polițist în civil. Iar el nu părea deloc că se plictisește. Ochii lui negri și pătrunzători cercetau cu mare atenție fețele celor care treceau.

Dacă dezbrăca femeile din priviri, n-o făcea decât pentru a se asigura că părul era blond natural, corpolența nefalsificată și că nu corespundea cu semnalmentele: „Păr negru... ochi cenușii. Greutatea aproximativă – patruzeci și cinci de kilograme. A fost văzută ultima oară cu un taior cenușiu, pantaloni din piele de șarpe și geantă asortată”.

Connors simți că-l furnică ceva pe spate.

N-ar fi trebuit să încerce să treacă pe la Laredo. Ar fi trebuit într-un fel oarecare să ajungă la Juarez. Nu era deloc abil ceea ce făcuse. Se comportase ca un copil de grădiniță.

Acum nu mai putea să se întoarcă. Ar fi atras imediat atenția. Furnicăturile deveneau din ce în ce mai insistente și simțea un ghem în stomac. Merse mai departe prin mulțime observându-l cu atenție pe polițist. Un singur detaliu îi dădu puțină speranță. Elegantul mexican părea să aibă un dezgust nemărginit față de bețivi. Privirea lui pătrunzătoare îi evita cu dispreț.

Ca să-și facă curaj, Connors băuse două porții zdravene de rom înainte de plecare. Și nu regreta.

— S-ar putea să avem necazuri, îi zise el. Nu sunt sigur. Dar când am să mă lovesc de tipul acela mic cu mustață, tu să începi să faci haz de parcă ai fi beată.

Eleana înghiți de două ori în sec vrând să scape de nodul pe care-l simțea în gât.

— Bine.

Acum ajunsese în dreptul vameșilor. Connors le trânti un sughiț sonor când trecu prin fața lor. Apoi, la doi pași de polițistul în civil, se făcu că alunecă cu piciorul drept, îi trimise detectivului drept în față răsuflarea duhnind a rom și se agăță de haina lui prefăcându-se că vrea să-și recapete echilibrul.

Eleana chicoti strident.

Connors stătea agăţat de detectiv şi rânjea cu privirea în ceaţă.

— Pardon, amice, cred c-am băut un păhărel în plus. A naibii de tare *tequila* asta, nu? Io nu pricep cum voi, mexii, puteţi să suportaţi regimu' ăsta în fiecare zi.

Detectivul îl îmbrânci roşindu-se la faţă de furie.

— Porc împuţit! Beţivule! Derbedeule!

Connors se mişcă de lângă el, măcinat de dorinţa de a arunca o privire în urmă.

Deodată un tip solid în uniformă se proţăpi în faţa lui în timp ce mulţimea continua să treacă pe lângă ei. Era un tip de la Serviciul de Imigraţie cu un accent texan foarte puternic.

— De ce transpiri în halul ăsta, prietene?

— E beat, răspunse Eleana.

Un vameş se apropie de ei.

— Hei, nu cumva a plecat cu sticla după el?

— Nu, dom'le! se apără Eleana cu un ton ofuscat.

Şi continuă cu un accent la fel de târăgănat ca cel al texanului:

— Ar fi vrut, da' nu l-am lăsat io. Cine m-o mai vedea pă mine că ies cu el sâmbăta seara, apoi, dom'le, să mă ia şi să mă ducă la doctoru' dă nebuni.

Tipul de la imigraţie aprobă dând energic din cap.

— Sunteţi prea drăguţă ca să ieşiţi la plimbare cu un beţiv. Idioţi de felul ăsta ne fac o reputaţie proastă în străinătate. De unde sunteţi, domnişoară?

— Din Blue Mound, Missouri, dom'le. Iar el e născut în Chicago, zise ea aruncând spre Connors o privire dispreţuitoare.

Tipul solid zâmbi şi le dădu voie să treacă salutându-i cu un gest.

La mai puţin de o sută de metri de barieră, pe pământul american, Connors se opri, aprinse o ţigară şi-i dădu Eleanei să tragă primul fum.

— Mulţumesc.

— Şi eu îţi mulţumesc, îi răspunse ea.

Trase din țigară, i-o dădu înapoi și Connors se întrebă dacă și ea se gândea la același lucru ca și el.

Prin urmare ajunseseră la sfârșitul aventurii. Eleana i-o spusese fără mânuși la Nuevo Laredo.

Chemă un taxi și o ajută să urce.

— În oraș, îi zise el șoferului.

Apoi se întoarse spre Eleana.

— Și acum? întrebă el.

Eleana se uită afară pe geamul taxiului.

— O șterg la Blue Mound cu primul avion sau cu primul tren pe care-l pot prinde.

— Așa?

— Așa, răspunse ea privind în continuare pe geam. Voi telegrafia mamei și lui Allan de la Blue Mound. Unchiul John mă va ajuta să explic totul. Sunt sigură că el va găsi o explicație. Le va spune că am fost bolnavă și că am stat tot timpul la Blue Mound.

— Adică tot mai vrei să te căsătorești cu Lautenbach?

— De ce nu? Tu nu te-ai căsătorit cu douăzeci de milioane dacă ai avea posibilitatea?

Connors se strădui să găsească ceva de spus, dar din miile de cuvinte pe care le cunoștea, niciunul nu se potrivea cu situația de față.

În taxi se făcu tăcere și între ei se ridică un zid.

Apoi Connors se gândi la bani și insistă ca ea să ia jumătate din ce mai rămăsese din banii trimiși de Shad.

Eleana refuză la început, apoi acceptă.

— Dar numai cu împrumut.

Jumătate din suma rămasă însemna două sute treizeci de dolari.

Connors deschisese geanta mare de culoare roșie pe care și-o cumpărase la Nuevo Laredo ca să-și bage banii înăuntru și văzu că era plină cu copiile de la *Moartea amânată* și *Un cadavru pentru mireasă*. Ultima dată le văzuse în coșul de gunoi de pe holul hotelului *Navidad*.

— Ce vrei să faci cu astea? o întrebă el.

Eleana întoarse din nou capul spre geam.

— Să spunem că sunt o amintire. Am să le leg cu o panglică albastră.

Connors o luă în brațe.

— Nu, micuțo. Nu poți să-mi faci una ca asta. Nu poți pleca așa din viața mea.

Eleana nu voia să se uite la el. Ținea buzele strânse și avea colțurile gurii lăsate în jos.

— După tot ce-am fost unul pentru celălalt! Nu-i așa? zise ea cu ironie.

— Păi da! Țsta e adevărul!

— Totul a fost doar un incident de ordin biologic, îi răspunse ea.

Obrazul pe care-l putea vedea Connors era umed. Vocea ei era joasă și profundă. La fel ca în prima seară când i se oferise, goală, într-o cameră de hotel de opt pesos.

— Du-te la dracu', Ad Connors! îi zise ea. Dispari din viața mea. Mă auzi? Dispari din viața mea!

Connors o apucă de bărbie și o obligă să se uite la el.

— Eleana, scumpa mea...

Ochii ei erau în întregime cenușii.

— De ce să-mi ratez viața cu tine când pot să mă mărit cu banii lui Lautenbach?

— S-ar putea să fii însărcinată.

— Iau riscul ăsta asupra mea.

— Și nici nu-l iubești pe Lautenbach.

Eleana încercă să-l respingă.

— Dragostea nu are niciun amestec în această căsătorie. Ți-am mai spus că e o chestiune de afaceri. N-am de gând pentru nimic în lume să rămân învățătoare toată viața!

— Atunci mărită-te cu mine, pledă Connors. Îți promit că într-o zi voi deveni un om important.

Eleana vru să-l jignească.

- Nu cred, după speci­me­ne­le pe care le-am văzut.
- Totuși ai păstrat copiile povestirilor mele.
- Ți-am explicat pentru ce.

Connors o strânse și mai tare în brațe și vru s-o sărute.

- Eleana, dragostea mea, te rog...

Eleana începu să se zbată frenetic în brațele lui și să-l lovească cu pumnii.

— Lasă-mă-n pace. Nu pune mâna pe mine. Și să nu mă mai atingi vreodată cu labelle tale.

Șoferul opri taxiul la marginea trotuarului, coborî și deschise portiera.

— Ce este, domnișoară? Tipul ăsta nu se poartă cu respect?

Eleana strânse buzele în­ciudată, apoi răspunse:

- Da.

— Asta e prea de tot! izbucni Connors. Tare aș vrea să știi și eu ce e aia lipsă de respect față de o pipiță cu care te-ai culcat timp de cincisprezece zile!

— Fără moji­cii! îi zise cu răceală șoferul. Ar trebui să-ți fie rușine, brută ce ești, să maltratezi o copilă atât de drăguță.

Apoi se întoarse spre Eleana.

- Vreți să-l dau jos, domnișoară?

- Da, vă rog, zise ea.

Șoferul trase de Connors pentru a-l da jos.

- Ai auzit ce-a zis domnișoara. Haide, ieși!

Connors se gândi o clipă să-l lovească. Apoi ieși din taxi.

- OK. Adio, Eleana.

Din interiorul întunecos al taxiului, vocea Eleanei îi răspunse slab:

- Adio, Ad.

Connors o luă din loc fără să se mai uite în urmă. I se părea că Eleana începuse să plângă. Și, la urma urmelor, îl dureau în cot dacă plângea.

II ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

CAPITOLUL 8

Connors deschise fereastra și, în ciuda înălțimii la care se afla camera lui, a putut să audă zgomotul străzilor din New York. Ajungea până la el zgomotul înfundat al circulației și sunetul îndepărtat al claxoanelor. Într-o clădire vecină, un muncitor lucra cu un ciocan pneumatic. Zgomotele aveau o oarecare armonie. Fiecare avea locul lui și motivul lui de a exista în corul gigantic al orașului.

Connors se îndepărtă de fereastră și telefonă la biroul lui Shad Shaeffer.

— Alo! Shad, aici Ad, zise el. M-am întors de-a binelea. Pentru mine s-a terminat cu Mexicul!

Schaeffer păru mai mult stupefiat decât mulțumit că-i aude glasul.

— De unde suni, Ad?

— Mă aflu în camera 1512 de la hotelul *Claremont*. Ascultă, Shad. Am hotărât să las baltă definitiv încercările de mare literatură. Nu sunt în stare să scriu chestiile pe care le caută editorii de cărți elevate. Și, ca să-ți spun drept, mă doare undeva! Așa sunt, așa rămân! Genul polițist e genul meu și nu cred că am să-l părăsesc.

Connors se aștepta ca Shad să izbucnească în râs. Dar agentul îi răspunse:

— Eu, în locul tău Ad, n-aș zice asta.

— Ce vrei să spui cu „în locul tău”?

— Vreau să spun că ți-am vândut romanul pe care îl refuzase *Evening Post*.

— Cui?

— L-a cumpărat *Tanner Press*, care vrea să-l scoată

sub formă de carte.

Connors rumegă vestea neașteptată.

Era chiar mai bine decât dacă l-ar fi cumpărat o publicație săptămânală pentru publicarea în serial. În ultimii cinci ani, *Tanner Press* nu publicase nici măcar un singur volum care să nu fie imediat luat de marile cluburi ale cărții sau de Hollywood, ajungând la tiraje fantastice.

— Shad, ești fratele meu! zise el încetișor.

Însă agentul său nu părea deloc entuziasmat.

— Zici că ești la numărul 1512?

— Exact.

— Atunci, așteaptă-mă. Vin imediat.

Connors închise telefonul, intră în sala de baie și se uită în oglindă.

De ani de zile își spunea că e în stare să scrie și altceva decât povești cu detectivi și cowboy. Și aparențele îi dădeau acum dreptate. *Tanner Press* edita o carte de-a lui. Sărise în cercul elitei. Era un romancier autentic.

Totuși nu se schimbase cu nimic de când îi telefonase lui Shad. Părul rămăsese presărat cu fire albe, iar fața încă mai purta urma ridurilor adânci săpate de orele de concentrare intensă, patru pachete de țigări pe zi și mulți litri de cafea. Două săptămâni de odihnă sub soarele Texasului îi bronzaseră și mai mult pielea. Dar gândul lui era tot la Eleana.

Tot la ea! Și, mă rog, de ce? Avusese o aventură cu o nimfomană cu ochii verzi, și asta era tot. Se va lipsi foarte bine de ea. După ce cartea lui va fi vândută unei firme de cinema și se va instala la Hollywood, unde frumusețile feminine erau la fel de numeroase precum palmierii... atunci...

Încetă de a-și mai ascunde adevărul. Nu servea la nimic. Era îndrăgostit de o Evă cu ochi verzi.

*

* *

În timpuri normale, Shad Schaeffer nu obișnuia să

înjure. Acum însă îl apucase așa deodată.

— La toți dracii, Ad! Ce mai e afurisitul ăsta de bucluc în care te-ai băgat?

Cu servieta sub braț, agentul lui rămăsese în picioare, cu spatele sprijinit de ușă, gâfâind de parcă ar fi urcat cele cincisprezece etaje pe scări.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Connors.

— Un tip a fost omorât. Unul Caesar A. Sanchez. Și ai împușcat un general mexican.

Schaeffer aruncă servieta pe pat și își umplu un pahar cu apă rece.

— Îmi consum zece ani din viață să fac din tine un nume. Te îngrijesc ca o mamă după beții și în timpul crizelor tale de melancolie. Te mângâi, te alint, te îmbărbătez... Și acum când am în sfârșit norocul să fiu recompensat, chiar în momentul în care ți-am plasat prima carte, în momentul în care ne apropiem de sacul cu bani, chiar acum trebuia să te bagi într-un viespar.

Dădu pe gât paharul cu apă rece.

— Ce ți s-a întâmplat în Mexic?

Connors își stăpâni senzația neplăcută care îl cuprinsese brusc. Cele două săptămâni petrecute cu burta la soare nu rezolvaseră nimic. Avea impresia că în aceste cincisprezece zile se forma în stomacul lui un cocon, și se temea că dacă va deschide gura va ieși un fluture.

Shad se așeză pe pat lângă el și își puse o mână pe genunchiul lui.

— Hai, bătrâne. Povestește-mi ce s-a întâmplat. Chiar în momentul în care eram atât de mulțumit de noi doi! Chiar în momentul în care mă felicitam că avusesem încredere în tine toți acești ani, îl văd pe tip intrând în biroul meu!

— Care tip?

— Un inspector trimis de biroul procurorului. M-a întrebat dacă știu unde ești. La început am crezut că e de la fisc și venise să-ți verifice declarația de impozit. De aceea i-am explicat imediat cum se făcea că nu

avusesseși aproape niciun venit anul trecut. I-am spus că erai plecat în Mexic să scrii un roman serios. Atunci mi-a spus cine e și de ce te căuta.

— Adică ce-a spus? Întrebă Connors. Ce vrea de la mine biroul procurorului?

Schaeffer aprinse o țigară și îi întinse pachetul lui Ad.

— Poliția din Uruapan, care e, după cât se pare, un oraș din Mexic, te acuză de asasinarea acestui Sanchez. Iar la Mexico ești acuzat de lovire, rănire și tentativă de omor asupra persoanei unui anume general Esteban.

Prin urmare, nu scăpase!

Schaeffer continuă:

— Și asta nu e tot. Au cerut poliției din New York să te aresteze și să te bage la pușcărie. Și, imediat ce vei fi la răcoare, poliția mexicană va trimite un agent la biroul procurorului cu toate documentele necesare extrădării.

Fluturile din stomacul lui Connors zbură de mama focului.

Îi trecuse și lui prin minte o astfel de posibilitate, dar refuzase să se gândească la ea în mod serios.

Încercase să se convingă că după trecerea frontierei totul va fi bine, că generalul Esteban nu se va strădui să facă demersurile complicate ale extrădării.

— Tipul care a venit la tine, inspectorul de la biroul procurorului, n-a făcut aluzie și la altcineva? Întrebă Connors. N-a pomenit și de o anume Eleana Hayes?

Shad scutură din cap.

— Nu. N-a suflat nicio vorbă. De ce? Haide, vorbește, povestește-mi tot! Tu l-ai omorât pe acest Sanchez?

— Nu.

— Nu mă minți, Ad?

— Nu te mint.

— Atunci de ce te-ar învinui poliția mexicană de acest asasinat?

Connors îi povesti lui Schaeffer tot ce se

întâmplase. Îi luă aproape o oră. La sfârșit, Shad izbucni în râs.

— Oh, drăcia dracului!. Ai mai avut și tupeul să faci o povestire din asta! Unchiul ei l-a omorât pe Sanchez?

Connors scutură din cap.

— Numai în povestirea mea. Ți-am spus doar că am aranjat-o puțin. Intriga era mult mai bună așa.

— Atunci cine l-a omorât? Tatăl ei?

— Nu știu, răspuse Connors. Dacă examinăm mobilurile, el este în mod logic suspectul nr. 1, deși ziarele mexicane au tot vorbit despre o *señorita* frumoasă și foarte voalată care ar fi împărțit culcușul cu Sanchez în ultima noapte pe care victima a mai petrecut-o pe pământ.

Shad simți că-l cuprind toate năbădăile și strigă:

— De unde au știut că femeia era frumoasă dacă era așa voalată?

Își umplu încă o dată paharul cu apă.

— Nu, continuă el. Cred că trebuie să lăsăm baltă povestea cu femeia. Cu siguranță că nu e decât o gogoasă de-a ziariștilor. Dacă mexicanca cu care a fugit Donald Hayes a murit de ani de zile, atunci nu putea să fie ea. Și pentru care motiv o altă mexicană - sau un alt mexican - ar fi putut să poarte lăntișorul și brelocul lui Donald Hayes? Nu. Asta nu poate să fie pură coincidență. În medalion era chiar fotografia fetei?

— Așa mi-a spus Eleana.

— Iar tatăl ei a părăsit SUA în urmă cu douăzeci de ani ca să nu fie inculpat pentru crimă?

— Așa mi-a spus Eleana.

— Și a fugit în Mexic?

Connors încuviință clătinând din cap.

— Bun. A plecat în Mexic. Și de douăzeci de ani, în fiecare lună, îi trimite cincizeci de dolari lui Sanchez pentru a contribui la întreținerea Eleanei. Atunci pentru ce să complicăm toată povestea? El l-a omorât pe Sanchez. Așa trebuie văzute lucrurile. Voia să contribuie

la întreținerea fiicei sale. Dar nu voia ca ea să vină și să-și bage nasul în treburile lui. Douăzeci de ani înseamnă o viață de om. Cine știe? Poate că a devenit un om de afaceri sau un politician foarte important, mult prea important ca să se poată da pe față.

— N-ar fi imposibil, admise Connors.

Schaeffer îl bătu din nou pe genunchi.

— Cu siguranță că așa s-a întâmplat. Ce avea de pierdut? Pentru asasinat nu te pun decât o singură dată pe scaunul electric.

Conversația destinsese nervii lui Connors. Se întinse pe pat și începu să râdă în hohote. Shad îl întrebă de ce râdea și Ad îi răspunse:

— De acest clișeu. Dacă l-aș fi întrebuințat în una din cărțile mele, l-ai fi subliniat atât de tare încât ar fi ieșit fum din mina creionului.

— E foarte posibil, băiete, admise Schaeffer. Eu nu pretind că sunt scriitor. Tu scrii și eu vând ce-ți fată ție mintea.

Deschise servieta și scoase contractul cu *Tanner Press* pregătit în patru exemplare.

— Ce zici de asta?

Connors citi contractul.

— Grozav. Numai că e o chestie. Nu pot semna.

Shad pregătea stiloul.

— De ce, mă rog?

— Din cauza acelui mandat de arestare. Îmi închipui că i-ai spus tipului trimis de procuror că vei încerca să intri în contact cu mine?

— Da, s-ar putea să-i fi spus asta.

— Păi, dacă semnez contractul și nu te duci să anunți poliția, te faci vinovat, cel puțin teoretic, de complicitate cu un asasin.

Schaeffer îi întinse stiloul.

— Fiind vorba de primul contract pe care-l obțin cu *Tanner Press*, sunt hotărât să-mi asum acest risc. Semnează la linia a doua, te rog. Pe toate patru. Și, de

altfel, n-ai omorât pe nimeni.

Connors semnă cele patru exemplare.

— Asta rămâne de dovedit. Iar dacă obțin extrădarea și mă trimit la Uruapan, am tot atâtea șanse să scap cu față curată cât ar avea un republican să fie ales guvernator în Carolina de Sud.

Suflă peste semnătură ca să se usuce cerneala.

— Cu atât mai rău, continuă el cu un ton fatalist, oricum, e plăcut să știu că aș fi putut să reușesc!

Schaeffer se arată amuzat.

— Haide, Ad, nu te prosti! O să încredințăm cazul tău celui mai bun avocat din New York. Care e autoritatea competentă pentru acordarea extrădării într-un astfel de caz?

— Nu știu, mărturisi Connors. Pentru extrădarea între state se adresează o cerere guvernatorului statului respectiv. Dar, când e vorba de o problemă de frontiere internaționale, îmi închipui că autoritățile mexicane vor trebui să se adreseze procurorului general al Statelor Unite. Iar acesta, la rândul lui, va cere guvernatorului acestui stat să ia măsurile necesare. Dar habar n-am dacă acest caz e de competența unui judecător de stat sau a unui judecător federal.

— Perfect, perfect! zise Schaeffer.

Mintea lui agilă prevedea deja toate detaliile.

— Procedura de extrădare se derulează deci în fața unui judecător federal sau de stat, continuă el. E destul s-o pui pe numita Eleana Hayes să-și depene povestea și niciun judecător, fie el federal sau de stat, nu va acorda extrădarea. Acum când cunosc cazul, chiar mă bucur pentru tine. Cartea va beneficia de o publicitate senzațională. Și poți paria pe toți banii pe care ți-i oferă contractul că agenții de publicitate de la *Tanner Press* vor avea grijă ca relatarea judecății tale să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor din SUA. Fata asta e la New York?

— Nu, la Blue Mound, în Missouri.

Surâzător, Schaeffer îl bătu pe genunchi pentru a treia oară.

— Atunci, înainte de a lua legătura cu biroul procurorului, mai înainte de a angaja un avocat, vei lua avionul spre Blue Mound și-i vei spune fetei cum se prezintă situația.

Zâmbetul lui dispărea încetișor.

— Sper că nu-ți va fi greu s-o convingi să povestească totul judecătorului?

Connors aprinse o țigară și trase un fum înainte de a răspunde.

— Pune-te puțin în locul ei.

— Ce vrei să spui?

— Pune-te în locul Eleanei. Presupune că ai douăzeci și trei de ani, că ești învățătoare la Chicago, teoretic virgină, că ești logodită și că te pregătești să te măriți cu douăzeci de milioane de dolari.

— Și?

— Chiar ți-ar plăcea să vezi dezvăluit pe prima pagină a tuturor ziarelor din țară că, în ciuda celor întâmplare, ai petrecut cincisprezece zile minunate în compania unui autor de romane polițiste, complet necunoscut de altfel, dar de sex masculin și în deplinătatea capacităților sale fizice, și care e acuzat de asasinarea unui cetățean mexican onorabil care, dacă ar fi trăit, ar fi putut să dovedească că tatăl tău, și el pus sub urmărire pentru crimă, nu se căsătorise niciodată legitim cu mama ta?

Shad Schaeffer suspină lămurit.

— Mda. Înțeleg ce vrei să spui...

CAPITOLUL 9

Blue Mound era prima localitate de acest gen văzută vreodată de Connors. Nu semăna deloc cu o așezare mare de la țară. Ai fi putut spune că e o parcelă detașată brusc din Chicago sau din New York.

Gara era nouă și modernă. Pe drumul spre hotel, taxiul trecu pe lângă un cinematograf mare, o sală de jocuri, două super-magazine, vreo șase magazine elegante pentru femei, două saloane de cosmetică, trei baruri, un restaurant chinezesc de primă clasă și o bancă pe care ai fi putut s-o iei drept una dintre sucursalele cunoscutei *Chase National Bank* dintr-un mare oraș.

Șoferul taxiului avea vreo șaiszeci de ani. Haina lui de tweed avea o culoare țișătoare, iar capetele mustății albe și pomădate depășeau cu un centimetru cele două colțuri ale gurii.

Connors îl întrebă dacă îl cunoștea pe John Hayes,

— Păi cred și eu! răspunse șoferul. E proprietarul a jumătate din oraș. De exemplu, taxiul ăsta e al lui. Și e un tip de toată isprava.

Șoferul se uită la el în oglinda retrovizoare.

— Ați venit pentru nuntă?

— Ce nuntă?

Tonul bătrânului deveni ușor disprețuitor.

— Cum, nu citiți *Variety* sau *Billboard*? Nunta Eleanei, firește! Se căsătorește cu moștenitorul lui Lautenbach. Era prevăzută pentru la toamnă. Dar au avansat termenul, așa că se face săptămâna viitoare. Din cauză că se iubesc prea tare, așa cred.

*

* *

Hotelul semăna cu restul orașului. Omul de la recepție era la fel de bătrân ca șoferul de taxi, dar avea părul vopsit ca pana corbului și purta un costum elegant

de culoare albă. Părea un actor de modă veche sau un erou de vodevil.

— O cameră cu sală de baie.

— Da, domnule.

Connors se înscrise cu numele său adevărat. Avocatul pe care îl consultase împreună cu Shad insistase în această privință, în ancheta care se va face asupra lui nu trebuia să existe nimic posibil de interpretat ca o tentativă frauduloasă de sustragere de la demersurile justiției.

Bătrânul puse fișa într-un dulap, apoi o scoase și se uită din nou la ea.

— Nu cumva sunteți Ad Connors care scrie romane polițiste?

Connors recunoscuse că era într-adevăr el și bătrânul insistă să-i strângă mâna.

— Sunt încântat. Și foarte onorat. Romanele polițiste sunt lectura mea preferată. Iar Ad Connors este autorul meu preferat.

Și dovedi acest lucru citând titlurile unor povestiri despre care Connors nici măcar nu-și mai amintea să le fi scris. Firește, bătrânul ar fi vrut să știe ce-l aducea pe Connors la Blue Mound, dar era prea bine crescut ca să-l întrebe.

Apăsă pe un buton și de pe culoarul îngust își făcu apariția un bărbat doar cu puțin mai tânăr decât cel de la recepție. Bătrânul începu să râdă văzând aerul mirat al lui Connors.

— Blue Mound e ceva mai diferit decât celelalte orașele pe care le cunoașteți. Nu-i așa, domnule Connors?

— Da, mărturisi Connors. Foarte diferit. Cum se face asta?

Bătrânul îl informă cu cea mai mare bucurie.

— Totul a început în urmă cu vreo douăzeci de ani, domnule Connors, pe vremea când cirul *Hayes Brothers* petrecea iarna aici. Clima e blândă. În împrejurimi se

găsește din belșug vânat și pește. Acesta a fost motivul pentru care câțiva dresori de animale și câțiva artiști și-au cumpărat o magherniță pentru a petrece aici iarna. Apoi a venit marea criză din anii treizeci. Circul a fost obligat să-și închidă porțile și n-am mai putut nici să vindem, nici să plecăm în altă parte. În timpul crizei ni s-au alăturat și alți oameni de circ care își practicau meseria la bâlciuri, în aer liber. La Blue Mound găseau cel puțin de mâncare și ceva de lucru. Cultivau pământul, creșteau catări sau lucrau într-o fabricuță. Când vremurile au redevenit mai prielnice, am plecat din nou la bâlciuri, dar mulți dintre noi au început să considere Blue Mound ca pe orașul nostru natal. Reveneam în fiecare iarnă, cumpăram alte case, plasam economiile în toate micile afaceri locale, astfel încât acum trei sferturi din negustorii și locuitorii din Blue Mound au făcut parte la un moment dat din lumea circului.

Bătrânul râse amuzat apoi continuă:

— Și pentru că majoritatea dintre noi disprețuise toată viața lor sătenii și orașelele, am hotărât să facem din Blue Mound un mare oraș în miniatură!

— Ah! înțeleg, zise Connors. Și acest hotel vă aparține?

Bătrânul își aranjă haina.

— Nu. Mă număr printre aceia care nu s-au gândit să pună un ban deoparte. Asta e doar o simplă constatare. N-am niciun regret. Ce vremuri grozave am mai trăit!

Camera se afla la etajul doi. E adevărat că fereastra dădea spre un palier de scară de incendiu, dar în rest era comparabilă cu cea de la *Claremont*.

Dădu un bacșiș celui care îi cărase bagajul și începu să cerceteze cartea de telefon. Nu figura decât un singur Hayes, dar cu două numere, unul de-acasă și altul de la birou. Connors formă primul număr și-i răspunse o voce de femeie.

— Alo? Aici casa John Hayes.

— Eleana?

Femeie încep să râdă.

— Nu. Céleste, mama ei. Cine e la telefon, vă rog?

Connor se întrebă dacă să-și spună numele.

— Mă numesc Ad Connors.

— Ah!

Era clar că Eleana nu-i vorbise despre el.

— Aș putea să schimb două cuvinte cu Eleana?

— Îmi pare rău, domnule Connors. Eleana nu e deocamdată aici. Cred că e plecată la plimbare cu Allan. Vreți să-i transmit ceva?

Connors simți că i se strânge stomacul. Își jurase că nu se va lăsa tulburat de Eleana indiferent ce-ar fi făcut ea, dar nu se gândise la prezența lui Allan Lautenbach la Blue Mound. Nu voia să-i facă necazuri Eleanei. Era prea mândru ca să insiste în fața unei femei. Dar nu avea de gând să se lase trimis în Mexic fără să sufle o vorbă, pentru a salva onoarea unei virginități care, după propria ei mărturisire, fusese pierdută într-o debara de liceu.

— Nu. Nu e nevoie.

— Atunci vreți să-i spun să vă sune?

— Da, vă rog. Sunteți foarte amabilă, doamnă Hayes.

— Unde trebuie să telefoneze?

Connors îi spuse că se afla la hotel și-i dădu numărul camerei. Ea îi promise că o va anunța pe Eleana imediat ce se va întoarce și închise.

Connors scoase sticla din valiză și-și turnă o porție. Apoi așteptă două ore telefonul de la Eleana.

Camera dădea spre partea din spate a hotelului. Soarele după-amiezii pătrundea pe fereastră. Nu aveai la ce te uita decât la tremurul aerului cald de deasupra palierului scării de incendiu, la un gard înalt din scânduri și la partea din spate a unui grajd transformat în garaj.

Își scoase haina, apoi și cămașa. Până la urmă

rămase în slip.

Soarele coborî la orizont incendiind cerul cu un roșu de jeratic, care treptat se stinse. Mecanicii de la garaj își părăsiră sculele și traseră obloanele. Noaptea acoperi fereastra cu un vâl cald. Două pisici în călduri își făceau de cap în fața gardului.

Îi reamintiră de Guadalajara!

Telefonă din nou acasă la Hayes. De data asta îi răspunse o voce de bărbat. Nu, Eleana nu se întorsese. Nici mama ei nu era. Da, lângă telefon era un mesaj pentru Eleana, care era rugată să telefoneze la hotel, la camera 205.

Connors îl întrebă dacă era John Hayes.

— Da, răspunse celălalt.

Și închise.

Connors mai așteptă puțin. Apoi își îmbrăcă costumul alb de vară pe care îl agățase în dulap și se duse să ia masa la restaurantul chinezesc. Mâncărurile erau excelente, dar nu avură niciun efect asupra dispoziției proaste pe care o avea.

Din orice unghi ar fi privit, se vedea vârat în aceeași situație afurisită.

Kupperman, avocatul, trecea drept un maestru în meserialui. Dar chiar el recunoscuse că nu se mai aflate niciodată în fața unui caz asemănător. Părerea lui era că, date fiind informațiile care existau despre Connors – atât civile cât și militare –, dacă Connors ar fi putut să obțină de la Eleana o declarație legalizată la notariat despre tot ce se întâmplase, precum și un act semnat de procurorul comitatului prin care să se certifice sinceritatea presupusă a Eleanei, atunci orice judecător desemnat să se pronunțe în această privință ar avea toate motivele să refuze extrădarea.

Dar existau mari șanse ca judecătorul să ceară audierea Eleanei. În acest caz, dacă ea refuza să depună personal mărturie pentru a nu-și compromite proiectele de căsătorie cu Lautenbach, Kupperman nu știa ce s-ar

putea face.

Connors însă știa ce va face într-un astfel de caz.

Va da publicității toată povestea, fără să-i pese dacă asta va aduce prejudicii cuiva.

Aproape că ajunsese la hotel când își dădu seama că era urmărit. Omul se oprea când se oprea și el, se deplasa o dată cu el, având grijă să nu lase între ei o distanță prea mare și nici să se apropie prea mult pentru ca cel urmărit să-i poată zări fața.

Connors nu putu să constate decât că era un individ înalt și cu umeri largi. Dar era cât se poate de clar că tipul îl urmărea.

Connors intră în holul hotelului. Eleana încă nu telefonase. Recepționarul se schimbase, acum era unul tânăr. Bătrânul citea o revistă în hol, și se arătă tare încântat când Connors veni să se așeze lângă el.

— Da, zise el, răspunzând la întrebarea lui Connors. L-am cunoscut foarte bine pe Donald Hayes. Am lucrat trei sezoane pentru Don. Coordonam intrările în arenă.

— Ați putea să mi-l descrieți? întrebă Connors.

— Era înalt, cu umeri largi, un tip frumos. Genul de bărbat după care se înnebunesc femeile.

Connors scoase țigările din buzunarul hainei și-i oferii una bătrânului.

Ipoteza pe care o construia în minte era puțin trasă de păr, dar nu imposibilă.

Aventura lui constituia dovada că în viață se întâmplau lucruri mult mai ciudate decât cele pe care reușea să le vâre pe gât redactorilor-șefi.

După o absență de douăzeci de ani, foarte puțini dintre oamenii pe care Donald Hayes îi cunoscuse - cu excepția soției și a fratelui său - ar fi fost în stare să-l recunoască. Și chiar dacă ar fi fost recunoscut, discreția oamenilor de circ era notorie când era vorba de unul de-al lor.

După toate aparențele, Hayes făcea mare caz de

fiica lui. S-ar fi putut foarte bine ca, după ce-l omorâse pe Sanchez pentru a-și ascunde noua identitate, sau pentru alt motiv, să se fi întors la Blue Mound pe ascuns ca să asiste la căsătoria Eleanei cu Lautenbach.

Connors trase adânc din țigară. În acest caz, înfruntarea de la Blue Mound nu s-ar fi limitat doar la eventualul refuz al Eleanei de a depune mărturie în favoarea lui.

— De ce? întrebă bătrânul. Vă interesează Donald Hayes, domnule Connors?

Connors minți.

— Nu. Adică, așa, ca om. Dar am auzit că mandatul de arestare pentru asasinat a rămas încă valabil, după douăzeci de ani.

Satisfăcut de propria lui perspicacitate, bătrânul se lovi cu palma peste genunchi.

— Am fost sigur. Am ghicit de cum v-am recunoscut. Ați venit la Blue Mound ca să scrieți un roman polițist bazat pe datele cazului Hayes. Iar despre Don se poate face un adevărat roman, un roman bun. Deseori m-am întrebat de ce un scriitor ca Ad Connors nu a așternut niciodată asta pe hârtie. Ce vreți să știți?

Bătrânul continuă mai înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă.

— Eu și Jimmy Thompson putem să vă spunem tot ce doriți să aflați.

Connors întrebă cine era Thompson.

Bătrânul răspunse că era șeriful lor.

— Și era șerif când s-a întâmplat?

— Nu, numai adjunct. Dar șeriful de atunci, Miles, era bătrân și bolnav, așa că Jim a făcut aproape toată treaba.

Bătrânul era singur pe lume și se simțea în al nouălea cer că găsisese pe cineva care să-i asculte poveștile.

Îi făcu cu ochiul lui Connors.

— Ce-ar fi să mergem în camerei mea? Am bea și

noi un păhărel în timp ce vă povestesc.

Connors mai auzise povestea de la Eleana. Nu avea niciun chef s-o mai audă încă o dată. Nu avea poftă să bea, iar în vestibul era răcoare. Era sigur că în camera bătrânului era tot atât de cald ca și în camera lui. Așa că-i răspunse:

— Mi-ar face plăcere, dar aștept un telefon.

Celălalt îl crezu pe cuvânt. Se sculă și-l strigă pe omul de la recepție.

— Jack, când va suna telefonul pentru domnul Connors, să dai legătura în camera mea.

— Am înțeles, domnule Mac Millan.

Connors urcă scara în spatele lui. Era și ăsta un mod ca oricare altul de a-și omorî timpul.

Mac Millan avea camera la etajul întâi, cu ferestrele spre fațadă, la patru uși de camera 205.

Într-un colț al încăperii zăcea un cufăr vechi. Bătrânul scoase din el o sticlă pe trei sferturi goală și două pahare mici, scuzându-se că nu mai rămăsese decât așa puțin. Vru să se ducă să cumpere altă sticlă, dar Connors nu-l lăsa să plece.

— Nu e nevoie! Dacă nu ne ajunge, mai e o sticlă pe comoda din camera mea.

Începuse să se mai răcorească. Briza nocturnă agita ușor perdelele ferestrei. Fotoliul era confortabil și whisky-ul bun. Versiunea lui Mac Millan nu diferea deloc de cea a Eleanei, dar el cunoștea mai multe amănunte. Totdeauna îl considerase pe Don Hayes un tip bine.

Mac Millan întinse mâinile într-un gest plin de indulgență.

— La urma urmelor, domnule Connors, Don nu e singurul bărbat din lume care a renunțat la tot pentru o femeie. Istoria e plină de astfel de cazuri. Ar fi destul să ne amintim de Samson, David, Paris, Marc Antoniu, lordul Essex, Ludovic al XV-lea și, mai aproape de noi, Eddie Windsor al Angliei. Să vă amintiți chestia asta când o să scrieți romanul.

— Îmi voi aminti, promise Connors.

Mac Millan își depănă amintirile.

— Don era un tip de ispravă. Totdeauna gata să-ți facă un serviciu și să glumească cu tine. Și se pricepea grozav să conducă un circ. Dacă n-ar fi tocat banii de pe ipotecă cu Tamara, circul s-ar fi descurcat de minune. Bineînțeles, Tamara era frumoasă. Dar la vremea aceea Céleste arăta tot atât de bine.

Făcu o pauză. Amintirile aprindeau în ochii lui o lumină jucăușă.

— Îmi amintesc, continuă el, de ziua în care trebuia să parcurgem o etapă foarte lungă și montorii, grăbiți, au dat jos mai repede ca de obicei prelatele cabinei în care se afla Céleste. Tocmai își dezbrăcase costumul și căderea prelatei a surprins-o fără nimic pe ea. Parcă o văd și acum stând în picioare în lumina reflectoarelor de lucru, ca o statuie de fildeș în mijlocul unui incendiu.

Connors își aminti deodată de Eleana scăldată de lumina firmei *Navidad* și simți o dorință aproape dureroasă.

Mac Millan râse ușurel înainte de a continua.

— Dar Céleste nu s-a simțit deloc jenată în fața grupului de bărbați ce se uitau la ea cu gura căscată, ca niște pechinezi. A zâmbit cu acel aer superior și provocator al femeii care știe că are tot ce-i trebuie pentru a-i ațâța pe bărbați. Apoi și-a trecut mâinile peste sâni și pe sub șolduri întrebându-ne cu accentul ei franțuzesc: „Vă place?”;

— Și ce s-a întâmplat atunci? întrebă Connors.

Mac Millan începu din nou să râdă.

— În timpul ăsta a apărut Don, l-a trimis pe șeful montorilor la toți dracii și i-a învinețit Célestei un ochi pentru că făcuse pe putoarea.

Mac Millan rămase un moment tăcut. Apoi suspină.

— Nu. Nu înțeleg ce l-a apucat pe Don din moment ce avea la el acasă tot ce-ar fi putut să-i poftască inima. O nebunie, probabil. Totuși l-am văzut cu ochii mei pe

Don în noaptea aceea când s-a întors din California și mi s-a părut cât se poate de normal.

Connors se aplecă spre el.

— Unde? Adică, unde l-ați văzut?

— Pe peronul gării. Venirea lui era așteptată abia săptămâna următoare, dar a venit la orele două dimineața, cu trenul care transporta lapte. Nu mi s-a părut prea vorbăreț, dar pe moment mi-am spus că era nerăbdător să ajungă acasă. Abia a doua zi, când m-am dus să iau masa la local, am aflat ce se petrecuse.

— Totuși ați vorbit cu el în noaptea aceea?

— Câteva minute. L-am întrebat dacă reușise să ipotecheze circul. Mi-a răspuns că da, și mi s-a părut foarte mulțumit. Îmi amintesc că mi-a spus: „Cu banii pe care i-am adus, Mac, ne vom descurca frumos de tot”.

— Avea la el banii gheață?

— Așa cred. Aproape toate afacerile unui circ se fac cu bani gheață. Cel puțin așa era pe vremea mea.

— Și după aceea? Întrebă Connors.

— După aceea, Don a plecat fluierând ușor.

Mac Millan umplu încă o dată paharele.

— Vă rog să mă credeți, domnule Connors, că atunci când am auzit ce s-a întâmplat, am rămas prost.

Connors sorbi din pahar.

— Știați – adică circul știa – că Hayes era încurcat cu respectiva Tamara?

Bătrânul se gândi un moment.

— Eu aș zice că nu! Firește, Don glumea mult cu Tamara și Tamara îi răspundea. Dar când un tip vrea să fure iepșoara altuia – doar dacă nu e complet idiot, ceea ce nu era cazul lui Don – cască bine ochii de unde o șterpelește.

— Și cât timp a trecut între momentul în care l-ați văzut pe Hayes și momentul în care, omorându-l pe soțul dansatoarei pe sârmă, Don a fugit cu ea, luând cu el și banii?

— Să zicem, cam de acum până dimineață.

Mac Millan îl apără pe Hayes.

— Nu cred că a fost ceva premeditat. Părerea mea e că Don voia să rămână cu nevasta lui și să-și ofere din când în când un „desert”. Dar Pablo i-a surprins, și cu siguranță că din cauza asta a fost obligat să-l omoare. În situația asta nu mai avea altceva de făcut decât să fugă.

— Pablo era bărbatul Tamarei?

— Exact.

Mac Millan își umezi țigara și continuă:

— Și dacă vreți să știți și mai exact, Tamara nu era mexicană. Era țigancă.

Connors tresări.

— Ce tot spuneți?

— Era țigancă. E adevărat că dansa pe sârmă, dar ghicea și în cărți într-o rulotă instalată la ieșirea din oraș.

Connors consideră că informațiile meritau toată atenția. Numele femeii îl frapase de la început.

— Și spuneți că era drăguță?

— A-ntâia!

— Și era măritată?

— Fără nicio îndoială.

— Și bărbatul ei cum era?

— Era un țigan mexican. O huidumă mare de un metru nouăzeci și vreo sută de kilograme. A trebuit să-i facem un coșciug pe măsură. Era și el un băiat frumos. Nu vreau să-i scad calitățile lui Don, dar, pe vremea aceea, m-am întrebat tot timpul ce-i putea da el mai mult Tamarei decât bărbatul ei.

În cameră se făcuse din nou cald. Connors simțea din ce în ce mai mult cum îl strânge gulerul cămășii.

Până la urmă puse întrebarea care îl sâcăia.

— Ca unul care a trăit multă vreme printre oamenii de circ, cred că ați cunoscut mulți țigani?

— Cum să nu! Sute...

Connors se aplecă spre el.

— Atunci aș vrea să știu un lucru. Vi s-a întâmplat des să vă culcați cu o țigancă? Ați cunoscut multe care

au fugit cu un bărbat sau care au lăsat pe altul decât pe soțul lor să le atingă?

Bătrânul se gândi îndelung. Apoi scutură din cap.

— Niciuna! Trebuie să spun că pentru ele castitatea e ceva tabu. Mint, ciordesc, fac gură mare, asta e clar. Nu se sperie nici de glume deochiate. Când e vorba să le inviți la un păhărel, ce să mai vorbim! Dar atâta îți trebuie să îndrăznești să-ți streкори mâna între genunchii unei țigănci sau să-i pipăi o țâță! Va sări la primul cuțit care îi va veni la îndemână și te va înjunghia cât ai zice pește.

Păstră un moment de tăcere, apoi continuă:

— Hmm! Da! Înțeleg unde vreți să ajungeți. E ciudat, dar nu m-am gândit niciodată la asta.

Mac Millan se uită la sticlă și constată că era goală.

— Mă duc s-o aduc pe cea din camera mea, zise Connors.

Tocmai se ridicase când sună telefonul.

Mac Millan răspunse și-i întinse receptorul lui Connors.

— Telefonul pe care-l așteptați.

Connors îi dădu cheia de la camera lui.

— Sticla e pe comodă.

Bătrânul își aranjă haina și ieși din cameră. Connors răspunse la telefon.

— Eleana?

Tânăra părea furioasă și speriată totodată.

— Da, Eleana. Ce cauți la Blue Mound?

Telefonul se afla pe o masuță de lângă ușă. Connors aruncă o privire pe culoar pentru a se convinge că Mac Millan nu-l putea auzi.

Bătrânul era în fața camerei 205 și băga cheia în broască. Connors continuă să vorbească în receptor.

— S-a întâmplat ceva la care nu ne așteptam. Trebuie să ne vedem. Acum. În seara asta. Cât mai repede cu putință.

— Nu vreau să te mai văd, zise Eleana cu cruzime.

Ți-am spus să dispari din viața mea.

Connors tocmai se pregătea să-i răspundă tăios când pe culoar răsunară două împușcături.

Când privi din nou afară, Mac Millan nu mai era la ușa 205. Ușa fusese larg deschisă și împușcăturile proiectaseră corpul bătrânului pe peretele de vizavi. Toată partea din față a hainei era plină de sânge.

În timp ce Connors se uita la el, genunchii nefericitului se îndoiră și bătrânul căzu cu fața la podea.

Între timp se deschiseseră câteva uși de pe culoar. Un bărbat gras strigă:

— Dum-ne-zeule mare!

La capătul de sus al scării apăru fața înspăimântată a omului de la recepție. Undeva se auzi strigătul strident al unei femei.

Connors își dădu atunci seama că strigătele veneau din receptorul pe care-l ținea în mână și pe care se grăbi să-l ducă la ureche.

— Ad. Ce s-a întâmplat? strigă Eleana.

Connors răspunse cu o voce ușor tremurândă:

— Cineva a încercat să mă lichideze.

CAPITOLUL 10

Connors consideră că moartea avea ceva indecent. Fiind în viață, bătrânul avea propriul lui domeniu de mândrie și de intimitate. Trecutul, speranțele lui de viitor, corpul și spiritul erau numai ale lui.

Acum nu mai era decât o grămadă de carne rece, obiectul neînsuflețit și nearticulat al curiozității morbide și oficiale. Pulberea se reîntorcea în cele din urmă în eprubetă.

Mac Millan murise. Corpul lui firav aproape că fusese tăiat în două de cele două împușcături.

Connors închise telefonul în momentul în care Eleana cerea amănunte și băgă de seamă că mâinile îi tremurau foarte tare, lucru care nu-l miră peste măsură. Prăpădi trei bețe de chibrit ca să-și poată aprinde țigara.

Tăcerea de pe culoar devenea tot mai apăsătoare, apoi fu întreruptă de zbârnâitul insuportabil al unei muște mari albastre. După aceea se auzi vocea alterată de emoție a omului de la recepție, care informa pe cineva.

— Bătrânul Mac Millan, șerifule. Cineva a tras de două ori cu pușca în el.

Un bărbat trecut puțin de cincizeci de ani, însoțit de un altul mai tânăr, apărură în capătul de sus al scărilor și pătrunse pe culoar. Amândoi purtau blugi, cămăși asortate, pălării mari de soare albe, iar centura revolverului era presărată cu capse argintate.

— Sunt șeriful Thompson, zise cel mai în vârstă. A fost cineva martor?

Nu-i răspunse nimeni.

Șeriful își plimbă privirea de la cadavru la ușa camerei 205. Apoi trecu peste băltoaca de sânge care se mărea, intră în cameră și aprinse lumina.

Asasinul își abandonase pușca. Arma căzuse lângă

fereastră.

Bărbatul mai tânăr întrebă dacă nu era bine să se ducă să examineze scara de incendiu și curtea hotelului.

— Da, Macey, du-te să vezi, zise Thompson.

Șeriful luă pușca de jos și o așează pe pat. Apoi se întoarse la ușă.

— Care dintre voi stă în camera asta?

— Eu, răspunse Connors.

— Numele?

— Ad Connors.

Șeriful Thompson își împinse pălăria mare pe ceafă.

— Așa! Dumneata ești autorul de romane polițiste după care se prăpădea Mac. Ai căzut direct în subiect cum s-ar zice!

— Da, așa s-ar zice.

Un tip înalt și slab, cu un costum șifonat, își croi drum printre cei de pe culoar, trase de sub braț o trusă neagră și o așează lângă cadavru.

— E bătrânul Mac? Cine l-a împușcat, Jimmy?

Thompson scutură din cap.

— Adineauri am sosit și eu.

Se uită spre Connors și-l întrebă:

— Ai avea ceva împotriva să răspunzi la câteva întrebări, domnule Connors?

— Nu, răspunse Connors.

— Atunci începe prin a ne spune ce făceai în camera lui Mac și ce căuta el în camera dumatăle.

Connors îi spuse adevărul.

— Stăteam, de vorbă și ne-am dat seama că nu mai avem whisky. Am propus să aduc sticla pe care o aveam la mine în cameră, dar chiar în acel moment am fost chemat la telefon, așa că Mac s-a dus el după sticlă.

Tipul înalt și slab se lăsă pe vine lângă cadavru.

— Bietu' bătrân! Nici măcar n-a înțeles ce i s-a întâmplat.

Ajutorul de șerif reveni și raportă că asasinul

jupuisse câteva coji de rugină de pe scara de incendiu. Însă nimeni nu-l văzuse intrând sau ieșind, iar în curte nu se vedea nicio urmă.

Șeriful Thompson își răsuci o țigară.

— Ai putea să-mi spui cine te-a chemat la telefon, domnule Connors?

Musca mare și albastră bâzâia întruna. Connors se simțea agasat și ar fi dorit s-o strivească. N-ar fi vrut s-o amestece pe Eleana în povestea asta, dar tipul de la recepție tot i-ar fi spus dacă n-o făcea el.

— Da, bineînțeles. Domnișoara Hayes.

— Așa este, confirmă recepționarul. Domnișoara Hayes a sunat la zece-cincisprezece minute după ce urcaseră și am făcut legătura în camera lui Mac.

Thompson își trecu limba de-a lungul țigării.

— Ai venit pentru nuntă, domnule Connors?

— Nu, nu tocmai.

— Și despre ce vorbeai cu Mac? Ceva care ne-ar putea ajuta?

Recepționarul răspunse înaintea lui Connors.

— Chiar înainte de a urca amândoi, l-am auzit pe Mac spunându-i: „Am fost sigur. Am ghicit de cum v-am recunoscut. Ați venit la Blue Mound ca să scrieți un roman polițist bazat pe datele cazului Hayes”.

Doctorul Hanson ridică privirea.

— Oh! Lui John n-o să-i placă deloc chestia asta.

— Deloc, îi întări spusele șeriful Thompson. Dar nu cred că John s-ar juca cu pușca de vânătoare pentru a împiedica dezgroparea unei vechi povești de familie.

Deodată își pierde răbdarea.

— Bine, domnule Connors! Am terminat cu politețurile. Acum să vorbim serios. Cine te urăște atât de mult la Blue Mound încât să vrea să-ți întindă măruntaiele la soare?

Connors vru să câștige timp.

— Nu cunosc pe nimeni care să mă urască atât de mult, răspunse el.

Nu voia să spună nimic înainte de a vorbi cu Eleana.

— În orice caz, continuă el, pe nimeni din Blue Mound. N-am sosit aici decât de patru ore.

Thompson își aprinse țigara.

— Ce culoare are costumul pe care-l porți?

— Alb.

— Ce culoare avea costumul lui Mac?

— Alb.

— Ce înălțime i-ai da?

— Vreun metru optzeci și doi.

— Ce înălțime ai?

— Un metru optzeci și doi.

— Și ce culoare avea părul lui Mac?

— Negru.

— Exact! Ca al dumitale, domnule Connors. Și a fost ucis deschizând ușa camerei dumitale?

— Ușa camerei mele.

— De către cineva care aștepta înăuntru ca *dumneata* să deschizi ușa.

Fața albă a lui Thompson se înroși brusc.

— Ascultă-mă bine, băiete. Știu că ești mare mahăr. Mi-a spus Mac. Dar să nu faci greșeala să mă consideri un șerif îngust la minte dintr-un film western. Centura de pistol și pantalonii fac parte din meserie. Aici nu e New York și nici Chicago. Aici e Blue Mound, Missouri, și nici asasinatelor nu se întâlnesc pe toate drumurile. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când nimeni n-a mai putut să aibă un motiv serios pentru a omorî pe cineva. Așa că dă-i drumu' și spune tot mai înainte de a mă supăra. Cine te ura atât de mult încât să vrea să te lichideze?

Connors scutură din cap.

— Regret că nu pot să te ajut, șerifule! N-am nimic de adăugat la ceea ce ți-am spus adineauri.

— Bun! zise Thompson. În cazul ăsta voi fi obligat să-ți ofer un pat gratuit după zăbrele.

— Pentru care motiv?

— Oh! Un motiv cât se poate de legal! Ești principalul martor. Și voi avea grijă să ți se stabilească o cauțiune atât de mare încât să nu ieși înainte de a fi vorbit.

Macey luă pălăria lui Connors din camera lui Mac Millan și i-o puse pe cap.

— Hai! Frumos, ca un băiat cuminte! Altfel...

Connors dădu neputincios din umeri și coborî scara urmat de șeriful Thompson. Vestibulul era plin de lume. Alți oameni se strânseseră pe trotuarul din fața hotelului.

Thompson îl împinse până la marginea trotuarului, și tocmai urma să traverseze drumul când se pomeniră blocați de un Cadillac decapotabil de culoare neagră.

— O clipă, te rog, șerifule!

Connors știu cu cine avea de-a face imediat ce dădu cu ochii de el. Era un bărbat înalt, cu umeri largi. Părul cărunț fusese probabil roșcat pe vremuri. Ochii, adânc înfundați în orbite, păreau că oglindesc focul interior al unui fanatic. Accentul lui era mai târăgănat decât cel al Eleanei. Nu putea să fie decât unchiul ei, John Hayes.

Îmbrăcată cu o rochie de mătase asortată cu culoarea ochilor și care îi lăsa descoperiți umerii, Eleana se strecură pe locul lăsat liber de unchiul ei și-i întinse mâna lui Connors.

— Bună, Ad! Îmi pare bine că ai putut să vii. Sunt încântată că te revăd.

Vocea ei era amicală, dar reținută. Connors îi răspunse pe același ton:

— Și mie îmi pare bine că mă aflu aici, Eleana. Dar se pare că am ceva necazuri.

John Hayes coborâse lângă mașină și se grăbi să intervină.

— Da, despre asta e vorba. Eleana mi-a spus că a auzit focuri de armă în timp ce vorbea la telefon cu domnul Connors. Ce s-a întâmplat, șerifule?

Șeriful Thompson povesti tot ce știa despre cele petrecute.

Hayes îl ascultă cu atenție, aprobând cu gravitate din când în când, cu o mișcare a capului.

— Înțeleg, zise el când Thompson termină ce avusese de spus. Și ai avut ideea să-l duci pe domnul Connors la închisoare ca martor principal?

— M-am gândit că în felul ăsta voi fi sigur de el.

— O idee excelentă, șerifule! Dar e o măsură puțin cam aspră pentru domnul Connors. La invitația nepoatei mele, domnul Connors vine la Blue Mound să asiste la nuntă, și se pomenește după gratii. Dă-mi voie, șerifule, să-ți fac o propunere. Lasă-ne să-l ducem pe domnul Connors la noi acasă. Îți dau cuvântul meu că nu va părăsi orașul înainte de a fi convins că nu mai poate să-ți fie de niciun folos pentru anchetă.

Connors își zise că vorbise Dumnezeu-tatăl. Eleana avusese dreptate în această privință. Unchiul John era maharajahul local.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Thompson, Eleana își schimbă din nou locul și deschise cealaltă portieră a mașinii.

— Vino să stai lângă mine, Ad.

Connors ezita.

Poate că ar fi fost mai în siguranță în închisoarea de la Blue Mound decât ca invitat al lui John Hayes.

— Deci? întrebă Hayes cu o fărâmă de nerăbdare.

— Cred că putem să facem așa, domnule Hayes, zise Thompson.

Șeriful întoarse spatele, roșu la față, și reintră în hotel.

Hayes urcă în mașină și demară.

— Într-o zi o să mergi prea departe cu Thompson, îi zise Eleana.

Connors se întrebă dacă o iubea sau o detesta pe Eleana. Contactul cu coapsa ei era o adevărată tortură. Ar fi vrut ca umerii ei goi să nu fie atât de aproape de el.

La un kilometru după ieșirea din oraș, Hayes părăsi drumul principal și conduse Cadillacul printre două borne de piatră. Apoi trase mașina pe marginea drumului privat și opri motorul.

— Bun, acum să punem lucrurile la punct, tinere. De ce-ai venit la Blue Mound? Și ce mai e și povestea asta stupidă cu atentatul împotriva dumitale?

Connors se uită la Eleana.

Ea făcu un gest plin de dispreț.

— Poți vorbi! Unchiul John știe tot ce s-a întâmplat în Mexic. A trebuit să-i spun totul ca să mă ajute să inventez o poveste plauzibilă pentru mama și pentru Allan.

Vocea lui John Hayes avea un ton plin de severitate.

— N-aș vrea să existe vreo neînțelegere între noi, tinere. Apreciez ce-ai făcut pentru Eleana. Dar nu permit nimănui să facă prostii sub nasul meu.

— Asta am văzut, răspunse Connors.

Hayes se abținu să răspundă acestei aluzii dezinvolve.

— Din punctul meu de vedere, continuă el, totul ar fi putut fi tratat într-un mod diferit. Nu aveți nicio scuză pentru faptul că ați cedat poftelor carnale. Dar, având în vedere sentimentele pe care le am față de Eleana, nu pot și nu vreau s-o las să sufere din cauza inconștienței sale. Dacă e vorba de șantaj, să vorbim deschis. Cât vrei?

— Nu e vorba nici de bani, nici de șantaj, zise Connors.

— Atunci, de ce-ai venit la Blue Mound?

Connors îi spuse.

— Am venit pentru că mica noastră idilă mexicană nu pare să se fi terminat o dată cu trecerea frontierei. Un tribunal din Uruapan m-a acuzat de asasinarea lui Sanchez și autoritățile mexicane au cerut arestarea mea până la obținerea extrădării.

— Oh, nu! exclamă Eleana.

— Oh, da! răspunse Connors.

O mașină care se îndrepta spre Blue Mound luminează Cadillacul cu farurile și noaptea păru și mai întunecoasă după trecerea ei.

Hayes vorbi din nou:

— Înțeleg. Hmm! Cazul se complică. Și ce vrei de la Eleana?

— Adevărul!

Connors aprinse o țigară și oferă primul fum Eleanei.

— Avocatul meu, continuă el, spune că dacă Eleana dă o declarație scrisă, în care explică tot ce s-a întâmplat la Mexico și la Uruapan, nu crede că judecătorul va acorda extrădarea!

— Și nu vei trebui să apară în fața tribunalului?

— Nu știu și nici nu pot să vă asigur de asta. Dacă judecătorul respectiv refuză să-i accepte declarația scrisă, atunci i se va cere să vină personal.

Eleana trase cu sete din țigară.

— Asta nu pot să accept, zise ea. Nu vreau să apar în fața judecătorului și să mărturisesc că sunt genul de curviștină care ar fi putut – care ar putea, hm!, în fine, – care ar fi făcut ceea ce am făcut.

— Eleana, te rog! o întrerupse Hayes.

Se întoarse spre Connors și scutură din cap.

— Nu, domnule Connors, e imposibil. Atât declarația pe care o ceri, cât și mărturia Eleanei în fața unui tribunal, sunt inacceptabile. Pentru asta ar trebui să mărturisească că a petrecut două săptămâni de intimitate sexuală cu cineva pe care nu-l cunoștea deloc. Iar eu n-o voi lăsa să facă asta. Ar zdrobi inima bieteii sale mame. Pe lângă asta, nu trebuie să uit rangul pe care îl am în acest oraș.

Connors deschise portiera.

— Rangul n-ai decât să ți-l bagi undeva!

Eleana îl prinse de braț.

— Nu, stai puțin, Ad. Ce-ai să faci?

— Mă voi întoarce în oraș și-l voi invita pe șeriful Thompson să mă bage la răcoare. Apoi am să-i cer să telegrafieze autorităților de la New York și voi dezvălui totul.

— Nu, zise Hayes. N-ai să faci asta.

— Și de ce nu?

— Voi minți! strigă Eleana. Poate să-mi taie capul, că tot voi minți. Dacă mă chemi în fața judecătorului, voi depune mărturie împotriva ta.

Hayes îi zise cu un ton tăios:

— Taci din gură, devii isterică, Eleana.

Apoi îi răspunse lui Connors:

— Nu vei face asta pentru că n-am să te las eu s-o faci. Eleana mi-a spus toată povestea, inclusiv descrierea amănunțită a medalionului și a lănticului pe care le-ați văzut în mâna tipului asasinat. Nu încape nicio îndoială că e medalionul lui Don. Céleste i-l cumpărase pentru a i-l oferi cu puțin timp înainte de a pleca în California. Chiar nu-ți dai seama ce se va întâmpla dacă Eleana va fi chemată să depună mărturie în fața tribunalului? Nu numai că propria ei reputație va fi compromisă, dar se va spune despre tatăl ei...

Connors termină fraza în locul lui:

— Că e un om care a comis o crimă de fiecare parte a frontierei.

— S-ar putea spune și așa.

— Și atunci, pentru a proteja un tip care e de două ori criminal, eu ar trebui să servesc drept țap ispășitor?

Hayes protestă:

— Nu, nu asta ți se cere. Ai încredere în mine, domnule Connors. Vom încerca să aranjăm lucrurile.

— Cum?

— Încă nu știu.

Connors caută scrumiera pentru a-și stinge țigara.

— De cât timp nu v-ați văzut fratele, domnule Hayes?

- Cam de douăzeci de ani.
- Sunteți sigur?
- Cât se poate de sigur.
- Dar l-ați recunoaște dacă l-ați revedea?
- Natural că l-aș recunoaște.
- Și nu se află la Blue Mound în acest moment?
- Nu, după câte știu!

— Unde vrei să ajungi, Ad? îl întrerupse Eleana. Ce te face să crezi că tata s-ar putea afla la Blue Mound?

— Asasinarea lui Mac Millan, răspunse Connors. S-a urmărit asasinarea mea. Asasinul l-a confundat pe Mac cu mine.

Eleana respiră adânc.

— Eu nu cred asta.

— Pentru că nu vrei să crezi.

Connors încercă să alunge orice urmă de amărăciune din vorbele sale.

— Te-am mințit vreodată, Eleana? o întrebă el.

— Eu știu că nu.

— Atunci poți să crezi ce-ți voi spune. Înainte de a mă lăsa extrădat și târât în fața unui pluton de execuție, nevinovat, ca ofrandă poftelor refulate ale generalului Esteban, voi face lumină deplină în acest caz. Tatăl tău e un om viclean. Și mai știe că, dacă mor, autoritățile mexicane vor clasa cazul și nu se va mai vorbi de *señor* Donald Hayes.

Eleana începu să plângă încetișor.

— Nu pot să cred asta despre tatăl meu.

John Hayes zise cu o voce glacială.

— Tu nu ți-ai cunoscut niciodată tatăl. Iar un om care a fost în stare să facă ce ne-a făcut mamei tale și mie, e capabil de orice. Dar spune-mi, domnule Connors, te bazezi pe ceva concret când expui ipoteza conform căreia fratele meu l-ar fi ucis pe Mac Millan, pe care l-ar fi confundat cu dumneata?

— Nu. Doar pe faptul că un tip înalt și cu umeri largi, căruia nu i-am putut vedea fața, m-a urmărit de la

restaurant până la hotel.

— Și nu ai niciun dușman care ar fi putut să te urmărească până la Blue Mound?

— Niciunul.

Urmă un moment lung de tăcere. Apoi Hayes suspină.

— Ei bine, domnule Connors, dumneata trebuie să hotărăști. Judecând după tot ce ne-ai spus, e foarte posibil ca fratele meu să se afle la Blue Mound. Cutezanța lui se potrivește foarte bine cu încercarea de a comite o altă crimă pentru a le ascunde pe celelalte două pe care Don le are deja pe conștiință. Natural că n-ar risca să se arate în fața mea sau a Célestei...

John Hayes se uită fix undeva în noaptea care îi înconjură.

— Sperasem că nu va mai fi niciodată vorba de Don după atâția ani. Și acum o luăm de la-nceput.

Porni motorul și continuă cu o voce hotărâtă:

— Ei bine, trebuie să facem ce e de făcut! Va fi așa cum dorești. Dacă vrei, te duc înapoi în oraș. Vei putea să procedezi după dorință și să-i destăinui șerifului Thompson bănuielile dumitale. Vei găsi în el un funcționar competent, chiar dacă pare puțin cam grăbit să-mi satisfacă dorințele.

— Și cealaltă posibilitate?

— Să vii ca invitat la mine acasă, unde vom putea discuta pe larg despre toate astea.

Eleana se grăbi să adauge:

— Dar nu în fața mamei sau a lui Allan.

Connors se gândi un moment.

Avea aceeași senzație pe care o avusese la Uruapan, că se luptă cu niște umbre. Lângă el, parfumul Eleanei și umerii ei goi accentuau irealitatea acestei aventuri.

Ezită.

— Adică...

Eleana își așeză o mână pe brațul lui.

— Te rog, Ad, hai acasă.
Connors dădu din umeri învins.
— Bine. Să mergem acasă.

CAPITOLUL 11

Era exact tipul de casă pe care și-l putea construi un fost director de circ îmbogățit. Salonul era imens, cu pereții din piatră aparentă și grinzile cioplite. Încăperea era înaltă cât două etaje. O galerie lată de un metru și jumătate, spre care dădeau camerele, o înconjura pe trei laturi. Pe cea de a patra latură, un cămin de piatră imens se ridica spre tavanul întunecat și înalt ca de catedrală.

Parchetul, format din scândurele late bine cernite, era gol, presărat din loc în loc de petele bălțate ale câtorva covoare navajo, fiecare dintre ele fiind prea mare pentru un salon de mărime mijlocie.

Hayes folosisese spațiul de sub ieșindul galeriei pentru a accentua efectul de straniețe, decorându-l cu amintiri din cercul avut pe vremuri. Pereții erau acoperiți cu afișe îngălbenite, programe și prospecte, pe care era scris cu litere mari HAYES BROTHER'S CIRCUS și care îi lăudau atracțiile.

Printre afișe erau agățate portretele înrămate ale gloriilor cercului, acum în vârstă sau moarte de multă vreme: trapeziști, actori, dresori, clovni, dansatoare, călăreți, muzicanți, scamatori.

În fața lor erau expuse roți de rulotă aurite și hulube de căruță. Ba era chiar și o blană de leu mâncată de molii și un pui de elefant împăiat care avea o pancartă cu numele lui: *Happy*.

Un perete întreg era consacrat litografiilor și fotografiilor în culori ale Célestei.

Mama Eleanei putea fi văzută făcând piruete pe spatele unui armăsar alb, călărind și conducând șase cai în același timp, sărind printr-un cerc în flăcări. Ea intră în încăperea împreună cu John Hayes în timp ce Connors privea fotografiile.

La patruzeci și doi de ani, fosta călăreață rămăsese

la fel de frumoasă. Fața ei fără niciun rid avea o expresie plină de tinerețe.

Mușchii bărbiei și ai gâtului rămăseseră tari. Silueta era la fel de zveltă ca a fiicei sale. Părea mai pasională decât Eleana.

Connors se simți tulburat de faptul că un om întreg la minte a putut s-o părăsească pe Céleste când aceasta era cu douăzeci de ani mai tânără.

Dacă s-ar fi făcut abstracție de firele argintii pe care timpul și necazurile i le strecuraseră în părul negru, și de mâinile uzate de muncă, Céleste Hayes ar fi putut fi luată drept sora fiicei sale.

Eleana respiră mai tare.

— Mamă, ți-l prezint pe Ad Connors. Un vechi prieten din Chicago care a venit la nuntă.

Fărăma de accent franțuzesc din vocea Célestei nu era mai pronunțată decât accentul tărăgănat al Eleanei și asta îi sporea farmecul.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Connors. Eleana mi-a vorbit mult de dumneata.

După aceste cuvinte, Céleste intră în sufragerie, chemă o servitoare și-i ceru să aducă o vază pentru trandafirii cu coadă scurtă pe care îi ținea în mână.

Connors se uită la Eleana. Zâmbetul ei era ironic.

— Să nu ți se urce la cap! N-am pronunțat niciodată numele tău, decât în fața unchiului John. Céleste spune asta tuturor invitaților. Țasta e felul ei de a fi amabilă și de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor.

— Ah! înțeleg, răspunse Connors.

Eleana îl strânse de braț.

— Te rog, Ad. Mama a trudit din greu. E foarte fericită că mă vede făcând o căsătorie frumoasă, cum spune ea. Nu trebuie să-i vorbești de bănuiele tale. Adică în privința tatii. Cel puțin nu înainte de a fi siguri.

— Cred că așa e înțelept, interveni Hayes. Nu e necesar s-o alarmăm pe Céleste. De ce să nu-l lăsăm pe

șeriful Thompson să-și facă ancheta și să vedem ce descoperă? În oraș sunt peste treizeci de oameni care au lucrat cu Don. Și dacă el a tras, dacă Don se află la Blue Mound, nu se poate ca unul din acești oameni să nu-l recunoască.

Connors întrebă dacă existau șanse ca Donald Hayes să vină în acea casă.

— Aici? Don să vină aici? După tot ce mi-a făcut?

John Hayes se înfierbântă.

— Nu de plăcere conduc o fabrică de pipe și o bancă, tinere. Țsta era cercul meu, continuă el arătând cu mâna spre programe. Era viața mea. Don a distrus totul pentru o stricată de țigancă.

Apoi, chemat de altă ocupație, Hayes îi părăsi și el și urcă scara galeriei.

Connors o prinse pe Eleana de coate.

— Draga mea, te rog. Trebuie să mă ascuți. Nu poți să faci această căsătorie.

Încercă s-o sărute dar primi o palmă.

— Ți-am spus că n-ai ce să mai cauți în viața mea.

Eleana se zbatu ca să se elibereze și se duse după mama ei în sufragerie.

Cina se servi la orele nouă. Céleste fu aproape singura care întreținu conversația. Connors și Lautenbach erau singurii străini de familie, deși, află Connors, mulți prieteni ai viitorilor miri fuseseră invitați la sfârșitul săptămânii.

Sufrageria dădea spre o peluză superbă care cobora în pantă domoală spre râu. În timp ce mânca, John Hayes arunca din când în când o privire gânditoare prin geamurile mari ale ușilor.

La un moment dat scăpă șervetul și se aplecă să-l ia de jos, iar Connors zări atunci mânerul negru al unui revolver la subsuoara stângă.

— Și cu ce vă ocupați, domnule Connors?

Întrebarea venea din partea lui Lautenbach.

— Scriu, răspunse Connors.

Eleana adăugă:

— Romane de aventuri și romane polițiste. Domnul Connors are o memorie nemaipomenită.

Connors nu consideră necesar să aprofundeze subiectul. Convorbirea recentă avută cu Shad și vestea acceptării romanului său de către *Tanner Press* păreau foarte departe și lipsite de importanță.

Se așteptase să simtă aversiune pentru Lautenbach. Dar nu, nici măcar acum. Nu avea niciun sentiment față de el.

Slab și cu un smoc de mustață roșcată, Lautenbach era un gentleman și cei patruzeci și cinci de ani pe care îi avea păreau că stinseseră totul în el.

Poate că era intrigat de prezența lui Connors la Blue Mound, dar era mult prea bine crescut ca să pună vreo întrebare. Din când în când, în timpul mesei, ochii lui de un albastru apos se îndreptau spre Eleana pentru a o evalua cu o privire lipsită de pasiune.

Connors se îndoia că o astfel de căsnicie ar fi putut să dureze. Bărbatul acela nu avea nimic de dat. Căsătoria cu Lautenbach însemna căsătoria cu o cifră. Individul risipise totul în afară de bani.

Cafeaua și lichiorul au fost servite în salon.

La orele zece sună telefonul. John Hayes se duse să răspundă și la întoarcere se așeză pe sofa lângă Connors.

— Era șeriful Thompson. Nu s-au găsit amprente digitale pe armă. E vorba de o pușcă de vânătoare veche care de obicei stătea închisă într-un dulap, la parter, în partea din spate a hotelului. Thompson crede că e o pușcă care a fost a mea pe vremuri. Crede că e cea pe care i-am dat-o acum cinci ani lui Mac Millan, când bietului bătrân îi venise chef să vâneze iepuri.

Hayes vorbea cu glas scăzut. Connors îi răspunse la fel.

— Asta înseamnă că oricine ar fi putut s-o ia?

— Oricine.

— I-ați spus că bănuieți că vi s-a întors fratele?

— Nu, răspunse scurt Hayes. Nu i-am vorbit despre asta.

În partea cealaltă a încăperii, Allan Lautenbach, cu o voce monotonă și fără să omită niciun detaliu, povestea o partidă internațională de polo în care jucase. Numai Céleste se prefăcea că e interesată. Ghemuită în fotoliul ei, Eleana se plictisea copios.

La puțină vreme după ce sunase telefonul, tânăra propuse să plece cu mașina împreună cu Allan până la locul numit *Șura*.

După cinci minute plecară fără să-l invite pe Connors să-i însoțească.

După plecarea lor, conversația deveni și mai dezlânată.

Connors își dădu seama că prezența lui în acea casă o intriga și o tracasa totodată pe mama Eleanei. Dar, ca și Lautenbach, era prea bine crescută ca să pună întrebări indiscrete.

La orele zece și jumătate luă un teanc de reviste, se scuză politicos și le ură noapte bună.

John Hayes se uită după ea cum urca scara. Connors se uită la John Hayes. Se vedea clar că Hayes era îndrăgostit până peste cap de Céleste.

Connors se gândi la adaptarea pe care o făcuse povestirii pentru Jack Blade și rămase un moment perplex.

John Hayes știa de venirea lui. John Hayes era înalt și cu umerii largi. John Hayes era stăpânul orașului Blue Mound. John Hayes știa unde se afla pușca. Casa lui se afla doar la o milă de oraș. După împușcarea lui Mac Millan, John Hayes ar fi avut destul timp să se întoarcă la el acasă pentru ca apoi să revină împreună cu Eleana.

Connors își simți sângele pulsându-i cu putere la tâmple.

Și dacă versiunea lui fusese bună? Și dacă Donald Hayes se întorsese la Blue Mound cu o săptămână mai înainte decât era prevăzut și-și surprinsese fratele

înghesuind-o pe Céleste?

Poate că, în cursul încăierării care urmase, John Hayes își omorâse fratele și se folosise de același subterfugiu ca el în povestirea lui. Poate că John Hayes îl asasinase pe Sanchez.

Dar această versiune risca să fie infirmată de faptul că Hayes era înarmat.

Connors așteptă să-și vadă gazda bând, apoi își umplu și el un pahar din aceeași sticlă.

Crima deforma și distrugea toate valorile. Când aveai de-a face cu ea totul era posibil. După refuzul vehement al Eleanei de a da o declarație sau de a apărea în fața tribunalului puteai să consideri foarte bine că ea îl omorâse pe Sanchez.

Eleana avea temperament. Ea voia banii lui Lautenbach. Și ea fusese cea care descoperise cadavrul.

În timp ce Connors dormea, Eleana ar fi avut posibilitatea să vorbească cu Sanchez și să afle poate că certificatul de căsătorie nu exista. În acest caz, de teamă să nu-l piardă pe Allan sau să se expună unui eventual șantaj, ea ar fi putut să aleagă modalitatea cea mai expeditivă de a închide pentru totdeauna gura lui Caesar A. Sanchez.

Spaima și șocul pe care părea să le fi avut puteau să fi fost teatru. Era o actriță excelentă. Imediat ce nu mai avusese nevoie de el, după trecerea frontierei, ea îl părăsise spunându-i că nu voia să-l mai vadă.

Totuși medalionul nu se potrivea cu această explicație. Era o complicație suplimentară a intrigii. Eleana nu era proastă. Dacă l-ar fi asasinat pe Sanchez, s-ar fi ferit să lase în urmă ceva care să atragă atenția asupra ei sau a unui membru din familie.

În mașină, John Hayes îi oferise posibilitatea să aleagă și Connors alesese cea de a doua variantă: „Să mergă acasă pentru a discuta cazul pe-ndelete”.

Acum erau singuri și Connors aștepta ca Hayes să abordeze subiectul. Totuși Hayes se mărginea să bea în

tăcere, cu un aer încruntat și privind țintă în podea.

La unsprezece și jumătate se ridică și-și întoarce ceasul.

— Mă duc la culcare. În locul duminicilor, eu mi-aș închipui bine ușa în noaptea asta.

Connors se ridică și el.

— Asta voiam să fac și eu, zise el. Dar înainte de a ne despărți, aș vrea să vă pun două întrebări, dacă nu aveți nimic împotrivă. Mai întâi aș vrea să știu dacă fratele dumneavoastră și Céleste erau căsătoriți legal.

Hayes nu ezită să-i răspundă.

— Nimic nu-mi permite să cred contrariul. Ne-au părăsit pe când demontam cupola la Omaha și s-au întors la circ la Des Moines, declarând că se căsătoriseră. Céleste a spus că s-au căsătorit într-un orașel. Dar în vremea aceea știa prea puțin englezește iar Don avea certificatul la el în noaptea când a fugit cu Tamara. A doua întrebare?

— Aprobați căsătoria Eleanei cu Lautenbach?

— Nu!

Răspunsul fusese foarte tăios.

— Lautenbach se însoară cu o erotomană, explică el. Din nefericire, nu i-a mai rămas viril decât ce are în cap. O căsnicie cu el nu va putea decât s-o revolte și s-o dezguste pe Eleana. Dar eu n-am niciun cuvânt de spus. Îi sunt unchi, nu tată.

Connors se uită după el cum urcă scara, apoi ieși pe peluză.

Era lună plină și astrul nopții era destul de jos la orizont. La poalele colinei, râul forma o cordeluță argintie care dispărea în masa întunecoasă a unei păduri.

Connors coborî până la râu și preț de câteva minute se distră aruncând pietricele în apă.

Apoi urcă pe cărarea colinei pentru a se întoarce în casă. Efectul pe care-l producea locuința văzută din spate era și mai puternic decât când o vedeai din față, venind dinspre drum. Pentru un director de circ

falimentar, John Hayes reușise destul de bine.

Pentru a ajunge în cealaltă parte a casei, Connors scurtă drumul pe sub o boltă de viță de vie și trecu pe lângă un foc de gunoarie aprins de puțină vreme. Acum era aproape stins.

Connors se uită la el fără un gând anume. Deodată atenția îi fu atrasă de o fâșie de hârtie luminată de o ultimă flăcăruie șovăielnică. Bucata aceea de hârtie îi amintea ceva. Se aplecă și o luă de jos.

Era prima foaie, pe jumătate arsă, din copia povestirii *Moarte amânată*.

Merse mai departe.

Două din ferestrele de la etaj erau luminate. Una avea jaluzelele trase. Prin cealaltă îl putu vedea pe John Hayes îngenuncheat lângă pat și rugându-se cu fervoare.

Connors aprinse o țigară. Își simțea nervii încordați la maxim.

Ad Connors avea vaga intuiție că, dacă voia să se poată bucura de banii și de prestigiul pe care i le vor aduce contractul cu *Tanner Press*, ar trebui mai înainte să afle ce anume îi cerea lui Dumnezeu maharajahul din Blue Mound.

CAPITOLUL 12

Era o dimineată plină de soare. Ciocârliile cântau pe întrecute. Vrăbiile ciripeau. O briză ușoară împingea pe cer un pâlc de norișori albi și zburdalnici.

Connors se simțea într-o formă de zile mari. Ar fi vrut să se arate din nou cel care încercase să-l omoare.

Parcă mașina pe care John Hayes ținuse să i-o împrumute și-i telegrafie lui Shad. Apoi trecu pe la hotel să-și ia valiza.

Recepționarul îl întâmpină cu un zâmbet forțat.

— Să știți că e destul de neplăcut, domnule Connors. Trebuie să vă spun însă că șeriful Thompson a plecat ieri seară cu valiza dumneavoastră. Poate puteți trece pe la biroul lui să i-o cereți...

— E o idee! zise Connors.

Ceru să vadă dulapul în care stătea pușca de vânătoare și constată că se afla pe un culoar mic, care nu comunica cu vestibulul decât printr-o ieșire folosită numai pentru cazurile de urgență.

— E un fel de debara, explică funcționarul.

Ușa din fundul culoarului se deschidea spre curtea bucătăriei, înconjurată de gard. O piatră mare menținea ușa deschisă.

— Așa era și ieri seară? întrebă Connors.

Recepționarul încuviință clătinând din cap.

— Vara e deschisă totdeauna. Mai puțin când plouă.

Culoarul ducea într-o curte mare situată între hotel și clădirea vecină. Orice om din Blue Mound ar fi putut să treacă pe-acolo, să se ducă să ia pușca de vânătoare și să urce scara de incendiu până pe palierul de lângă camera 205.

Connors îi oferi o țigară funcționarului.

— Domnul Hayes n-a fost aici ieri seară? Vreau să

spun, cu puțin înainte de împușcături.

Recepționarul scutură din cap.

— Nu, după câte știu.

Connors ieși din hotel, își trecu mâna peste bărbia țepoasă și hotărî să se radă înainte de a se duce la șeriful Thompson. Dar soarele nu-l îndemna deloc să se grăbească.

Se opri un moment în fața vitrinei unei florării de lângă hotel ca să admire un buchet de corsaj din trandafiri albi și sângele-voinicului. Vru să-l cumpere pentru Eleana. Dar încă mai simțea palma ei pe obraz.

Ți-am spus că n-ai ce să mai cauți în viața mea.

Foarte bine, așa să fie!

Connors porni mai departe.

Va ieși din viața Eleanei și o va șterge din viața lui, cât de curând va putea. Numai că nu avea de gând să iasă cu picioarele înainte, pe targă.

Nu departe de-acolo se afla o armurerie. Connors cumpără un revolver și o cutie cu cartușe, apoi încarcă arma înainte de a o pune în buzunarul hainei.

Bărbierul îl rase un moment în tăcere. Apoi, la a doua trecere a briciului, omul se opri.

— Dumneavoastră sunteți scriitorul în camera căruia a fost omorât ieri seară Mac Millan?

— Da, eu sunt, răspunse Connors.

Bărbierul îi rase un smoc de păr tare.

— Credeți că pe dumneavoastră voia să vă omoare?

— Cel puțin așa pare să creadă șeriful Thompson.

— Ciudat! zise bărbierul.

— Ce e ciudat?

— Că tipul a tras cele două focuri atât de repede. Adică înainte de a fi sigur că sunteți dumneavoastră. Doctorul Hanson spune că, deși a tras de aproape, unul dintre cartușe a trecut pe lângă. Probabil că era teribil de nervos!

— Sau teribil de grăbit!

Briciul își continuă treaba. La următoarea oprire, Connors întrebă:

— Apropo. Domnul Hayes n-a lipsit cumva din oraș în urmă cu vreo patru săptămâni? Mi se pare că l-am văzut la New York.

— S-ar putea. Nu știu. Dar John călătorește mult pentru afacerile fabricii și ale băncii.

— Lipsește des?

— Da, destul de des! răspunse bărbierul.

După ce termină cu rasul, Connors traversă strada și intră în biroul șerifului.

Thompson stătea prăvălit în fotoliul lui, cu picioarele pe birou. Nu se deranjă să și le dea jos. Răsuflarea lui și aerul din încăpere indicau că băuse din belșug.

— Iate uită! zise el în loc de salut. Un reprezentant al clasei privilegiate care catadicsește să vină să-i explice prăpăditului de șerif despre ce e vorba! Pentru asta ai venit la mine, domnule Connors?

Connors se așează pe marginea biroului.

— Ascultă-mă bine, Thompson, și să încercăm să ne înțelegem! Dacă aș ști despre ce e vorba, ți-aș spune. S-ar putea să aflu ceva peste o oră sau două. Și atunci îți voi spune. Dar deocamdată n-am venit decât pentru valiză. Nu-i aici?

Thompson arată cu capul spre valiza pe care Connors o cumpărase la Laredo.

— Uite-o colo! Ia-o. Sau poate că, fiind un invitat al familiei Hayes, ar trebui să ți-o duc până la mașină?

Connors nu-i răspunse la întrebarea sarcastică.

— Nimic nou de ieri seară? Nimeni în oraș nu l-a semnalat încă pe obișnuitul „străin-misterios”?

Thompson scoase o sticlă dintr-un sertar al biroului și bău din ea în timp ce rumega întrebarea. Apoi puse sticla la loc în sertar fără să-i ofere și lui Connors, după care zise cu un ton strident:

— Pe un mare drum transcontinental nu există

străini misterioși. Iar cel care l-a omorât pe Mac nu era străin de Blue Mound. Unul aflat în trecere n-ar fi avut cum să știe unde se afla pușca și nici măcar că locuiești în camera 205.

Pe birou zăcea un pachet de țigări mototolit. Connors scoase din el o țigară pe care o îndreptă între degete.

— Nu, admise el. Cu siguranță că nu. Totuși, bărbierul din față mi-a dat o idee. Cel care l-a omorât pe Mac Millan era nervos sau grăbit, sau și una și alta. S-ar părea că una din împușcături și-a ratat ținta, și asta de la o distanță de unu-doi metri. Asta înseamnă că n-a proptit bine arma în umăr și că primul foc a făcut să devieze pușca.

— Și?

— Și probabil că în dimineața asta are o vânătaie grozavă la umăr.

Șeriful Thompson începu să bată câmpii.

— Nemaipomenit! N-ai decât să-i lași pe autorul de romane polițiste și pe bărbier să imagineze un mijloc de a-l prinde pe asasin, pentru că țărănoiul de șerif încă nu știe despre ce e vorba. Acum, n-am decât să mă duc să mă uit sub cămașa sau maioul tuturor locuitorilor din Blue Mound. Și dacă găsesc o tipă cu o vânătaie la umăr, gata! Am pus mâna pe individul care a încercat să te omoare și care a reușit să-l lichideze pe Mac. Imediat mă voi apuca de treabă. N-avem nicio clipă de pierdut!

Scoase din nou sticla din sertar.

— Am crezut că e mai bine să-ți spun.

— Foarte mulțumesc! Mi-a făcut o mare plăcere, bătrâne!

Connors își luă valiza.

— Cred că ai găsit înăuntru tot ce doreai?

— Da, tot! răspunse Thompson.

Își aprinse trabucul stins și trase din el cu deliciu.

— Voiam doar câteva informații, continuă el. Și le-am găsit. Am aflat din exemplarul dumatăle de contract

că ai vândut o carte unei edituri care se numește *Tanner Press* și că ai un agent pe nume Shad Scaheffer, cu biroul la New York, pe Fifth Avenue, la numărul 608. Am mai aflat, din două note de plată de hotel, că ai luat o cameră la hotelul *Claremont* din New York și că înainte ai petrecut cincisprezece zile la Plaza Hotel din Laredo. Și am trecut toate astea în telegrama mea.

— Ce telegramă?

Thompson nu-și mai încăpea în piele de admirație pentru abilitatea lui.

— Bineînțeles! Destinația New York. Am telefonat la biroul procurorului pentru a-i spune ce știam și a-i cere să-mi spună ce știe despre dumneata, și dacă cunoaște pe cineva care ar avea motive să te rupă-n două!

„Asta le aranjează pe toate”, își zise Connors.

Nu cunoștea prea bine procedura legală. Cu siguranță că cei de la New York îi vor răspunde șerifului Thompson să-l aresteze. Iar șeriful Thompson va îndeplini cu cea mai mare plăcere cererile celor de la New York.

— Nu cred că John Hayes va fi de acord cu ce-ai făcut, zise Connors în cele din urmă.

Thompson își așază din nou picioarele pe birou.

— Cu atât mai rău pentru John Hayes. De data asta e vorba de un asasinat, băiete. Oamenii m-au ales șerif, așa că eu sunt șeriful până când voi fi revocat.

Era clar că lucrurile luau o întorsătură proastă.

Connors ieși din birou cu valiza după el și buzunarul hainei umflat de revolver. Puse valiza în mașină, apoi se uită la ceas și văzu că era abia zece și jumătate.

Întâlnirea cu stăpânul ținutului avea loc abia la unsprezece, își omorî timpul bând o cafea pentru a-și mai liniști stomacul, dar încă mai simțea o oarecare greață când intră pe ușa băncii.

Funcționarul din spatele grilajului îi deschise ușa.

— Pe-aici, vă rog, domnule Connors. Domnul Hayes

mi-a spus să vă conduc în biroul lui imediat ce sosiți.

Biroul lui Hayes era mare dar mobilat cu simplitate. Eleana se afla lângă el.

Connors îi admiră silueta și gâtul bronzat, în timp ce lovea cu pumnul în biroul lui Hayes.

— Ce mă fac? Ce mă fac? repeta Eleana.

John Hayes arăta mai bătrân decât cu o zi în urmă; ridurile feței sale păreau mai adânci. Făcu un gest spre Connors.

— la loc, domnule Connors.

Connors apropie un fotoliu de birou și-i zâmbi cât se poate de grațios Eleanei.

— Mai înainte de a-mi descărca sufletul, aș vrea să știu ce nouă aversă ți-a răvășit tinerețea în floare?

Eleana își mușcă buza de jos.

— Avocații lui Lautenbach sosesc mâine pentru redactarea contractului. Și ce-am să spun dacă unul dintre ei vrea să vadă certificatul de căsătorie al mamei?

— Că ești o mică bastardă, zise Connors.

Apoi își deplasă repede picioarele ca să evite șutul Eleanei care țintea tibia.

— Destul, zise John Hayes. Stai jos, Eleana. Dacă n-ar fi Céleste, v-aș lăsa baltă pe amândoi. Eleana se așează în fotoliu uitându-se chiondorâș la Connors.

— Mi-e teamă că n-o puteți face, domnule Hayes, îi răspunse Connors. Șeriful vostru a rupt lesa. A telefonat la New York pentru a cere date despre mine. Știți ce i se va răspunde. Și știți că n-am să mă reîntorc în Mexic pentru a vă proteja reputația și șansele Eleanei de a se mărita cu un miliardar. Voi începe să vorbesc imediat ce voi fi închis într-o celulă. Voi vorbi tare și pe larg. Voi povesti tot ce s-a întâmplat, din momentul în care Fordul Eleanei a tamponat Cadillac-ul lui Esteban până la emoționanta noastră despărțire, care a avut loc într-un taxi la Laredo, unde Eleana mi-a spus să dispar din viața ei după ce mi-a escrocat ultimii două sute treizeci de dolari!

— Eu, te-am „escrocat”? zise Eleana? Bun!

Luă un cec de pe biroul lui Hayes și-l completă imediat.

Hayes ridică receptorul telefonului și-i ceru centralistei să-i facă legătura cu poșta.

— Alo, Charlie, aici John. Vei primi o telegramă de la New York pentru Jimmy Thompson. Da, e răspunsul la o telegramă trimisă de el. Când va sosi, adu-mi-o la bancă. Și dacă Jimmy întreabă ceva, spune-i că răspunsul încă n-a venit.

Hayes puse receptorul în furcă și aprinse un trabuc.

Connors zâmbi puțin cam forțat și-i zise:

— Cu riscul de a vă părea timorat, trebuie să vă spun că n-o să scăpați așa ușor. Nimeni nu se poate juca de-a Dumnezeu.

Hayes trase din trabuc.

— Eu da! Aici la Blue Mound.

Eleana îi întinse cecul lui Connors.

— Iată-ți cei două sute treizeci de dolari. Foarte mulțumesc!

Connors puse cecul în portofel.

— Eu îți mulțumesc, domnișoară Hayes.

John Hayes continuă:

— De exemplu, știu că l-ai întrebat pe funcționarul de la hotel dacă m-a văzut ieri seară înainte de crimă. Știu că ai cumpărat un revolver Smith & Wesson, calibru 38, precum și o cutie cu cartușe. Presupun că asta îți umflă buzunarul. Și mai știu că l-ai întrebat pe bărbier dacă am lipsit în urmă cu patru săptămâni.

Connors puse mâna pe arma din buzunar.

— Aveți însușiri paranormale?

Hayes schiță un zâmbet.

— Multe lucruri ajung la cunoștința mea, dar într-un mod cât se poate de natural. Întâmplarea face să fiu proprietarul hotelului. Pe Joe l-am împrumutat cu bani ca să-și poată deschide magazinul de arme. Bill era frizerul

concesionar al cercului meu, iar Charlie este un vechi amic. Toți foștii oameni de circ din orașelul ăsta sunt uniți și nu lasă niciodată să cadă un coleg care are nevoie de o mână de ajutor. Acum e rândul meu să-ți pun o întrebare. Ce te face să crezi că aș fi putut fi eu tipul care a tras asupra lui Mac Millan ieri seară?

Eleana tresări.

— Dar e absurd!

— Complet absurd, susținu John Hayes.

Vorbea fără emfază, fără căldură, și această punere la punct a lucrurilor îți insufla un sentiment ciudat de neliniștitor.

— Pot să te asigur, domnule Connors, continuă el, că dacă aș fi vrut să te omor, aș fi făcut-o fără să mă grăbesc și fără să fiu nervos. Și pe dumneata te-aș fi ucis, nu pe un bătrân la care țineam. Ei bine, ți-am pus o întrebare!

Connors tăcea, neștiind ce să spună.

Eleana găsi de cuviință să intervină.

— Cu siguranță că și-a amintit de povestirea aceea idioată pe care a scris-o la Guadalajara. I-am povestit ce s-a întâmplat între tata, Tamara și Pablo. Dar, pentru că tatăl meu îmi trimitea bani lunar, Ad a zis că trebuie să fi avut un simț foarte dezvoltat al responsabilității și că nu l-ar fi ucis pe numitul Sanchez în felul acesta ca să mă bage pe mine în bucluc. De aceea a întors povestea. În romanul lui, tata s-a întors acasă pe neașteptate și te-a surprins făcându-i curte Célestei. Atunci l-ai ucis și l-ai îngropat. Apoi l-ai ucis pe Pablo care încerca să te șantajeze și ai plătit-o pe Tamara ca să părăsească orașul, astfel încât oamenii să creadă că tata fugise cu ea. Bineînțeles că ai luat banii pe care-i aducea tata. Dar ai început să ai muștrări de conștiință și ai aranjat cu Sanchez să-mi trimită cincizeci de dolari pe lună, care se considerau că vin din partea tatălui meu. Apoi, luna trecută, când m-am dus în Mexic cu mașina pentru chestia cu certificatul, ți-a fost frică ca nu cumva

Sanchez să-mi dezvăluie totul. De aceea ai plecat în Mexic cu primul avion și l-ai atras pe Sanchez la Uruapan. Nu-mi amintesc dacă Ad explica cum ai putut să-ți procuri medalionul.

Connors se grăbi să-i răspundă:

— L-a luat de la fratele lui în urmă cu douăzeci de ani, după ce l-a omorât.

Hayes se uită la Connors cu un interes nou.

— Așa e povestirea pe care ai scris-o?

— În esență, da.

— Și ți-a cumpărat-o cineva?

— Bineînțeles.

Hayes își scoase trabucul dintre buze.

— Mi-ar plăcea s-o citesc într-o zi.

Connors își slăbi cravata cu mâna stângă.

— Sunteți sigur că nu cumva ați și citit-o? Eleana avea copia ei. Și am găsit primele file din ea într-un foc din gunoaie în spatele casei. Îmi spuseseși noapte bună, iar eu am coborât apoi până la malul râului.

Hayes răspunse cu un ton tăios:

— Nu, n-am citit-o. N-am mult timp pentru citit.

— Ah, știu! interveni Eleana. Ieri seară, înainte de cină, am aruncat copiile în pubela de la bucătărie. M-am înfuriat rău de tot când am văzut că ai venit aici la Blue Mound.

— Înainte unde le țineai? întrebă Connors.

— Într-un sertar de la toaleta mea. Făcusem din ele cornete pentru lavandă.

Eleana se pricepea foarte bine să răsucească cuțitul în rană.

Hayes fumă un timp în tăcere.

Apoi zise:

— Încep să înțeleg punctul dumitale de vedere, domnule Connors. Înțeleg de ce-ți ții mâna pe revolverul din buzunar. Dacă mi-aș fi omorât fratele din dragoste pentru Céleste, aș fi putut foarte bine să mă comport așa cum ți-ai imaginat în povestirea pe care ai scris-o. Cu

siguranță că mi-aș fi camuflat crima într-un fel oarecare. Fără îndoială că remușcărilor mi-ar fi otrăvit viața și că aș fi făcut în așa fel încât să trimit bani pentru Eleana. Mai mult ca sigur că l-aș fi ucis pe acest Sanchez pentru a-l împiedica să vorbească. Iar dacă lucrurile s-ar fi aflat în punctul în care se află acum, fără îndoială că te-aș omorî, sau cel puțin aș încerca s-o fac ca să nu fiu trimis în Mexic și executat.

„Individul e rece și perspicace, își zise Connors. L-am subestimat.”

CAPITOLUL 13

Ținându-și în continuare trabucul între degete, Hayes își așază coatele pe birou și își prinse fruntea între mâini. În birou domnea o tăcere insuportabilă.

În cele din urmă, John Hayes ridică capul și zise:

— Din nefericire, singurul lucru adevărat din povestirea dumitale este că o iubesc pe Céleste. O iubeam atunci când Don a plecat cu ea să se căsătorească.

— Atunci de ce n-ați luat-o de nevastă? întrebă Connors.

Hayes răspunse fără ocolișuri:

— Pentru că nu m-a vrut niciodată. A rămas și acum îndrăgostită de o amintire. În ciuda răului pe care i l-a făcut, Don a rămas bărbatul ei. Întreține și acum prima lor casă ca pe un sanctuar. Crede că într-o zi Don se va întoarce la ea.

Connors scoase mâna din buzunar.

— E o poveste foarte frumoasă, zise el, și ați putea câștiga cinci cenți de cuvânt vânzând-o revistei *Confidențele iubirilor trăite*. Dar înclin în continuare să cred că Don Hayes este mort și îngropat undeva aici, la Blue Mound. Au trecut mai mult de șaisprezece ore de când Mac Millan a fost omorât. Dacă Donald Hayes s-ar fi aflat aici, în viață, cineva l-ar fi zărit deja.

— Nu neapărat!

Hayes își vârî din nou trabucul între degete și continuă:

— Don s-a născut în acest ținut. Nu există copac, colină, hrubă pe care să n-o cunoască. Când eram copii ne-am jucat peste tot prin împrejurimi.

Împinse fotoliul în spate și se ridică în picioare. Făcu o mică pauză înainte de a relua.

— Sincer îți spun că nu știu nici ce trebuie să fac,

nici ce trebuie să cred. Iar soluționarea acestui caz nu se poate amâna la nesfârșit; nu sunt chiar atât de naiv încât să cred asta, chiar dacă momentul e cel mai nepotrivit cu putință.

Connors aprinse o țigară și oferă Eleanei primul fum.

— Nu, mulțumesc! se fândosi ea. Nu cred că foarte igienic.

Hayes își stinse trabucul.

— Dacă Don l-a omorât pe Mac, atunci va trebui să lămurească întreaga poveste, în ciuda proiectelor de căsătorie ale Eleanei. Dar atâta timp cât rămâne posibilitatea unei alte soluții, aș vrea s-o cruțăm pe Céleste atât cât se va putea. Ce zici, domnule Connors? Îmi acorzi douăzeci și patru de ore ca să aranjez lucrurile?

Connors se strâmbă neputincios.

— Dirijați șeriful, Western Union și poșta, așa că nu văd cum m-aș putea opune.

— Și dacă ți-aș dovedi în mod satisfăcător că nu mi-am ucis fratele?

— Evident că asta ar schimba lucrurile.

Hayes luă un dosar dintr-un fișet.

— Don s-a întors din California, l-a omorât pe Pablo și a fugit cu Tamara în noaptea de 28 martie. Foarte multe persoane din acest oraș pot să confirme această dată.

Hayes scoase o scrisoare și i-o întinse lui Connors.

— De unde e scrisă această scrisoare? Și ce dată poartă?

Connors aruncă o privire pe scrisoare. *Mexico 9.05. '36.*

— Citește-o.

Era o scrisoare manuscris, pe o hârtie care purta antetul hotelului *Geneva*. Era un scris masculin, foarte citeț.

Dragă John,

Recunosc că sunt un ticălos. Dar nu puteam să fac altfel. Am distrus totul pentru nimic. Tamara a murit într-un accident de mașină la puțină vreme după ce-am sosit aici. Îți trimit alăturat un cec de cinci mii de dolari. Nu e decât o mică parte din ce-ți datorez, dar am intrat într-o afacere cu petrol care mi se pare promițătoare. Dacă o să mergă, îți voi trimite mai mult. Asta n-o să-ți dea circul înapoi, dar măcar în privința banilor vom fi chit. Între timp – poți să-i spui asta Célestei – voi continua să trimit bani pentru întreținerea Eleanei prin avocatul meu de aici. Puteți intra în legătură cu mine prin el. Adresa lui e următoarea: Avocat Caesar A. Sanchez, Calle Tacuba nr. 23, Mexico, Mexic.

Don

Connors dădu înapoi scrisoarea.

— Într-adevăr, asta mi se pare că dărmă teoria mea. Eleana îmi vorbise de scrisoare, dar nu știam că e manuscrisă. Recunoașteți scrisul fratelui dumneavoastră?

— Aș fi gata să jur în fața unui tribunal.

— Cei cinci mii de dolari sunt cei pe care i-ai dat mamei Eleanei pentru a termina de plătit casa?

— Da.

— Și fratele dumneavoastră n-a mai trimis niciodată alți bani?

— Niciun cent.

— Atunci casa, fabrica de pipe, hotelul, această bancă, întreg Blue Mound...

John îi tăie vorba.

— Sunt rezultatul unei munci îndârjite, zise el cu amărăciune în glas. Optsprezece ore de muncă pe zi, și dorința de a repara răul pe care Don îl făcuse Célestei.

Puse la loc scrisoarea în dosar și dosarul în fișet.

— Numai că asta n-a servit la nimic. În afară de ultima rată pentru casa de la Chicago-trebuia să aibă un

acoperiș deasupra capului – Céleste n-a vrut niciodată să ia bani de la mine. Pentru a completa cei cincizeci de dolari pe lună trimiși de Don, Céleste a trebuit să se angajeze ca vânzătoare de magazin, să meargă din loc în loc pentru a vinde corsete și cosmetice, să plaseze subscripții pentru reviste ilustrate. A cântat în cabarete nenorocite, a servit în restaurante, a frecat parchetul ca să aibă cu ce trăi și cu ce s-o crească pe Eleana. Cu toate astea a trebuit practic s-o forțez ca să accepte un împrumut pentru a plăti cei patru ani făcuți de Eleana la Școala Normală.

Hayes tăcu câteva clipe, apoi reluă cu un ton plin de amărăciune:

— Și pentru ce toate astea? Pentru că Céleste speră că într-o zi Don se va întoarce și nu vrea să aibă obligații față de niciun alt bărbat. Vrea să-i poată spune: „Iată-mă, Don, așa cum m-ai lăsat acum douăzeci de ani”.

Hayes întoarse capul și privi pe fereastră.

Eleana se uită la Ad cu ochi imploratori.

— Ăsta e motivul, Ad, pentru care sunt atât de hotărâtă să mă căsătoresc cu Allan. Nu-l iubesc și știu ce mă așteaptă. Dar m-am săturat să fiu săracă. M-am săturat să număr fiecare bănuț. Iar dacă mama nu vrea să accepte nimic de la unchiul John, de la mine o să vrea să primească banii. Și vreau să-i pot da tot ce n-aș putea să-i dau altfel.

Eleana își șterse ochii cu dosul mâinii. Connors îi dădu batista lui.

— Ia asta și suflă tare.

Simți din nou durerea aceea plăcută pe care i-o provoca dorința. Pulsul reîncepea să-i bată mai repede.

În momentul acela Eleana semăna mai mult ca niciodată cu adolescența cu ochi mari, călare pe un cal de lemn prea mare și care se învârtea prea repede pentru ea.

„Ești fratele meu, Shad”, își zise Connors.

Se întrebă dacă să-i spună Eleanei despre norocul pe care îl avea de a fi editat de *Tanner Press*. Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit.

De altfel, nu voia s-o cumpere pe Eleana. Asta l-ar fi făcut să se numere printre cei de felul lui Allan Lautenbach.

Eleana își șterse ochii și puse batista în geantă.

— Acum, chiar dacă avocații lui Allan nu vor face caz de certificatul de căsătorie al mamei mele, povestea tot va ieși la lumină.

O lacrimă îi alunecă ușurel pe obraz.

— Iar tatăl lui Allan îi aprobă alegerea și mă acceptă drept noră doar pentru faptul că n-am avut niciodată necazuri. Pentru el sunt învățătoarea cumișică în care fiul lui preaiubit va depune sămânța sacră din care se va naște plodul prețios, moștenitorul miliardelor familiei Lautenbach, care mai târziu va fi cunoscut în mediile financiarilor și snobilor sub numele de Allan Lautenbach III. Toate astea, bineînțeles, după ceremoniile de cuviință, tămâieri și stropiri cu ulei ritual.

Eleana făcu o mică pauză, își șterse obrazul și conchise:

— Asta, firește, dacă Allan II mai e în stare să însămânțeze.

Connors începu să râdă.

John Hayes fu șocat.

— Eleana!

Ea deschise geanta, luă batista lui Ad și-și șterse nasul.

— Ei bine, a fost foarte plăcut să am bani cât a durat totul. Acum o să-mi pierd probabil și slujba. Hayes se întoarse spre Connors.

— Ești de acord cu cele douăzeci și patru de ore? Connors dădu din umeri.

— N-am nimic de pierdut. Dar șeriful Thompson?

— De el mă ocup eu, răspunse Hayes.

Apoi apăsă pe butonul interfonului și zise:

— Astăzi voi lipsi, domnișoară Harris. Și nu voi fi aici pentru nimeni.

Connors întrebă dacă putea să se facă util în vreun fel.

— Da, zise Hayes. Rămâi în viață. Am și așa destule necazuri. Nu vreau să te mai am și pe dumneata pe conștiință.

Apoi se întoarse spre Eleana.

— Te-aș ruga să nu-l părăsești pe domnul Connors, îi zise el. Dacă ar vrea să tragă în invitatul nostru, tatăl tău va fi foarte stingherit văzându-te în compania lui.

*

* *

După atmosfera climatizată de la bancă, strada îți făcea impresia unei etuve. Eleana suflă într-o buclă care i se lipise pe frunte.

— N-ai vrea, îi zise ea zâmbind, să-mi oferi ceva răcoritor cu gin?

Connors se încruntă și îi zise în glumă:

— Ai grijă cum vorbești despre femeia pe care o iubesc!

Eleana se uită la ceas.

— După aceea va trebui să mergem la vilișoară s-o luăm pe mama.

— La vilișoară?

Eleana îi explică.

— E casa în care m-am născut, cea în care locuiau părinții mei. În toate diminețile, când ne aflăm la Blue Mound, mama lucrează acolo înăuntru sau în grădină.

Ginul cu gheață nu le aduse decât o ușurare trecătoare. În mașină era mai bine decât în bar.

Connors se gândea la tot felul de lucruri pe care ar fi dorit să i le spună. I se părea ceva normal și obișnuit să fie cu Eleana. Îi amintea de momentele frumoase petrecute împreună.

Eleana simțea la fel, numai că își exprima sentimentele cu voce tare.

— Dacă-ai ști, Ad, cât de mult regret că nu poate fi altfel! Din cauza ta sunt acum în aceeași situație ca mama. Nu te voi uita niciodată. N-aș putea. Nu vreau să fiu sentimentală, dar am însemnat foarte mult unul pentru altul. Am trecut împreună prin atâtea încercări. Am încercat să te șterg din gândurile mele. Dar nu pot. Nu e vorba numai de legătura fizică. Ci și de șalul și de florile pe care mi le-ai cumpărat. De faptul că niciodată nu mi-ai reproșat comportamentul prostesc față de generalul Esteban. De plăcerea pe care am avut-o când m-am dat în călușei. De hoinărelile prin fața vitrinelor din Guadalajara. De mașina de călcat pe care ai împrumutat-o și de amintirea ta când dormeai, după ce lucraseși toată noaptea pentru mine.

Connors se întrebă de ce oamenilor le era frică și rușine să fie sentimentali. Astfel de clipe brodau fire de vis pe canavaua ternă a vieții.

Încetini viteza mașinii, așteptând ca Eleana să continue.

Eleana își așeză o mână pe brațul lui.

— Voi păstra cu sfințenie amintirea clipelor pe care le-am trăit împreună. Îmi placi mai mult ca oricând, Ad. Numai că aș fi vrut să nu te fi cunoscut niciodată.

Acum ajunseseră pe un drum de țară.

Connors se aplecă spre cheia de contact să oprească mașina, dar Eleana îl prinse de mână.

— Nu, Ad!

El protestă:

— Dar nu vreau decât să-ți spun ceva.

Eleana își așeză degetele peste buzele lui Connors.

— Nu vreau să aud. Sunt hotărâtă să mă mărit cu Allan dacă pot, și cred că încă mai pot. Iar drumurile noastre s-au despărțit la Nuevo Laredo. Nu e cazul să repetăm o scenă penibilă.

— Bine, vom vedea! zise Connors.

Îi sărută degetele și atât.

*

Vilișoara era o căsuță albă, cu parter și un etaj gen mansardă. Ansamblul părea confortabil deși era nelocuit. Dependințele erau în stare proastă. Aproximativ patru acri de urzici și buruieni despărțeau casa de perdeaua de sălcii și de plante de bumbac care mărgineau râul.

În curte se înălța un ulm bătrân pe jumătate uscat. Grădina era splendidă. În spatele unei borduri albastre de albițe, agrujoare de nuanțe diferite serveau drept fundal dezvățului de culori vii ale gladiolelor, marilor maci de California, petuniilor, gura-leului, găbenelelor și cârciumăreselor. O tufă cățărătoare de zorele albastre ca cerul, închise ziua din cauza căldurii, forma un fel de leagăn deasupra micului portal de la intrare.

Poarta vilișoarei era deschisă, la fel și ferestrele de la etaj. Vântul cald care bătea dinspre vest umfla perdelele apretate.

Având pe ea doar un jersey și un șort, în mâini cu mănuși de grădinar, Céleste, cu nasul mânjit de pământ, stătea pe terasa din fața casei, înconjurată de uneltele de grădinărit, pulverizatoare și insecticide.

— Ce poate să facă dragostea dintr-o femeie! zise Eleana. Mama îngrijește casa asta de parcă l-ar aștepta pe tata să vină la cină. Când plecăm la Chicago, lasă în ușa o carte de vizită cu adresa noastră. Acum lasă cheia sub ștergător și un bilețel pe masa din bucătărie.

Céleste le făcu veselă semn cu mâna.

— Ai și venit! îi strigă ea Eleanei.

Apoi se adresă lui Connors.

— Nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul, domnule Connors. N-am putut să fac decât jumătate din ceea. Ce voiam. Vă place? îl întrebă ea arătând spre grădină.

— Foarte mult, răspunse Connors.

Răspunsul lui se referea atât la grădină cât și la Céleste. Cu șortul și jerseyul ei verde, mama Eleanei era la fel de drăguță ca fiica ei. Nu-i venea deloc greu să se

pună în locul lui John Hayes.

Eleana examinează grădina cu o privire critică.

— Să știi, mamă, că ar trebui să smulgi o parte din macii ăștia. S-au întins peste tot și împiedică celelalte flori să crească.

Céleste se scărpină pe nas, mânjindu-se și mai mult de pământ, în timp ce se gândea la această sugestie. Apoi se pronunță, în timp ce-și scotea mânușile de grădinărit.

— Îmi plac prea mult. Dar cred că suntem așteptați la masă. Cred că vă e o foame de lup.

Apoi zâmbi către Connors și zise:

— Într-un minut mă schimb și putem pleca.

Îi trimise o sărutare Eleanei și intră în casă.

— E încântătoare, remarcă Connors.

— E o dulceață! zise și Eleana. Și a trecut prin multe momente grele. Merită admirată pentru felul în care le-a făcut față. Unchiul John nu mințea când spunea că a frecat parchetul ca să mă crească.

Connors contemplă grădina.

— Înțeleg ce-a vrut să spună unchiul tău când a vorbit de sanctuar. Tatăl și mama ta au plantat grădina împreună?

— Nu cred, răspunse Eleana. Ba chiar sunt sigură că nu. La început erau doar câțiva maci mai mult sau mai puțin sălbatici. Apoi mama a plantat celelalte flori.

— Crezi c-ar veni aici?

— Tata?

Se gândi un moment apoi scutură din cap.

— S-ar putea, dar mă-ndoiesc. Mă-ndoiesc tare mult, Ad.

— De ce?

— Pentru că înclin spre părerea ta în ceea ce privește caracterul lui. Pablo l-a surprins în pat cu Tamara. Tata a fost obligat să-l omoare și să fugă cu ea. Sanchez l-a amenințat că va dezvălui totul, iar tata i-a închis gura în modul cel mai expeditiv. Dar nu cred că e

un tip chiar atât de murdar încât să-i mai frângă încă o dată inima Célestei băgând-o într-o nouă încurcătură.

— Asta cred că intră în categoria problemelor discutabile, răspunse Connors.

— Ce e o problemă discutabilă?

— Faptul că nu se poate ști dacă i se va frânge inima sau dacă întoarcerea fizică a bărbatului pe care-l iubește i se va părea o compensație suficientă pentru orice eventuală implicare în ultimele lui nebunii.

Connors aprinse o țigară și o oferă Eleanei. Ea vru s-o ia, apoi se răzgândi și scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

În interiorul casei se auzi scrâșnetul articulațiilor ruginite ale unei pompe vechi, apoi zgomotul apei curgând într-o chiuvetă metalică. După aceea, perdelele umflate ca niște pânze de corabie au fost trase înăuntru și ferestrele închise.

Céleste reapăru în prag după câteva minute, purtând o bluză albă și o fustă al cărei fermoar îi dădu puțin de furcă.

— Nu e prea plăcut să fii femeie, îi zise ea lui Connors zâmbind. Totdeauna trebuie să ai grijă de ținută, în timp ce un bărbat se poate îmbrăca cum îi place.

Închise ușa de la intrare și puse cheia sub ștergar.

— O femeie poate să-și arate picioarele la plajă, nu și în oraș.

Céleste începu să râdă încheindu-și ideea:

— Și pe cal, bineînțeles, ca altădată la circ.

Eleana râse împreună cu ea privindu-i cu atenție fața. Una din petele de noroi dispăruse, dar Céleste uitase de cealaltă. Eleana luă batista și îi umezi colțul cu limba.

— Stai. Lasă-mă să-ți șterg pata asta de pe nas. Și ai face bine să te dai cu rujul meu de buze.

Céleste se supuse ascultătoare acestei opțiuni și luă rujul de buze și oglinda Eleanei. Se servi apoi de

batistă ca să-și șteargă conturul buzelor. După care îi zise lui Connors:

— Eleana e aspră cu mine. Nu-i așa, domnule Connors? Connors râse și se întoarse s-o pornească spre mașină.

Eleana îl opri. Zărise o perdea care fâlfâia în vânt.

— Ai lăsat o fereastră de la etaj deschisă. Vrei să urc și s-o închid, mamă?

Céleste își făcea de lucru în continuare cu rujul de buze.

— Nu. Nu e necesar.

— Dar dacă plouă?

Céleste dădu nepăsătoare din umeri, apoi îi înapoie Eleanei rujul și oglinda.

— Nu va ploua, iar după-masă aș vrea să vin din nou. Céleste își aranjă părul și Connors băgă de seamă că degetele îi tremurau ușor.

— Am fost multă vreme despărțită de grădina mea. Am încă multă treabă. Ne duceți acasă la John, domnule Connors?

Connors dădu mașina înapoi pentru a întoarce. În momentul acela aruncă instinctiv o privire spre fereastra de la etaj și avu impresia că un pumn invizibil îl lovește cu putere în stomac. Deschise gura și o închise la loc.

Fumul albăstrui al unei țigări sau al unui trabuc își desfășura leneș volutele la fereastra deschisă de la etaj.

III

ULTIMA ȘANSĂ

CAPITOLUL 14

Allan Lautenbach își înfipse furculița într-o felie de pară.

— Și, în repriza a doua, Fleetwind și-a răsucit tendonul și a trebuit să fie înlocuit cu altul net inferior. Dacă îmi amintesc bine, parcă i-a luat locul Bayrick, fiul lui Cakra și Red Valiant. Da, acum îmi amintesc, îl cumpărasem cu o săptămână înainte de la un colonel englez. Mânzul era indiscutabil de rasă bună. Dar încă nu-și dovedise noblețea. Cu toate astea...

Connors îi ură lui Lautenbach să se înece cu bucata de pară. Caii și femeile păreau să fie singurele lucruri la care se pricepea. Iar femeile pe care le frecventase furnizau subiecte de conversație mai potrivite pentru o sală de bar decât pentru o sufragerie.

Connors și-l alungă pe Lautenbach din minte și se uită la Céleste, așezată de cealaltă parte a mesei. Mânca puțin. Din când în când zâmbea parcă unui gând intim și își trecea vârful degetelor peste obraji sau peste buze. Când i se vorbea, răspundea. Dar numai ființa ei fizică era prezentă la masă.

Connors își îndreptă atenția spre Eleana. Tânăra își feri privirea. Bărbia ei mică avea o expresie voluntară în efortul pe care-l făcea prefăcându-se că era interesată de ce povestește Lautenbach.

„I-aș da o lecție dacă aș lăsa-o să se mărite cu tipul ăsta”, își zise Connors.

Nu știa ce să facă. În Eleana nu se putea încrede. Îi era teamă să-i facă confidențe lui John Hayes. Amândoi o adora pe Céleste și, pentru ea, l-ar fi aruncat în groapa cu lei fără să clipească. Văzu cu satisfacție apropiindu-se

sfârșitul mesei.

Céleste „zburdă” câteva minute prin salon, apoi spuse că trebuia să se întoarcă la grădina ei.

— Am atâtea de făcut!

Eleana avu o propunere:

— Ce-ar fi să mergem toți trei la piscină? Putem merge toți cu mașina lui Allan, o lăsăm pe mama la vilișoară și pe urmă mergem la piscina clubului.

— Toți trei! se miră Allan.

Apoi își întoarse privirea inexpressivă spre Connors.

— Ah, da! Domnul Connors, bineînțeles, zise el cu un ton plictisit.

— Nu contați pe mine pentru piscină, spuse Connors. Dar accept cu plăcere dacă vreți să mă duceți până în oraș.

Eleana vru să protesteze, apoi se răzgândi.

— Cum dorești. E prea cald ca să stăm la discuții. Apoi îi zâmbi lui Lautenbach și veni cu o sugestie.

— Ar fi mai bine să ne schimbăm aici, Allan. Cabinele de la club sunt destul de vechi și unchiul John încă n-a avut timp să se ocupe de ele.

— De acord, de acord, zise Lautenbach.

Urcară amândoi să-și pună costumele de baie.

Céleste reîncepu să se fâțâie prin cameră. Connors ar fi dorit să se așeze odată undeva. Începea să-l enerveze.

Céleste îndreptă o pernă de pe sofa apoi vru să corecteze aranjamentul deja perfect al trandafirilor albi care împodobiseră masa seara trecută.

— Domnul Lautenbach e un bărbat încântător. Nu-i așa, domnule Connors?

— Nu, i-o trânti Connors. Nu cred.

— Nu?

Céleste rămase o clipă foarte stingherită apoi începu să râdă.

— A, pricep! Sunteți un vechi „admirator” al Eleanei. Încep să înțeleg. Ați venit la Blue Mound cu

speranța că o veți face să se răzgândească. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, vă rog să mă credeți, domnule Connors.

Céleste îl atinse matern pe obraz încercând să fie convingătoare.

— Dragostea e uneori plină de cruzime. Iar o fată trebuie să se mărite cât poate de bine. Sunt foarte fericită de această reușită. E o căsătorie frumoasă pentru Eleana. Vă fi în siguranță toată viața.

„Mda, își zise Connors. Și în cai până-n gât.”

Ridică capul în momentul în care Eleana cobora treptele într-un costum de baie sumar și un halat de mătase albă care flutura în urma ei.

Zâmbetul provocator îi reapăru pe buze când îl întrebă cu accentul ei tărăgănat:

— Deci, ești hotărât? Nu vii cu noi, Ad?

— Sunt hotărât, răspunse Connors.

Lautenbach venea în urma ei.

Nu avea prea mare importanță ce vor spune avocații lui, căci Eleana era în stare să-l determine la această căsătorie fără dificultate. Lautenbach holba ochii de fiecare dată când se uita la ea.

Céleste își luă geanta.

— Dacă sunteți gata...

Connors se așeză pe bancheta din spate lângă Céleste.

*

* *

Vântul nu mai bătea. Perdeaua nu mai fâlfâia la fereastra vilișoarei. Totul era nemișcat în bătaia soarelui. Chiar și florile păreau adormite.

Connors o ajută pe Céleste să coboare din mașină, aruncând o privire circumspectă spre fereastra deschisă.

Eleana își sărută mama.

— Distracție plăcută, scumpa mea.

— Da, o asigură Céleste.

Luă cheia de sub ștergător, intră în vilișoară și în

curând ferestrele fură din nou deschise.

Lautenbach se văzu nevoit s-o ia înapoi cu mașina lui scumpă din import.

— Mama ta, Eleana, e o femeie încântătoare. Unchiul tău mi-a spus că întreține această casă ca un sanctuar în memoria tatălui tău. A murit de multă vreme?

— De douăzeci de ani, răspunse Eleana.

— Înduioșător!

Apoi nu mai schimbară nicio vorbă până la intrarea în oraș. După care, vizibil ușurat că invitatul Eleanei nu-i însoțea, Lautenbach îi zise cu amabilitate:

— Unde vreți să vă las, domnule Connors?

— Oriunde, răspunse Connors.

Lautenbach îi aruncă o privire peste umăr.

— Aveți o profesiune foarte interesantă. De multe ori am vrut să mă apuc de scris. Am avut multe experiențe ciudate în viața mea. Și, dacă m-aș pune pe treabă, cred că aș scrie o carte remarcabilă.

Opri mașina în fața magazinului de arme și-l așteptă pe invitatul Eleanei să coboare.

Connors se simțea iritat de soare și tracasări. Tonul protector al celui de la volan îl călca pe nervi. Era sătul de Allan Lautenbach.

În timp ce cobora din mașină, Connors răspunse:

— Eu cred că există două obstacole în calea acestei cărți remarcabile.

Lautenbach căzu în capcană.

— Și care ar fi aceste obstacole?

— Caii nu știu să citească, zise Connors. Și apoi, ar trebui s-o scrii pe ușa toaletelor.

— Ad! strigă Eleana.

Mașina avea volanul pe stânga. Lautenbach coborî pe trotuar și se proțăpi în fața lui Connors. Pe fața lui palidă apăruseră pete roșiatice.

— Un moment, domnule Connors! Nu-mi place această remarcă. Nu te văd deloc cu ochi buni. De fapt,

te detest. Și aș vrea să știu ce cauți aici. Eleana mi-a spus că nu te-a invitat. Iar eu nici atât. Pentru ce-ai venit la Blue Mound?

Eleana strigă din nou „Ad!”, de data asta cu un ton implorator.

Connors își frecă pumnul drept de palma stângă. Bărbia aceea atât de aproape de el era o țintă mult prea tentantă. Dar n-ar fi rezolvat nimic dacă s-ar fi bătut cu Lautenbach. Milionarul avea tot dreptul să-i pună această întrebare.

— Să zicem că e vorba de afaceri, răspunse Connors. De ce?

Lautenbach nu era un laș.

— Te-am întrebat pentru cazul în care ai fi găsit de cuviință să faci din asta o problemă personală.

Câțiva gură-cască se și strânseserăm jurul lor. Lui Connors îi fu rușine. Stăteau acolo și răcneau unul la altul ca doi câini care își disputau o femelă în călduri.

— Bine, Lautenbach, zise el. Du-te de te scaldă.

Dădu ocol mașinii, traversă strada și intră în bancă.

Secretara lui Hayes îi răspunse foarte amabil, dar nu-l putu ajuta cu nimic.

— Nu. Nu l-am mai văzut pe domnul Hayes de azi dimineață de când a plecat cu domnișoara Hayes și cu dumneavoastră.

— Nu-i nimic, am trecut întâmplător, zise Connors.

Îi părea bine că nu-l găsisse pe Hayes. Încă nu era sigur că era prudent să-i facă confidențe. Ar fi dat tare mult să știe ce trebuia să facă.

Fumul pe care-l văzuse era cât se poate de real. Nu era un produs al imaginației sale. Dacă Céleste ascunde pe cineva în camera de la etaj, era logic să crezi că era soțul ei pe care îl aștepta să se întoarcă de douăzeci de ani. Dar ce să facă?

Dimineață, când lăsase mașina închiriată în fața hotelului, ridicase geamurile și o încuiase. Mașina rămăsese tot timpul în plin soare.

Volanul era fierbinte și atmosfera din interior insuportabilă. Connors coborî geamurile și se duse pe jos până la barul unde îi oferise Eleanei un „gin buck”.

Șeriful Thompson stătea cocoțat pe unul din taburete. Părea să fie și mai beat. Se vedea bine că făcea eforturi să-și mențină echilibrul. Privirea lui tulbure își recăpătă puțin din luciditate la intrarea lui Connors.

— Ia te uită! E chiar vechiul meu prieten, domnul Connors, acel mare mahăr de autor de romane polițiste.

Macey îl preveni pe Connors.

— Jimmy e beat.

Ajutorul de șerif părea dezolat.

— Văd, zise Connors așezându-se la o depărtare de câteva taburete.

— N-ar trebui să-i facem mari reproșuri pentru asta, adăugă el.

Macey aruncă o privire dezaprobatore barmanului, apoi continuă:

— Eu și Jimmy ne-am născut aici, la Blue Mound. Și pentru că suntem de-aici și n-am fost niciodată în altă parte, saltimbancii care conduc orașul ne consideră niște țărânoi.

— V’eau s’ beau! zise Thompson între două sughituri.

Barmanul ezită.

— N-ai auzit? îi zise Macey.

Barmanul dădu din umeri și umplu paharul lui Thompson. Apoi îl întrebă pe Connors:

— Cu ce să vă servesc, domnule?

— O bere, răspunse Connors.

Thompson își ridică privirea din pahar, se răsuci pe taburet și se uită la Connors cu un aer feroce.

— Ești mare mahăr, ai?

Connors îi răspunse cu calm.

— N-am pretins niciodată asta.

Thompson continuă de parcă nu l-ar fi auzit, ceea ce se prea putea.

— Mahăr sau nu, o să te-nhaț de guler și o să te bag la mititica imediat ce primesc ceva de la New York.

Făcu eforturi să se întoarcă spre ajutorul de șerif.

— Sună la poștă! îi ceru el.

— Adineauri am sunat, Jimmy, îl asigură ajutorul de șerif. Și Charlie mi-a spus că încă n-a venit niciun răspuns.

— Incapabili! Incapabili ce sunt! răcni Thompson. Le-am telegrafiat de la nouă dimineața.

Își duse paharul la buze și-l bău pe nerăsuflăte.

— Să pet'ece ceva al naibii dă ciudat. Uite, asta-mi amintește de povestea cu curva și tipul care avea dantelă la izmene. Io aș v'ea să știu cine ce face și cui, și cine o ia în bubă pent'u chesti' asta.

Macey se uita mereu spre ușă.

— Haide, bea-ți paharul și să mergem. Trebuie să dormi puțin ca să te dezmeticești. Hai, fii înțeleghător, Jimmy. Dacă domnul Hayes te vede în halul ăsta, o să rămânem amândoi pe drumuri.

Șeriful Thompson nu ascunse ce gândea despre domnul Hayes și despre comportarea lui, dar își bău paharul și-și lăasă adjunctul să-l ducă spre ieșire.

Connors se uită în urma lor. La un moment dat îi trecuse prin minte să-i spună totul lui Thompson. Evident că nu mai era cazul. Treaz, șeriful era un om inteligent, deși ținut în frâu și dominat de John Hayes. Însă beat, era pur și simplu cretin.

Barmanul luă paharul lui Thompson și șterse alcoolul pe care-l vărsase.

— Jimmy e un tip de toată isprava, zise el. Asta i se întâmplă cum o dată pe an. S-ar zice că simte nevoia să-și descarce ce are pe suflet. Iar asasinarea lui Mac l-a lovit rău de tot. Toți țineam foarte mult la bătrânul Mac.

— Fac cinste, se offeri Connors.

— Mulțumesc mult. Voi lua și eu tot o bere, răspunse barmanul.

Desfăcu o sticlă și o puse jos, chemat de soneria

telefonului de la celălalt capăt al barului.

Se întoarse aproape imediat la Connors.

— Vă caută pe dumneavoastră, de la New York. Centralista mi-a spus că v-a sunat aproape în tot orașul și adineauri i-a spus cineva că v-a văzut intrând aici.

Connors se duse la telefon și puse receptorul la ureche. Era Shad.

— Poți să vorbești? Îl întrebă agentul.

Connors aruncă o privire spre localul pustiu.

— Aproape.

Apoi se gândi la telefonistă. Dacă John Hayes îl controla pe șerif, Western Union și telegraful, era puțin probabil să fi neglijat centrala telefonică locală.

— Dar ar fi mai bine să nu amintești niciun nume. Legătura era foarte bună. Îl auzea pe Schaeffer de parcă ar fi fost în camera alăturată.

Shad îi zise:

— Uite. Același om despre care ți-am vorbit a fost la mine acum câteva minute și voia să știe dacă am dat ochii cu tine. Natural, i-am spus că nu. Atunci mi-a spus că primise o telegramă de la... de unde te afli în acest moment, în care se cerea informații. Și mi-a spus că trimisese o telegramă de răspuns în care cereau să fii arestat și ținut sub supraveghere până când vor trimite cazul procurorului general.

— De ce procurorului general?

— Pentru că nu știu exact care e jurisdicția competentă. N-au mai avut până acum un caz ca ăsta. Și nu vor să trimită după tine un agent până când nu vor ști cum trebuie procedat.

— Ai vorbit cu K?

— Da.

— Și ce zice?

— Zice că e în favoarea noastră. Zice că asta îi readuce pe toți în punctul lor de plecare și că cei care doresc compania ta vor trebui să reia totul de la început.

— Înțeleg, zise Connors. Ai primit telegrama mea?

— Azi dimineată. Te-am sunat acasă la Hayes. Dar servitoarea mi-a spus că plecaseși în oraș și atunci i-am cerut centralistei să trimită pe cineva să te caute.

Entuziasmul lui Shad izbucni brusc.

— Să știi, Ad, că mai am și alte vești bune.

— Da?

— Încă nu pot să-și spun categoric că-l vor reține în mod sigur, dar unul dintre lectorii cei mai influenți al unui mare club de carte a citit manuscrisul tău și m-a sunat în dimineăta asta.

— Da?

— Și a spus că putem conta pe votul lui. Zice că e unul din textele cele mai puternice și mai dense pe care le-a citit vreodată și că putem fi mândri amândoi de valoarea lui. Ți-am spus eu, bătrâne! La orizont se profilează „Comoara de pe insulă”.

— Ești fratele meu, Shad!

— Ba tu ești acum fratele meu, răspunse Shad. Cum merg treburile pe la tine?

— Nu prea miroase a bine, zise Connors.

Entuziasmul lui Shad scăzu într-o oarecare măsură.

— Serios? Bine, să mă ții la curent cu ce se întâmplă, bătrâne.

— Fii fără grijă, îl asigură Connors.

Închise și se întoarse la sticla de bere.

La dracu' cu John Hayes, cu Donald Hayes, cu Céleste Hayes, cu vilișoara Hayes și cu Allan Lautenbach. La dracu' cu Eleana. După atâția ani de trudă, tocmai când trăsesese lozul cel mare, a trebuit să i se întâmple o chestie ca asta!

Termină de băut berea, luă restul, se întoarse la mașină și părăsi orașul îndreptându-se spre vilișoară.

*

* *

În apropierea vilișoarei, Connors micșoră la minim viteza mașinii.

Céleste nu lucra în grădină și nu stătea nici lângă

intrare. Toate ferestrele, inclusiv cele de la primul etaj, erau deschise, dar ușa de la intrare era închisă. „Încuiată”, își zise Connors.

Merse mai departe și, după vreo doi kilometri, întoarse la intrarea unui drum care ducea spre o fermă.

Trecu din nou prin fața vilișoarei. Niciun semn de viață, nici în grădină, nici în curte, dar de data asta i se păru că zărește o mișcare discretă la una din ferestre.

În apropiere de Blue Mound, Connors părăsi șoseaua și pătrunse pe un drum prost care se întindea de-a lungul câmpului unde se organiza târgul, coborând până la râu.

Pe malul râului se înălța un stejar enorm. Connors trase mașina dar nu coborî, uitându-se cu atenție la un bătrân care dresa un cal.

Poate cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă la vilișoară, să bată la ușă cu mânerul revolverului și să ceară o explicație.

Din mai multe cauze nu se simțea în stare de așa ceva.

Îi era ușor să descrie cum eroul povestirii sale intra cu forța în casa unui ticălos care săvârșise trei crime. Dar era cu totul altceva când se punea problema să facă chiar el asta.

Încercă să-și facă curaj. În realitate nu știa dacă omul din camera de la etaj era Donald Hayes.

Connors își dădu seama că are palmele ude de sudoare și le șterse pe pantaloni.

Dacă John Hayes îl dusesese cu preșul, atunci cu siguranță că el se ascundea în cameră. Hayes ar fi putut s-o anunțe pe Céleste despre adevăratele motive ale prezenței lui Connors la Blue Mound și astfel s-o încolțească. N-ar fi fost greu s-o convingă că nu se putea aștepta la nimic bun de la descoperirea atât de târzie a secretului. Hayes chiar ar fi putut s-o convingă fără greutate că o ultimă crimă ar fi fost o soluție mult mai bună decât distrugerea iluziilor Eleanei și a speranței de

a se căsători cu Allan Lautenbach. Céleste era de acord cu această căsătorie și o iubea pe Eleana. Dragostea ei maternă putea să fie la fel de feroce pe cât era de tandră.

În acest caz, fumul de țigară, buzele mânjite de ruj ale Célestei, tremurul degetelor sale puteau să fie o momeală pentru a-l atrage într-o cursă.

Dacă ar fi intrat în vilișoară și ar fi fost ucis, după atentatul ratat de la hotel, Eleana ar fi crezut că autorul este tatăl ei. Hayes ar fi știut să aranjeze lucrurile pe plan local în așa fel încât nimic din toată povestea să nu ajungă la urechile lui Lautenbach. Poliția l-ar fi căutat și mai și pe Donald Hayes. Iar episodul mexican trăit de Ad și Eleana ar fi căzut complet în uitare.

Bătrânul care-și dresa calul îl legă de un grilaj la umbră. Apoi se apropie de copacul sub care Connors își oprise mașina și veni să ia o plasă de pescuit care atârna de una din crengile de jos.

— Salut! zise el.

Apoi îl recunoscă pe Connors.

— Nu cumva sunteți...

Connors sfârși fraza în locul lui:

— ... Autorul de romane polițiste?

Bătrânul începu să râdă.

— Toți vă-ntreabă, nu-i așa?

Râsul lui era contagios. Proasta dispoziție a lui Connors se mai risipi cât de cât.

— Păi, cel puțin în orașul ăsta sunt recunoscut de toată lumea! Bătrânul întinse mâna pe geamul portierei.

— Mă cheamă Carson. Niciun fel de rudenie cu Kit. Mac era unul dintre marii dumneavoastră admiratori. Îi părea tare bine că v-a întâlnit. Și cum merge ancheta șerifului?

— Thompson e beat, răspunse Connors.

Carson nu păru prea surprins.

— Cam ăsta e momentul beției lui anuale. Jimmy face treabă bună când totul merge aproape perfect. Dar

la o chestie prea tare nu poți conta pe el. John Hayes îi ușurează treaba de atât de multă vreme încât Jimmy leșină la fiecare țigla mai mare care-i cade-n cap.

Bătrânul luă o bucată de tutun și o băgă în gură.

Connors îl întrebă direct:

— Ce fel de om e John Hayes?

Carson se gândi un moment.

— Aș putea să spun că e sarea pământului. Dar John are și el defecte ca toți muritorii. Bun pentru prieteni, rău pentru dușmani. Nimic nu-l poate împiedica să realizeze ce-a hotărât. Dar eu îl plâng pe John. Totdeauna l-am plâns. N-a putut să aibă singurul lucru pe care și l-a dorit cu adevărat în viață.

— Adică?

— Pe nevasta fratelui său. John o iubește dintotdeauna. Dar își iubește și fratele. Din cauza asta, ceea ce-a făcut Don a fost o lovitură mare pentru el.

Carson scuibă un jet de salivă maronie în direcția unui cărăbuș care se zvârcolea în țărână.

— Totuși, domnule Connors, continuă el, în toată povestea asta e un lucru care m-a intrigat totdeauna.

— Faptul că Don a fugit cu Tamara?

— Hm! Frumoasă creatură, Tamara asta! Și nu era deloc nerușinată cum sunt majoritatea țigăncilor. Firește, după atâția ani în care s-a tot vorbit despre ea, a ajuns să se spună că Tamara era o curviștină care se culcase cu toată lumea înainte de a pleca cu Don. Dar ia-l separat la întrebări pe fiecare din ăi bătrâni, și-ți va spune că colegul lui s-a culcat cu ea. În realitate, niciunul nu poate să spună că a avut-o, cu excepția lui Don și a bărbatului ei. Dar altceva voiam să spun.

— Da?

Carson scuibă din nou și de data asta nimeri cărăbușul.

— Pe vremea aceea poșta o avea Jennie Silvers. Bărbatul ei era șef de gară. O pereche ciudată. Western Union și poșta federală mergeau împreună! Acum să fiți

atent la ce vă spun. Don s-a întors acasă cu o săptămână mai înainte de data prevăzută. Dacă i-ar fi telegrafiat Tamarei să-l aștepte, Silvers i-ar fi dat telegrama. Dacă Don i-ar fi scris Tamarei, Jennie nu s-ar fi putut abține să nu-i spună Célestei.

Bătrânul tăcu, de parcă ar fi așteptat o reacție din partea interlocutorului său.

— Înțelegeți ce vreau să spun? întrebă el.

— Nu, mărturisi Connors. Îmi pare rău, dar nu-mi dau seama.

Carson scuipă cu nerăbdarea oamenilor în vârstă.

— Poate că Mac s-a înșelat în privința dumatăle. Ești sigur că scrii romane polițiste? Așaaa! Deci Don s-a întors la orele două dimineața cu trenul care aduce laptele. A sosit așa, pe neașteptate, fără ca John sau Céleste să-l aștepte la gară. Ultima dată când a fost văzut în noaptea aceea, Don mergea pe drumul care duce la vilișoara lui. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă prin fața barăcii unde trăiau Pablo și Tamara. Bun, până aici e clar. Dar acum, explicați-mi mie *de unde știa Tamara că Don se întorsese*? Cum fusese anunțată în așa fel încât să se debaraseze de Pablo? Să se fi oprit Don din drum ca să se bage în patul Tamarei la două dimineața? Mie asta nu mi se pare logic. A trebuit să aștepte ca Pablo să iasă. Apoi probabil că Pablo a revenit pe neașteptate și l-a surprins pe Don în patul lui. A trebuit ca Pablo să-l amenințe cu pușca sau cu un cuțit pentru ca Don să-l omoare. Don nu era deloc genul de om căruia îi făcea plăcere să bage cuțitul în alții.

— Cadavrul lui Pablo a fost găsit în baracă?

— Pe podeaua dormitorului, cu un cuțit în mână și cu altul în coaste. Așternutul patului era sfâșiat cu cuțitul. Ligheanul, o cană și chiar oala de noapte fuseseră sparte. Unul din scaune zăcea rupt. O dezordine cumplită! Totuși, îmi amintesc că atunci m-a surprins faptul că era atât de puțin sânge.

Connors se uita fix la râu, mai mult fără să-l vadă,

ascultând susurul clocotitor al apei care cădea în mici cascade.

Prin urmare, asta era!

Acum știa cine îl omorâse pe Sanchez. Știa cine îl omorâse pe Mac Millan. Știa cine îl aștepta la etajul vilișoarei.

Încercând să păstreze un ton neutru și detașat, Connors întrebă:

— Cine a găsit cadavrul?

— John, răspunse Carson. A doua zi dimineată. În afară de numărul lui de aruncare a cuțitelor la țintă, Pablo se ocupa și cu montarea cablurilor și a întregului ansamblu pentru numărul Tamarei. John voia să vorbească cu el despre niște cabluri noi, pe care se gândise să le cumpere imediat ce Don ar fi venit cu banii.

— Înțeleg, zise Connors.

Înainta încă pe băjbâite.

— În legătură cu același subiect, continuă Connors, Mac Millan mi-a povestit ceva seara trecută, și de atunci m-am tot gândit la chestia asta. Erați cu circul în seara în care trebuia să facă o deplasare lungă și șeful montorilor a dat jos cortul Célestei mai înainte ca ea să fi terminat cu îmbrăcatul?

— Da, eram. E unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care l-am văzut în viața mea. Și n-am considerat niciodată că Céleste s-a comportat atunci ca o putoare, așa cum i-a reproșat Don. Sau, mă rog, prea puțin! Era tânără, era drăguță, și știa asta! Știa ce efect producea vederea corpului ei asupra fiecărui bărbat prezent. Ca femeie, asta îi făcea plăcere. Dacă aș fi fost femeie, și mie mi-ar fi făcut plăcere să știu. Și, credeți-mă, domnule Connors, era splendidă! Înconjurat de noapte și vânt, la lumina reflectoarelor, auzind nechezatul cailor, răgetele leilor și mugetul elefanților, ai fi zis că asisti la crearea lumii. Toți bărbații aflați de față simțeau ceea ce probabil că simțise Adam când o văzuse prima dată pe Eva.

— John Hayes se afla și el printre ei?

— Da, era și el acolo. Și a făcut un scandal monstru când Don i-a învinețit Célestei un ochi făcând-o putoare. John i-a spus că era nedrept și că Céleste ieșise foarte bine dintr-o situație jenantă. Și a mai adăugat că dacă Don mai ridică o dată mâna asupra ei, frate sau nu, îl... va... ucide.

Vocea bătrânului ezită și ultimele cuvinte le pronunță rar, ca ultimele bătăi ale unui ceas ce trebuia din nou întors. Avea o privire rătăcită și neliniștită.

— Bun! zise el în cele din urmă, îndepărtându-se de mașină. Cred că aş face mai bine să mă ocup de cal.

Connors mai zăbovi un moment, urmărindu-l cu privirea pe bătrân. Apoi, plecă cu mașina spre Blue Mound.

Toată partea vestică a străzii era acum în umbră. Pe stradă era mai multă lume, mai multe mașini și camioane ale fermierilor înșirate de-a lungul trotuarului. Se opri în fața unui drugstore și intră. Farmacistul pregătea o rețetă. Cel de la raionul de răcoritoare spăla paharele. Două liceene stăteau la tejghea cu două căni de ciocolată în față și râdeau pe înfundate.

Connors intră în cabina telefonică și ceru legătura cu casa lui Hayes.

— Connors la telefon, îi zise el servitoarei care răspunsese. Domnișoara Hayes s-a întors?

— Nu, nu încă, răspunse servitoarea.

— Domnul Hayes?

— Nu, nici el nu-i acasă. Îmi pare rău.

— Nu face nimic, zise Connors. Vreți să notați un mesaj pentru domnul Hayes? Spuneți-i că plec la San Louis cu mașina pentru problema pe care am discutat-o dimineață la birou, și că nu voi fi prezent la cină. Cu siguranță că mă voi întoarce foarte târziu. Poate chiar mâine dimineață.

— Da, domnule. Îi voi transmite, domnule Connors, zise servitoarea.

Connors închise și rămase în fața telefonului. În unul dintre romanele sale, în momentul acela eroul se întorcea și dădea nas în nas cu vinovatul, care se uita la el cu o privire ucigașă pe deasupra țevii revolverului.

Connors se întoarse și privi prin geam. Nimic nu se schimbase. În drugstore nu era decât farmacistul, băiatul de la răcoritoare și cele două liceene care pufneau mereu în râs.

CAPITOLUL 15

Căldura sufocantă dura de prea multă vreme; trebuia să vină ploaia. Și ploaia se porni brusc.

Connors ieși din florăria de lângă hotel, ieși din oraș cu mașina și o porni spre casa lui Hayes. Trecuse puțin de orele nouă când opri mașina la vreo cincizeci de metri de intrarea pe drumul privat, și o porni pe jos, peste câmp, spre casă.

După zece minute era ud până la piele. Ploaia șiroia de pe marginea pălăriei. Picăturile i se prelingeau pe obraji și pe mâini, îi plăcea această senzație. Era o senzație răcoroasă.

În fața casei erau patru mașini: Lincoln-ul lui John Hayes, Jaguarul de import al lui Allan Lautenbach, noul Buick decapotabil al Eleanei și un Plymouth.

Ușile cu geamuri mari care dădeau spre peluză erau întredeschise din cauza ploii.

Connors se ghemui lângă un brăduț și urmări cina familiei.

Scena era aproape aceeași ca în ajun. Lautenbach vorbea aproape singur. Céleste se prefăcea că e atentă la conversație, Eleana se plictisea cumplit și părea tracasată de ceva. John Hayes părea la fel de nervos. Își împărțea atenția între Céleste și ușile întredeschise.

La un moment dat se ridică și le mai deschise puțin, și Connors putu să-i vadă clar umflătura din partea stângă a hainei.

Connors își părăsi postul de observație, parcurse cinci-șase metri pe peluza udă și se lipi cu spatele de zidul casei, lângă una din uși. Din locul acela putea să audă, dar nu putea să vadă.

Lautenbach vorbea întruna.

— Monte-Carlo e o gaură împruțită și demodată. Abia dacă merită deranjul. A, bineînțeles că vom da o

raită și pe-acolo. Dar lumea se duce mai curând la Biarritz. Adică cei cu care vom călători.

Vocea Eleanei îți lăsa impresia că se confrunta cu o problemă deosebit de spinoasă.

— Ce-ai făcut în timpul războiului, Allan?

Lautenbach păru surprins de o astfel de întrebare.

— Păi... am lucrat împreună cu tatăl meu, evident. Și am organizat recepții la Washington. Am executat partea noastră din contractele armatei și marinei. Asta a contribuit la ameliorarea hranei oamenilor.

— Aha! zise Eleana.

„Ușurel puicuțo! își zise Connors. Nu trebuie să-ți bagi astfel de idei în căpșorul tău drăguț. O să-l iei de bărbat pe tipul ăsta. Nu uita!”

Céleste rupse tăcerea stingheritoare care urmă după această exclamație.

— Oh! La Play-House rulează noul film al lui Walt Disney. Nu ți-ar plăcea să-l vedem, Eleana?

Se auzi hârâitul unui scaun pe parchet, apoi din nou vocea Eleanei.

— Te rog să mă scuzi, Allan, dar vreau să urc la mine în cameră. De la baie, de la cocteiluri, de la ploaie, nu știu de la ce, dar mă doare capul. Sper că nu te supără prea tare că nu mergem în seara asta la „Șură”.

Se auzi un al doilea scaun alunecând pe parchet.

— Sigur că nu, Eleana. Mergi să te odihnești.

Lautenbach râse.

— Și nu te gândești la mine! Mă voi duce să fac un tur la „Șură” ceva mai târziu, poate fac o partidă-două.

Apoi adăugă, adresându-se cu siguranță lui John Hayes:

— Ieri seară am avut noroc. Eleana a pierdut câțiva dolari, dar eu am plecat cu aproape două mii.

Hayes vorbi pentru prima oară de când Connors trăgea cu urechea.

— Va trebui să vorbesc cu Mickey. Dacă câștigi, asta înseamnă că așa vrea el. Vrea să prinzi curaj ca să

te poată jupui mai bine. Mickey a fost considerat totdeauna cel mai viclean escroc dintre toți crupierii. Și eu am pățit-o cu el.

Lautenbach începu să râdă.

— În fond, nu e vorba decât de bani.

Eleana îi spuse noapte bună mamei sale, apoi unchiului John și lui Allan.

După fiecare „noapte bună” urma o pauză și Connors și-o imagina pe Eleana sărutându-i pe fiecare. Când veni rândul lui Lautenbach, Connors simți cum i se strânge stomacul. Își zise că dragostea era indecentă; provoca incidente care n-ar trebui să i se întâmple unui bărbat.

După ce Eleana părăsi camera, Céleste întrebă:

— Dar tu, John, n-ai vrea să mergi la cinema?

Hayes părea obosit.

— Nu, nu în seara asta. Dar trebuie să mă întorc în oraș pentru o lucrare care mi-a rămas neterminată și te duc eu cu mașina cu cea mai mare plăcere.

— Nu e necesar, zise Céleste.

Connors observă că accentul ei franțuzesc era și mai pregnant în seara aceea.

— După-amiază, explică ea, când Allan și Eleana au trecut să mă ia de la vilișoară, le-am cerut să oprească la atelier să văd dacă mașina mea e gata, și era. N-au avut de schimbat decât niște segmenti, sau cam așa ceva.

Apoi adăugă cu acea grijă de economie foarte franțuzească:

— De aceea consuma atâta ulei. O să vedem cum e acum.

Lautenbach începu din nou să râdă.

— Sunteți încântătoare, doamnă Hayes. Dacă n-aș fi îndrăgostit de Eleana, cred că m-aș îndrăgosti de dumneavoastră.

— Trecem în salon? îi tăie vorba John Hayes.

Connors se uită spre mașina lui rămasă în ploaie. Acum ar fi vrut să știe unde se vor afla cei din casă în

următoarele ore. Acolo unde pretindeau că se vor afla?

Traversând orașul, Connors văzu lumină în biroul șerifului Thompson și-i zări silueta. Șeriful părea că se trezise din beție și că încă mai așteaptă telegrama interceptată de John Hayes.

*

* *

Ferestrele vilișoarei erau închise, cu excepția celei de la primul etaj, care rămăsese ușor crăpată. Jaluzelele erau trase, dar pe margine se zărea o dungă de lumină, care nu putea să provină decât de la o lampă cu petrol.

Lumina îl intrigă pe Connors. Apoi i se păru că înțelege. Problema putea fi rezolvată în seara aceea sau niciodată.

Faptul că șeriful Thompson nu confirma primirea răspunsului, avea să neliniștească biroul procurorului de la New York. Ba chiar era posibilă trimiterea unui agent la Blue Mound.

Connors depăși vilișoara, mai merse puțin, opri mașina într-un loc mai retras față de drum și o porni pe jos prin ploaie. Nu era nevoie să se deplaseze cu grijă; zgomotul ploii le acoperea pe toate celelalte.

Ajunse la vilișoară, rămase un moment la adăpostul terasei ca să-și tragă sufletul și să-și scuture pălăria înainte de a încerca să intre pe ușa din față.

Ușa era încuiată iar cheia nu mai era sub ștergător.

„Încă o momeală, își zise el. Trebuie puse obstacole la intrarea unei musculițe în vestibulul unui păianjen. O musculiță nu trebuie să se aștepte să găsească deschisă ușa de la intrarea a celui care a asasinat trei oameni.”

Connors dădu ocol casei și găsi nezăvorâtă o fereastră la bucătărie. Deschise fereastra și se cățăra pe pervaz, unde rămase până când ochii i se obișnuiră cu întunericul din încăpere.

Înăuntru plutea un miros uscat de bucătărie rămasă multă vreme nefolosită. Sub fereastră se afla o

masă. Connors urcă pe ea, apoi își scoase pantofii înainte de a-și pune picioarele pe podea.

Încă mai era posibil să se fi înșelat și Donald Hayes să-l aștepte în camera luminată.

Din interior ploaia se auzea mult mai puternic decât de afară. Răpăia furioasă pe acoperiș, pe streșinile de lemn și clocotea zgomotos în jgheaburile de scurgere.

Connors încercă să aprindă un chibrit, dar cutia și mâinile lui erau ude. Aruncă chibriturile și scoase revolverul din buzunar. Nu avea importanță că era ud.

Bucătăria dădea într-o mică sufragerie, iar sufrageria într-un salon.

Raza de lumină galbenă de la lampa din camera de la etaj lumina suficient ca să poată vedea în salon. Mobila era de bun gust. Fotoliile păreau confortabile.

Revistele pe care le zări erau câteva numere îngălbenite din *Billboard*, *Variety* și *Field and Stream*. Un urs de pluș tocit- cu siguranță al Eleanei - se odihnea pe un mic fotoliu roșu alături de o păpușă.

Connors simți că i se pune un nod în gât. Céleste lăsase salonul așa cum se afla în noaptea aceea de acum douăzeci de ani.

Merse până la scară și trase cu urechea. De la etaj nu venea niciun zgomot; doar răpăitul ploii pe acoperiș.

Încercă prima treaptă. Scara fusese solid construită. Nu scârțâia. Poate că n-ar fi stricat ca dulgherul să fi fost mai puțin priceput.

Urcă treptele rămânând lângă balustradă și ajunse pe palierul care avea aspectul unui mic vestibul.

Din el se putea intra în două camere. În camera care dădea spre spatele casei se afla un pătuț și un fotoliu mic asemănător cu cel din salon.

În cealaltă cameră, lampa stătea pe o masă aflată imediat în spatele ușii. Lângă peretele din față se putea vedea un pat de două persoane iar în fața ferestrei o noptieră, pe care se aflau o scrumieră și o biblie.

Patul era făcut, dar cuvertura mai purta încă urma

unui corp și era foarte ruptă în partea care acoperea perna.

Connors examinează chiștoacele din scrumieră. Jumătate erau pătate de ruj. Printre perdelele trase ale unui dulap de haine, Connors zărește un șir de haine bărbătești. Donald Hayes nu avusese timp să-și facă valizele ca Tamara.

Se așează pe pat și ia Biblia. Cartea era veche și uzată și se deschise singură la capitoul IV din Geneză. Versetele opt și zece purtau urme de degete de parcă ar fi fost deseori subliniate de cititor.

Connors pune revolverul pe pat și citește aceste versete:

8. Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haide să mergem la câmp”. Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.

9. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

10. Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la mine”.

Connors pune la loc Biblia și-și ia revolverul.

Apoi, prea nervos ca să stea nemișcat, se ridică și începu să exploreze mica încăpere, aruncând din când în când o privire în vestibul ca să se asigure că nimeni nu urca scara.

Descoperi teancul de scrisori în sertarul de jos al toaletei. Plicurile erau legate cu o panglică albastră și asta îi aminti de copiile de la *Moarte amânată* păstrate de ELEANA.

„Să zicem că e o amintire. Le voi lega cu o panglică albastră.”

Connors se așează din nou pe pat și desfăcu panglica.

Prima era o scrisoare pe care Donald Hayes o

scrisese Célestei la puțină vreme după căsătoria lor. Era un scris citeț și masculin. Părea același cu cel al scrisorii pe care John Hayes i-o arătase la bancă.

Connors o puse pe pat și citi alta. A doua fusese scrisă a doua zi după nașterea Eleanei. Donald Hayes își deschidea inima și își exprima speranțele pentru soția lui și pentru fata care abia se născuse. Scrisoarea purta, ca și prima, urma a numeroase lacrimi.

Connors așează cea de a doua scrisoare peste prima și vru s-o ia pe următoarea, când i se păru că aude o ușă deschizându-se și închizându-se. Luă revolverul. Ieși pe palier și, cu prudență, coborî scara.

I se păru că o undă de aer proaspăt pătrunsese în atmosfera închisă a salonului. Dar ușa de la intrare era tot încuiată. În salon nu era nimeni. Un fior ciudat îi făcu pielea ca de găină. Connors exploră sufrageria și bucătăria.

Zgomotul pe care i se păruse că-l aude nu fusese decât un renghi jucat de nervii încordați la maximum. Gâfâind ca după un efort intens, Connors urcă din nou scara și se întoarse în dormitor.

Următoarele două scrisori erau lipsite de interes. Nu aveau nicio legătură cu el sau cu ceva cunoscut de el.

A unsprezecea și penultima scrisoare erau aproape o implorare adresată Célestei, în care Don îi cerea scuze pentru că se înfuriase atât de tare încât s-o lovească și-o ruga să-l ierte.

Scrisoarea fusese scrisă pe hârtia cu antet a unui hotel din Oklahoma City dar, pentru că plicul nu purta nici timbru, nici ștampila poștei, Connors presupuse că Donald Hayes o strecurase pe sub ușa camerei soției sale sau i-o așezase pe masa de machiaj de la circ. Și această scrisoare era pătată de lacrimi.

Connors o puse peste teancul de scrisori citite și o luă pe ultima. Hârtia purta antetul hotelului Biltmore, iar plicul fusese ștampilat la Los Angeles în ziua de 16 februarie. Scrisoarea începea pe un ton vesel:

Scumpa mea,

Afacerea pare ca și încheiată. Azi am luat masa cu Mac Givney la Hollywood Brown Derby și mi s-a părut impresionat foarte favorabil de garanțiile pe care le putem oferi și...

Scrisoarea continua cu discuția despre ipoteca avută în vedere și nivelul dobânzii pe care el și John ar avea-o de plătit.

Apoi Donald Hayes trecea la generalități. Era prima oară când călătorea în California. Fusesse frapat de anumite lucruri pe care i le descria în detaliu Célestei. Povestea o vizită la un studio cinematografic, o partidă de pescuit la Catalina, o seară petrecută în cartierul chinezesc și pe Oliver Street.

Se dusesse la Hollywood Bowl. Închiriasse o mașină ca să meargă la Thousand Oaks pentru a-și întâlni vechi colegi în ale meseriei. Această ultimă hoinăreală îi produsese impresia cea mai profundă.

Vorbea cu entuziasm de vilele înșirate pe bulevardul Ventura și de vedetele de cinema care începeau să cumpere ferme pe lângă Sherman Oaks, Encino și Tarzana.

Dar flora californiană îi stârnise cel mai mult admirația:

Va trebui să vezi și tu acest ținut, Céleste. E tot numai munți și văi, care acum sunt pline de verdeață, căci aici e vară. Am mers mile în șir cu mașina pe lângă trandafiri cățărători cu flori roșii, eucalipti și salcâmi înfloriți. Mai e aici o varietate de maci de un galben auriu, specifică acestei regiuni, dar mi s-a spus că pot să crească oriunde dacă solul și clima sunt propice. La Thousand Oaks m-am întâlnit cu unul dintre prietenii noștri, Jim Kelly. (Îți amintești de Jim. L-am întâlnit la Muehlebach în Kansas. Lucra cu Ringling Brothers și

*glumea spunându-mi că-i iau pâinea de la gură.)
Revenind la ceea ce-ți spuneam, nevasta lui mi-a dat un
pachețel cu semințe de mac să le încercăm în grădina
noastră. Iar Jim spune că, dacă vor crește, va încerca să
ne trimită un răsad de eucalipt și de salcâm.*

Connors reciti acest paragraf, apoi își puse pălăria
udă pe cap și rămase așa cu scrisoarea în mână. Prin
urmare, asta era!

Iar dovada se afla de atâta vreme acolo, sub ochii
tuturor oamenilor din Blue Mound. Dar niciunul nu
înțelesese!

Afară începuse să plouă și mai tare.

Connors vru să pună scrisoarea peste celelalte, dar
se ridică brusc în picioare.

De data asta nervii nu mai aveau niciun amestec.
Zgomotul nu venea de afară, ci din interior. Auzise clar o
lovitură înăbușită, apoi zgomotul unui vas mare făcându-
se țândări.

Connors băgă scrisoarea în buzunar, luă lampa de
pe masă și se îndreptă spre scară. În lumina galbenă a
lămpii, Connors văzu zăcând pe jos bucățile unui urcior
mare pe care-l vedea acolo pentru prima dată.

Cu o mână crispată pe revolver și ținând în cealaltă
lampa, Connors începu să coboare scara. Un șoc brusc,
venind din spate, îi smulse lampa din mână mai înainte
de a fi putut să se întoarcă și capul său fu gata să se
spargă din cauza loviturilor violente aplicate cu o țeavă
de plumb de către o mână dementă.

Revolverul îi zbură și el din mână.

Primul zgomot auzit nu fusese rodul imaginației.
Asasinul lui Pablo, Sanchez și Mac Millan intrase pe ușa
din spate. Când îl văzuse coborând prima dată scara,
criminalul se ascunsese în spatele unui fotoliu sau poate
după perdelele mari din salon. Apoi, profitând de faptul
că el scotocea sufrageria și bucătăria, asasinul urcase să-
l aștepte în fosta cameră a Eleanei.

O dâră de flăcări roșii scăpă din lampa răsturnată traversând încăperea și ajungând până la perdelele salonului.

Orbit de sânge, buimăcit de violența și bruschețea atacului, Connors se întoarse pe palier într-o tentativă pe jumătate inconștientă de a pune mâna pe agresor. Și în momentul acela fu invadat de o mare tristețe.

Până la urmă nu se înșelase.

Donald Hayes era mort de douăzeci de ani, nu mai încăpea nicio îndoială.

Iar dacă cel care mânuia bucata de țeavă era într-adevăr John Hayes, atunci Connors trebuia să admită că acestuia îi crescuseră brusc sâni de femeie.

Căci asta rețineau degetele amorțite ale lui Connors ca un magnet. Niște sâni goi și călduți, umezi, tari, familiari. Sâni vizibili de orice bărbat.